

HARLEQUIN®

Страсти®

август '95

140

МАГИЯТА НА ОСТРОВНИЯ КАМЪК

Нанси МАРТИН

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

НАНСИ МАРТИН
МАГИЯТА НА ОСТРОВНИЯ
КАМЪК

Превод: Вилиана Данова

chitanka.info

Професор Ейбъл Флечър не вярва в любовта от пръв поглед, но от известно време сякаш напълно си е загубил ума по спокойната и уверена Саманта Уайът. Очевидно причината е в един загадъчен магически камък. Саманта се опитва да убеди напористия авантюрист, че не се интересува от мъже, които търсят отдавна изчезнали съкровища, и прави всичко възможно да скрие колко силно я привлича той.

ПЪРВА ГЛАВА

Крал Кимимунго, величайшият владетел на едно райско кътче в южната част на Тихи океан, не по-голямо от остров Манхатън, вдигна високо топчестите си ръце, целите окичени с тежки гривни, за да покаже съкровището си на своите поданици, вързали по една препаска през бедрата.

— Давам този дар на нашия уважаван приятел, професор Ейбъл Флечър!

Или поне това би трябвало да казва. Всъщност се чу нещо доста по-различно: „Да'ам тоз' дар на наш приятел, 'фесор Ейбъл Флечър“.

Тълпата закрепця и заудря с копията си в сухата и напукана пръст на джунглата, а Ейбъл с дълбок поклон и съмнение прие оказаната му чест от името на целия цивилизован свят. По-голямата част от публиката бяха проврели кокалени игли през носовете си, а самият монарх се бе накичил с огърлица от изсъхнали глави. Все пак диваците можеха да познаят кой е истински мъж, защото гледаха захласнато Ейбъл, като че ли той беше самият президент Ейб Линкълн и могъщият Мохамед Али събрани в едно. Разбира се, Ейбъл изглеждаше направо зашеметяващ, макар и само той да си го казваше — кожено яке с ципове, отворено отпред, разкриващо мъжествените му гърди, широки памучни панталони в модна кройка, все още изцапани от приключенията му из джунглата и красиво набола върху лицето му брадичка, при това лице, което съвсем не изглеждаше зле... Е, не беше Робърт Редфорт, но пък бе поне с тридесетина сантиметра по-висок от всички наоколо, което го правеше огромен за тези полудиваци.

Един от туземците, с ръст на пигмей, когото Ейбъл наричаше Мики Руни и който бе телохранител и секретар на краля, в момента превеждаше думите на церемонията с гръмкия си глас:

— Този камък се предава от поколения насам на всеки владетел на остров Кими Лау от Бога на любовта, който се крие във вулкана.

— Кой?! — попита Ейбъл, мъчейки се да долови и разбере думите на преводача, заглушавани от шумните възгласи на тълпата и напевното бърбене на крал Кимимунго.

Мики строго го изгледа и му прошепна „Шшшт!“, а на глас продължи:

— Богът на любовта е вложил огромната си сила в този камък, професор Флечър! Човекът, който притежава камъка, ще завладее жената на своя живот.

— Какво?!

— Жената, която съдбата му е определила... която... Дявол да го вземе! Мадамата му за цял живот бе, човек! Разбираш какво имам предвид. Кралят казва, че жената, която докоснеш с този камък, ще стане робиня на любовта ти завинаги.

Ейбъл избухна в смях.

— Ти да не ме занасяш?!

— Значи тази магия е много сериозна работа... и камъкът де... Бе ти не се ли питаш, как тъй такава мърша като нашия крал има за жени седемнадесет от най-красивите мадами на острова!

Ейбъл се изкиска и каза:

— Добре, добре. Давай камъка, големи човече!

Владетелят бръщолеви още минута-две, размахвайки пред тълпата някакъв малък цветен камък така, сякаш беше парче от Светото разпятие. Най-накрая той изгледа строго Ейбъл и заповеднически му посочи земята до босите си нозе.

— Олеле, майчице — измърмори Ейбъл, но се подчини на мълчаливата заповед на краля и коленичи пред него.

— Хайде, човече! Давай да свършваме по-бързо, че трябва да гоня самолет!

Кралят изгледа кръвнишки Ейбъл и отново се обади, а преводачът заговори заедно с него:

— Професор Ейбъл Флечър, Негово Величество е благодарен за всичко, което ти направи за народа му, докато беше тук, и затова ти дава тази магическа муска. Магията ѝ е дарила Негово Кралско Височество с четиридесет и девет деца, значи навярно и тебе може да дари с едно-две.

— Ей, приятел! Ти какво... Да не ме обиждаш?

— Камъкът ще покаже магията си върху първата жена, която докоснеш, професор Флечър. Тъй че кралят казва: преди да си тръгнеш, гледай да не докоснеш някоя от жените му.

— Няма проблем, уверявам те!

— А ако поискаш да развалиш магията, трябва да се върнеш тук, да отнесеш камъка до пещерата на Бога на любовта и да му разкажеш всичко.

— Добре де, разбрах. Сега може ли да тръгвам?

Внезапно кралят сграбчи десницата на Ейбъл и с изненадваща сила я обърна с дланта нагоре. Като продължаваше да го гледа право в очите, владетелят положи в ръката на Ейбъл гладък овален камък и каза на английски:

— И да внимаваш с тази магия... Силна магия, много силна!

Ейбъл погледна малкия камък върху дланта си. Беше около осем сантиметра дълъг и толкова гладък, като че ли бе стоял векове във водите на някой планински ручей.

Някой от туземците на острова беше нарисувал от двете му страни малки фигурки, но в момента Ейбъл нямаше време, за да ги разгледа по-внимателно. Той пхна камъка в джоба си и се изправи.

— Е, хора, много сте мили! Благодаря ви! А сега трябва да тръгвам.

— Разбира се, професоре. Кануто те чака — рече Мики и посочи към малката елегантна лодка, поклащаща се върху черната лъскава повърхност на реката, която, лъкатушейки, се вливаше в океана на около километър по-надолу.

— Добре, благодаря, но предпочитам да тръгна по пътя — отвърна Ейбъл.

— През джунглата ли, професоре?! Ами змиите и отровните паяци?! По реката е много по-безопасно.

Но реката означаваше вода, вливаща се при това в още повече вода, а на този свят имаше едно-единствено нещо, което го караше да му прилошава до смърт — малки лодки върху дълбоките и необятни води. А малките лодки винаги намираха начин да се преобърнат и да изсипят съдържанието си на морското дъно.

Разбира се, той за нищо на света не би признал тази своя слабост. Потупа Мики по рамото и гласът му прогърмя басово:

— Най-безопасният път невинаги е най-добрият, любезни ми приятелю! Понякога човек е длъжен да направи неизбежното.

Туземците не разбраха значението на това изтъркано клише, но шумно аплодираха думите му и изглеждаха много весели и доволни. Ейбъл смело навлезе в бъкащата от змии джунгла и се отправи към цивилизацията.

Едва в самолета, на път за Щатите, той се сети за смешния камък на крал Кимимунго. Извади го от джоба си и го зараглежда. Ейбъл пътуваше в първа класа и само след миг една прелестна стюардеса се наведе над рамото му.

— Какъв красив сувенир! Какво представлява?

Младата жена имаше чаровна усмивка и тяло, което можеше да накара всеки зрял мъж да плаче като малко дете. Ейбъл се усмихна хитро и каза:

— Това е любовна муска. Искате ли да изпробвате действието ѝ? Момичето се разсмя, а на лицето ѝ грейнаха две трапчинки.

— Този път няма да ношувам във Вашингтон, но може би следващия път ще ви се обадя — отговори тя.

— Непременно!

Ейбъл надраска телефония си номер върху книжната салфетка от подноса с храната и я подаде на красавицата. Тя посегна с тънките си елегантни пръсти, увенчани с дълъг маникюр, но изведнъж Ейбъл си спомни предупреждението на крал Кимимунго и бързо отдръпна ръката си, за да не се докосне до стюардесата.

Тя се сепна от неочакваната му реакция и го попита, изненадана:

— Какво има? Какво ви е?

— О, нищо — отвърна Ейбъл, чувствайки се като пълен глупак, но изпитвайки също и облекчение, че не се бе докоснал до нея. Не, че беше лоша. Хубава беше, но само за гледане. Изведнъж той осъзна, че не би искал точно тази жена да бъде с него до края на дните му. Ами, ако се окажеше, че магията действа?! Я по-добре да е в безопасност, отколкото да се разкайва цял живот!

Стюардесата се нацупи и рече:

— Можете да си кажете, че не ви харесвам...

— Не, не е това! Аз... хей, чакайте...

Ала тя бързо се отдалечи по пътеката и до края на полета не обърна никакво внимание на Ейбъл.

Колкото и да не бе за вярване, той изпита огромно облекчение. Истината беше, че Ейбъл нямаше време за жени.

— Ето такава е цялата история. Тази дрънкулка идва точно оттам — каза най-накрая той на колегата си във Вашингтон.

Оливър се беше навел напред, седнал на едно от кожените кресла в тъмния като дупка офис на Ейбъл, разположен в мазето на музея, подобно на зайчарник. Оливър беше облечен в тийнейджърска фланелка с надпис „Хард Рок“ отпред, а дългата си коса беше вързал на опашка. Не можеше да се каже, че е от най-стандартните служители на музея, но може би точно затова той и Ейбъл така добре се разбираха.

Оливър откъсна очи от камъка върху бюрото на Ейбъл и се облегна назад.

— Хм, това е един хубав спомен от пътуването ти... Тревожихме се за теб. Мислехме, че този път няма да можеш да се върнеш... Особено след като бе прекъсната радиовръзката ни с теб. Шефът побесня.

— Малко яд ще му подейства добре. Прочиства артериите.

— Можеше поне да изпратиш картичка.

— В джунглата не продават пощенски марки... Пък и кога съм се провалял в мисиите си? — рече снизходително Ейбъл, махна с ръка, а димът от пурата се разнесе из стаята.

— Никога, но... за всяко нещо си има първи път. Така де, на колко години си?! На четиридесет?

— Възрастта ми няма нищо общо с това — тросна се Ейбъл.

Не му се искаше да признае пред своя млад колега, че отдавна беше отминал четиридесет и първият му рожден ден и че цялото тяло го болеше от изтощителната каторжна работа. Доставка на експонати ставаше все по-трудно, но той никога нямаше да го признае. Наля бренди от бутилката, която държеше в чекмеджето на бюрото си, и додаде:

— Докарах онзи самолет без никакви проблеми. Сега се намира в стаята за реставрации и е в отлична форма.

Оливър се усмихна дяволито.

— Нямам търпение да го видя.

— Първо пийни — рече Ейбъл и побутна едната от двете чаши с бренди към него.

Още не се беше преоблякъл. Беше с коженото си яке и с памучните панталони, от които лъхаше на вулканична пръст и океански бриз. Трябваше да се подстриже, да хапне нещо свястно, да прегледа най-после истински вестник, но всичко това можеше да почака. Засега Ейбъл просто искаше да се наслади още малко на опиянението от успеха си и на благородната завист на своя колега, който сякаш бе залепнал за креслото.

Експедицията до далечния остров Кими Лау в Тихи океан — да открие и докара бомбардировач от времето на Втората световна война, разбил се във върха на някаква планина преди няколко десетилетия, беше отдавна лелеяна мечта на Ейбъл и всеки миг от това преживяване беше истинско щастие за него. Цели месеци бе лагерувал из влажната и знойна джунгла заедно с носачите туземци, мъкнеше по стръмния планински склон най-различни съоръжения само с най-обикновени въжета и дъска, ровеше понякога в пръста с голи ръце, за да измъкне някое безценно парче от счупения самолет. А сега бе в залата за реставриране в Музея на самолетостроенето и космическата техника, който бе на пет минути път от офиса на Ейбъл.

Вместо обаче да се втурне към ново приключение, Ейбъл беше принуден да седне пред пишещата си машина, за да напише отчет за началника си. Тази мисъл помрачи настроението му. Отпи от превъзходното отлежало бренди — първата глътка алкохол от месеци насам — и хвърли поглед наоколо.

Кабинетът му беше отлично скривалище от сухарите в бели ризи, които работеха на горния етаж. Тук не беше кой знае колко подредено, макар и да се усещаше известна академичност, която просто бе черта от характера на Ейбъл. Книги, вестници и списания от всякакъв род бяха разхвърляни навсякъде. Един дълъг бивник от отдавна умрял мастодонт беше сложен върху куп книжа, изпълнявайки ролята на преспание, а из цялата стая бяха разхвърлени най-различни, потъмнели от времето антики, които Ейбъл беше събирал по време на своите пътувания. Златистата светлина на лампата от месинговия абажур огряваше стените, върху които се мъдреха няколко пожълтели фотографии на прочути изследователи. Те бяха закачени редом с плакати на рок-звезди. Адмирал Пиъри сякаш се вглеждаше през телескопа си в Смоуки Робинсън.

— Трябва да подредиш малко тук. Може да подейства добре на имиджа ти — рече Оливър, проследявайки погледа на Ейбъл.

— На моя имидж?!

— Би могъл да си Еръл Флин на музейните дейци или Индиана Джоунс от Вашингтон. Кабинетът ти трябва да бъде обзаведен с най-авангардната аудио- и видеотехника и да показва изгледи на паметници, за да идват и жени тук.

Както бе захапал пурата си, Ейбъл се засмя, усещайки, че Оливър се кани да му изнесе една от любимите си лекции. Макар по образование да бе доста сериозен и ерудиран археолог, младият Оливър често ангажираше мисълта си с доста по-земни неща, отколкото с възвишени академични идеи, занимаващи музейните работници.

— Жените ще падат в краката ти, само да поискаш! Но ти толкова си зает със своите пътувания, че не можеш дори да ги забележиш. Дявол да го вземе, навън е пролет!

Ейбъл се усмихна.

— Сезонът на сенната хрема, нали?

За миг Оливър го изгледа възмутен, но веднага осъзна, че Ейбъл просто го дразни и също се усмихна.

— Във всеки случай сърбежът, който усещам, не е в носа ми.

Ейбъл отново се засмя.

— Каж ми, Оливър, можеш ли поне една минута да не мислиш за нежния пол?

— В момента говорим за теб! Какво правиш през свободното си време? Играеш федербал с онзи твой изкуфял съсед или пък човъркаш стария самолет, който държиш в гаража си. Изобщо срещаш ли се с жени?

— Разбира се.

— Имам предвид от времето на Елизабет. Още ли страдаш по нея?

— Тази история приключи преди години — рече кратко Ейбъл.

Вярно беше. Елизабет беше смисълът на живота му доста дълго време, но веднъж тя замина за Европа на кратка експедиция и изобщо не се върна. Той не рухна, когато тя го напусна. Това не беше в стила му. Нахвърли се върху работата си с удвоена страст и резултатите не

закъсняха. Животът му беше вълнуващ и беше непрекъснат низ от предизвикателства.

— Моят интимен живот не ти влиза в работата, но можеш да бъдеш сигурен, че не съм монах — отвърна Ейбъл.

Оливър го гледа миг-два, после каза:

— Добре, ще се съглася с теб, ако ми кажеш кога за последен път си излизал с жена.

— Аз бях в джунглата, по дяволите!

— А преди това?

— Прекарах цели шест месеца във Франция, както много добре знаеш!

— И си ухажвал няколко млади госпожички по „Шанз Елизе“?

— Трябваше да изровя една огнехвъргачка от някакво пасище. Такава беше работата ми тогава.

— И слушаше мученето на кравите в обора, вместо да прелъстиш дъщерята на фермера! Боже господи! Ами че жените буквално ти целуваха ботушите, когато се завърна от експедицията си в Египет. Кога е била последната ти среща с жена? Кажи ми и аз ще те оставя на мира.

Ейбъл се нацупи, но реши да задоволи любопитството на Оливър и се замисли. Проблемът беше в това, че не можеше да си спомни кога за последен път е излизал с жена. След Елизабет беше имал връзка с няколко жени — бърз, насищащ секс, интелектуални разговори... но като че ли не можеше да си спомни дори една конкретна жена. Върху челото му се появиха дълбоки бръчки на размисъл. После каза:

— Знам, че неотдавна се виждах с една жена. Сега ще се сетя как се казва. Чакай малко...

— Признай си, че отдавна не си го правил! — възкликна Оливър.

— Глупости!

— Случва се точно с мъже на твоята възраст. Смяташ, че си в отлична форма и изведнъж осъзнаваш, че просто си забравил как се прави. Казвам ти, Ейбъл, меч, който стои в ножницата, ръждясва.

Ейбъл цветисто изруга.

— Може би камъкът ще ти помогне — додаде Оливър.

Двамата погледнаха малкия камък върху бюрото. Изглеждаше съвсем обикновен, като се изключеха фигурите от двете му страни. Ейбъл взе камъка и механично го издигна към светлината, струяща от

лампата. Отново се вгледа в безсмислените йероглифи и фигурки. Те бяха изрисувани с някаква особена боя, която отразяваше цветовете на стаята и изглеждаше така, сякаш бе вечна. Изобщо не можеше да се каже откога датират рисунките. Бяха доста примитивни и неясни по форма... поне на пръв поглед.

Ейбъл повъртя камъка в ръцете си, все още загледан във фигурите. Изведнъж му се видяха някак по-различни — като че ли непрекъснато се движеха и променяха. Той премигна и се обърна към Оливър.

— Разбираш ли нещо от това, Оливър?

Без дори да погледне камъка, колегата му започна въодушевено да обяснява:

— Любовните муски са доста разпространени в онази част на света. Ти не знаеш ли, че хората на Кими Лау имат тринадесет празника в годината за честване на плодовитостта?

— Благодаря, но в това отношение не ми трябва помощ.

— Без съмнение, плодовитостта е само добавка. Повечето любовни муски са предназначени за намирането на партньор за цял живот — в твоя случай жена, която ти напълно да задоволяваш и тя — тебе. Не съм поклонник на моногамията, но тази идея ми харесва.

Ейбъл не можа да се въздържа и с любопитство се взря в камъка, прехвърляйки го от ръка в ръка. Усещаше колко е гладък и как добре ляга в дланта му. Беше като че ли топъл от слънцето. Излъчваше някаква скрита топлина. Фигурите отново заиграха пред погледа му.

— Ти почти повярва, нали? — попита го Оливър.

— Стига де! — възкликна Ейбъл и рязко се изправи от стола.

Оливър се взря в лицето му и каза:

— Смятам, че съм прав. Една част от тебе се бои, че магията на камъка може да подейства.

— От нищо не се боя!

Оливър се разсмя.

— Може да не се боиш от змиите, от войнствените диваци, от екваториалната жегла и от всички онези неща, които ни карат да се разтреперваме, но се страхуваш от този нищо и никакъв камък! Страхуваш се, че може да намериш някоя жена, която да те заинтересува повече от безценната ти работа.

— Ама виж какво... — започна Ейбъл, но Оливър го прекъсна, като се засмя и се изправи на крака:

— О, успокой се! Пролетта вече витае във въздуха! Нима има на света по-голяма романтика от тази на цъфналите черешови дръвчета в долината на Потомак?! Защо не събереш малко кураж и не се опиташ да разбереш дали на света има някоя жена, която би могла да те направи така щастлив, като цял куп самолети например. Остави магията на камъка да свърши своята работа върху теб.

— Магия ли?! — измърмори презрително Ейбъл.

Обаче след като Оливър си отиде, Ейбъл продължаваше да гледа камъка, без да може да откъсне поглед от него. Той сякаш го хипнотизираше и колкото повече го съзерцаваше, толкова по-еротични му се виждаха рисунките. Внезапно Ейбъл почувства тъга и копнеж по Кими Лау и в същото време изпита странна възбуда. Гледаше камъка така, сякаш надничаше в собственото си сърце.

Сетне изведнъж рязко се изправи, пъкна камъка в джоба си и измърмори:

— Ама че глупост!

Време беше да си тръгне за вкъщи, за да си почине. Загаси лампата, заключи офиса си и бързо се отпрати през лабиринта от коридори към изхода. Стъпките му отривисто отекваха. Когато излезе, вечерният бриз го удари право в лицето. Наближаваше буря. Пролетният въздух бе зареден с електричество и ухаеше на свежо. Някъде над главата му се изтърколи гръмотевица и Ейбъл бързо се отпрати към колата си, минавайки през оградената с дървета алея покрай паметника на Вашингтон. Силният аромат на цъфнали черешови дървета погъделичка ноздрите му.

Когато стигна до тревните площи зад Белия дом, Ейбъл забави крачка. Наблизо една голяма група от хора играеха софтбоул. Мъже и жени на различна възраст и с различен ръст, облечени в ученически фланелки и най-различни анцузи и спортни екипи, крещяха и се смееха, разгорещени от играта. Ейбъл знаеше, че конгресмените имат отбори. Беше образувана и неофициална лига, която имаше за цел да разтоварва служителите на Капитола от напрежението им. Хората във Вашингтон непрекъснато играеха на разни игри. Особено през пролетта. Но този път нещо по-специално накара Ейбъл да забави ход. Когато се приближи към играещите, чу ги да викат:

— Хайде, госпожице Уайът! Удари и ти една топка за нас!

Невъзможно беше човек да не забележи жената, на която викаха. Беше висока, стройна и изобщо не бе облечена, за да играе софтбоул. Ярочервената ѝ рокля беше кокетна и елегантна. В основата на врата ѝ проблясваше златна верижка. Беше обува с лачени обувки с високи токове, а през раменете си беше наметнала скъп шлифер. Куфарчето ѝ беше от скъпа и фина кожа. Бухналата ѝ черна коса — черна като ясното звездно небе над пустинята — бе сресана назад, откривайки аристократичното ѝ лице. Изглеждаше на около четиридесет години... Една зряла, красива и уверена в себе си жена.

Ейбъл стоеше на тротоара и гледаше прехласнат. В живота си не беше виждал друга жена като нея.

— Какво ще кажеш, Уайът? Играла ли си някога софтбоул?

— Хайде, опитай веднъж, Уайът!

Ако се съдеше по гласовете на онези, които ѝ подвикваха, то те очевидно мислеха, че жената дори не е чувала за софтбоул. Но тя се усмихна и им извика:

— Добре, но само веднъж!

Жената отметна шлифера си и внимателно го положи върху близката скамейка. Събу обувките си, взе стика, който лежеше на земята, и грациозно замахна с него във въздуха, загрявайки преди удара.

Ейбъл забеляза, че тя е не само грациозна, но и силна. Под червената рокля бедрата ѝ бяха гъвкави и здрави.

Ейбъл мъчително преглътна, но продължаваше да гледа така, сякаш бе омагьосан.

Съотборниците ѝ аплодираха с гръмки и похотливи възгласи, когато госпожица Уайът пристъпи към платформата. От противоположния отбор започнаха да я освиркват. Ейбъл видя, че при базата имаше двама мъже, а и от възбудените викове на двата отбора реши, че играта вероятно е в последната си фаза. Явно елегантната тъмнокоса красавица беше тази, която щеше да реши на чия страна ще е победата.

Ейбъл с изненада забеляза, че мъжът, който застана на мястото на подавача, е не друг, а самият вицепрезидент на Съединените щати. Жената в червено изобщо не изглеждаше смутена от този факт.

Вицепрезидентът подхвърли няколко пъти топката и извика:

— Мислите ли, че можете да уцелите топката от мен, Уайът? Или може би вие сте от онези момичета, които поднасят изненадващи номера, щом играта загрубее?

— Нека да поставим въпроса по иначе, сър! Колко бързо можете да реагирате и да се хвърляте? — извика му в отговор госпожица Уайът.

Гласът ѝ бе нисък, леко сипкав и дълбок. Ейбъл изтръпна при звука му.

Няколко души от противниковия отбор изкрещяха една-две обиди по адрес на Уайът, но тя изобщо не им обърна внимание, застана в положение на готовност и зачака. Вицепрезидентът се завъртя малко подигравателно и леко превзето, също като някой шоумен, но направи фатална грешка, като запрати ниско топката, право към стика на госпожица Уайът. Тя удари топката с всички сили. Вицепрезидентът извика и наистина се хвърли, но ударът на Уайът беше толкова силен, че малкото кълбо мина високо над главите на смаяните играчи. Съотборниците на Уайът наскачаха от пейките и закрепяха умопомрачително:

— Браво, Уайът! Тичай сега!

— Давай, давай, давай! Давай Саманта!

С победоносен вик Саманта се втурна напред. Червената рокля залепна за тялото ѝ. Тя изтича до първа база, грабна торбата и хукна към втората с развети от вятъра коси. Централният защитник не можа да хване, Уайът се спусна покрай втора база, заобиколи трета и оттам хукна обратно към изходната позиция. Съотборниците ѝ възторжено закрепяха, а привържениците на противниковия отбор засвириха и задюдюкаха.

Ейбъл стисна камъка в джоба си и почувства как нещо прониза тялото му. Саманта профуча покрай изходната позиция, но толкова силно се беше засилила, че не можа да спре.

Ейбъл вървеше като насън и едва в последния миг забеляза, че всъщност се е изпречил на пътя ѝ. Саманта се блъсна в него със силата на препускащ по релсите товарен влак. Той сепнато извика, разпери ръце, за да запази равновесие, но напразно. Двамата се строполиха на земята, вкопчени един в друг. Изведнъж Ейбъл усети, че тя е в ръцете му... тази знойна, темпераментна и усмихната жена.

Падайки, Саманта инстинктивно обгърна раменете му с ръце, а с единия си крак обви хълбока му. Двамата здраво се удариха в земята. В следващия миг Ейбъл се намери отгоре ѝ. Беше притиснал върху тревата една доста стресната и красива жена.

Двамата се изгледаха слисани, останали без дъх, вкопчили се един в друг. Адреналинът бушуваше в кръвта и на двамата, носовете им бяха на пет-шест сантиметра един от друг, очите им — широко отворени. Косата ѝ ухаеше на нещо тръпчиво и опияняващо. Ейбъл чувстваше ритъма на сърцето ѝ под себе си, а когато погледна надолу, видя две искрящи зелени очи, прехапани устни и едно много красиво лице. Това лице щеше да остане в паметта му завинаги.

— Искам да се любя с теб — каза той.

ВТОРА ГЛАВА

Главата на Саманта Уайът обикновено си бе на мястото, но този път ѝ се зави свят, усещайки огромния мъж върху себе си. Беше обхванала с ръце раменете му, а той притискаше тялото ѝ с малко грубоватата фамилиарност на дългогодишен любовник. Коравото му кокалесто коляно бе между бедрата ѝ, а коженото му яке драскаше бузата ѝ. Небръснатото му лице най-сетне изплува пред очите ѝ. Той се вираше в нея жадно и настойчиво, сякаш бе диво животно и Саманта изведнъж почувства мощен удар като от електрически ток. Под наболата му брада се виждаше белег, който прорязваше брадичката му. От средата на челото му се спускаше тъмнокафяв кичур и стичаше чак до гъстите му вежди. Лицето му бе стегнато, но също силно и решително. А изражението му беше напълно сериозно.

Саманта се надяваше, че не е разбрала правилно думите, които той буквално изръмжа в ухото ѝ.

— М-моля? — заекна тя.

— Искам да те отнеса някъде и да правя любов с теб, докато съмне — отвърна мъжът с неотслабваща решителност.

Саманта преглътна и се опита да се засмее.

— Но аз дори не ви познавам!

— Няма значение. Ние сме определени един за друг. Това е съдба — рече той пресипнало.

Саманта опря ръце в раменете му.

— Това е някаква шега, нали? Знаех си, че не трябва да бия топката... Кой ви забърка в този номер?

— Ние си принадлежим, Саманта!

— Така ли?

— Чувствам го!

— Аз пък бих желала да почувствам твърда почва под краката си, ако нямате нищо против.

Той я стисна още по-силно.

— Искам те! Точно тук и точно сега!

— Точно пред Белия дом ли?!

Мъжът се наведе още повече и устните му почти докоснаха нейните. В сивите му очи сякаш лумна огън. След миг той просто щеше да я целуне! Саманта промъкна ръцете си между неговите гърди и нейните.

— Я чакай малко, приятел! Не зная за кого се мислиш, но най-добре ще е да ме пуснеш още сега, освен ако не смяташ по някакъв магически начин да изчезнеш преди да са дошли съотборниците ми.

— Магически начин ли?!

Той се взря в нея изумен — така сякаш Саманта беше казала нещо, което най-после беше стигнало до неандерталския му мозък.

В следващия миг двамата бяха заобиколени от съотборниците ѝ. Те се смееха и я питаха дали се чувства добре... Приблжиха се още повече и дръпнаха симпатичния непознат, легнал отгоре ѝ. Един от колегите ѝ я хвана за ръката и ѝ помогна да се изправи. Замаяна, Саманта приемаше поздравленията на колегите си.

— Браво, госпожице Уайът!

— Страхотен удар, Саманта!

Тя изохка, когато един от колегите ѝ се опита да изчисти тревата и пръстта, полепнали по гърба ѝ. В този миг вицепрезидентът разбута тълпата и стисна ръката ѝ.

— Никога не съм очаквал да бъдете кой знае каква играчка, Уайът.

— След като ме познавате, не би трябвало да ме подценявате, сър — отвърна Саманта, като продължи да се опитва да почисти гърба на роклята си. Вицепрезидентът се разсмя.

— Кой би предположил, че надутата Саманта Уайът може да е толкова добра на бейзболното игрище, колкото и в долната камара на Конгреса?! Ще дойдете ли с нас да отпразнуваме победата? Бира и пица — такава беше уговорката, нали разбирате... А след като вие сте звездата...

Саманта се усмихна и престана да чисти роклята си.

— В нашия офис нямаме време за такива празнувания.

— Може би работите прекалено много.

— Така ми харесва.

Той я изглежда развеселен и в същото време впечатлен.

— Винаги сте била работохоличка, Уайът. Винаги с всичко сте се справяли. Говорителят не ви ли дава почивка? Дори в петък вечер?!

— Говорителят ме оставя да ръководя офиса, както намеря за добре. Ако трябваше той да ръководи, сигурно всеки следобед щеше да играе голф — отговори весело Саманта.

— Игрището за голф е добро място за бизнес понякога. Защо не дойдете при мен някой ден, госпожице Уайът? Бихте могли да ми бъдете много полезна като моя служителка.

Саманта не беше кой знае колко зашеметена, за да откликне на предложението. Беше свикнала да ѝ предлагат работа от най-неочаквани места. В момента тя беше административната помощничка на говорителя на долната камара в Конгреса. На практика ръководеше офиса на говорителя Глендънинг в Капитола, като в същото време беше и връзката му с неговите избиратели. Вече беше на тази служба от три години. Обичаше стимула, политическия интерес и упорития труд, които носеха добро за хората от цялата страна. Тя нямаше намерение да напуска офиса на говорителя. Все пак беше поласкана от поканата му.

— Добре се чувствам на сегашното си място, но благодаря за предложението — отказа му тя с усмивка.

Вицепрезидентът сви рамене.

— Е, само попитях. Ще се видим при следващата игра, Уайът. Доведи и приятеля си. Той май единствен има силата да те хвърли на земята.

— Приятелят ми ли?!

— Ами да... твоят любим.

„Любим! Какъв ти любим?!“ Саманта се обърна и затърси с поглед сред разотиващата се тълпа мъжа, който бе съборила на земята. Около нея играчите от двата отбора бързо се разпръскваха — беше започнало да ръми.

— Това ли търсиш? — чу се зад нея глас.

Тя рязко се обърна и го видя — висок едър мъж, хванал в една ръка обувките ѝ. Беше снажен и с дълги, стройни крака. Дрехите му бяха минали през студ и пек и дъждът се стичаше по якето му, без да може да го намокри. Приличаше на човек, дошъл от най-далечните краища на черна Африка. Ако се съдеше по походката и външния му вид, то той би могъл да води сафари чак до устието на река Нил. Без

дори да говори, от него се излъчваше някаква особена чувствителност. Саманта усети, че е развълнувана, а това никак не ѝ хареса. Все пак тя успя да изрази върху лицето си хладна усмивка.

— О, ето и обувките ми!

— Беше ги захвърлила...

— А, да. Благодаря.

Ейбъл ѝ подаде обувките и Саманта се залови да ги обува. В следващия миг обаче тя загуби равновесие, залитна и се хвана за протегнатата му ръка. Тогава забеляза недвусмисленото пламъче в очите му.

— Караш ме да се чувствам така, сякаш съм полугола — рече заядливо тя и пусна ръката му.

— Сигурен съм, че би било чудесно... — каза той и се усмихна дяволито.

— Слушай, не знам кой си, но... — започна строго Саманта, като все още се мъчеше да бъде учтива.

— Тогава нека да се запознаем — прекъсна я Ейбъл.

— Нека да не се запознаваме. Аз полагам специални грижи да не се запознавам с опасни мъже.

— Страхуваш се от опасни мъже или от мъжете изобщо?

— Нямам време за това. Така че нека нашата среща да не деградира в едно най-обикновено забърсване.

— Не беше забърсване, а направо сваляне — нокдаун, не мислиш ли?

— Виж какво... — започна тя раздражена, но Ейбъл отново я прекъсна.

— Виждам достатъчно — рече той и спокойно я огледа. Роклята ѝ беше изцапана, на чорапа ѝ се беше пуснала бримка, верижката ѝ беше извъртяна встрани. Той докосна с пръст шията ѝ и намести тъничкото синджирче, а Саманта усети тръпка като от електрически ток.

— И това, което виждам, ми харесва много. Слушай, не ме бива много в тези неща, но какво ще кажеш да хванем едно такси и да вечеряме някъде заедно?

— А какво ще кажеш, ако хвана първия полицаи и го накарам да те арестува?

Ейбъл се разсмя.

— Добре де! Сигурно съм малко груб, но просто съм позабравил как се правят тези неща. Не зная точно какво ми става, но...

— Искаш да кажеш, че обикновено не си такъв главорез?

— Изобщо не съм главорез. Казвам се Ейбъл Флечър и работя в музей.

Саманта не обърна внимание на протегнатата му десница.

— Колко мило наистина, но нека не губим време в излишни любезности, ако нямаш нищо против. Искам да се скрия от дъжда, преди да съм станала вир-вода. Чао.

Ейбъл светкавично я сграбчи за китката.

— Не си отивай! Не можем да се разделим така. Трябва да знам как мога да те видя отново.

— Защо?

— Защото аз... Ами просто ей така! Това е съдба... обреченост или нещо подобно. Определени сме един за друг. Било е писано да се срещнем така...

Точно тогава Саманта загуби търпение. В града беше пълно със смахнати хора и трябваше веднага да прекрати този разговор. Тя рязко дръпна ръката си и каза:

— Не зная кой те е подучил на този номер, приятелче, но шегата беше дотук! Не ме интересува кой си и какво си...

— Не е никаква шега!

— Нима?! Искаш да кажеш, че никой не ти е платил, за да ме правиш на глупачка?! Също както онзи път, когато на тържеството по случай рождения ми ден доведоха един стриптизьор...

Саманта изведнъж се сепна, замълча за миг и сякаш осенена от някакво особено прозрение, продължи:

— Боже господи! Ето защо си се облякъл така! Виж какво, само да си посмял да свалиш и едно нещо от себе си, аз ще...

— Хей, чакай малко! Нямам представа за какво говориш! Просто знам, че трябва да те видя отново!

Този човек като че ли казваше истината. Саманта едва не въздъхна от облекчение. Случката със стриптизьора, който доведоха на рождения ѝ ден, се обсъждаше в Капитола седмици наред и беше едно от най-кошмарните събития в живота ѝ.

— Не ставай смешен! Лека нощ — успя да каже тя и тръгна към пейката, където беше шлиферът ѝ.

— Какво му е смешното? Ти си желана жена и аз... — започна Ейбъл и бързо грабна шлифера ѝ.

— Дай ми шлифера, моля те!

Внезапно той се сети за кавалерските си обноски, помогна ѝ да облече шлифера си и докато беше зад нея, попита:

— Не ми вярваш, нали? Не вярваш, че ме привличаш?

Саманта рязко издърпа шлифера си, обърна се и надменно каза:

— Господин Флечър, аз много добре знам какво представлявам. Известно ми е, че не съм от желаните жени. Ето защо...

— Не си от желаните жени ли?! Нима си нямаш огледало вкъщи?!

Саманта пое дълбоко въздух и преброи наум до десет.

— Слушай, нека да прекратим за тази вечер. Става ли? И двамата сме мокри до кости, а в куфарчето ми има документи, върху които здраво трябва да поработя... О, къде е куфарчето ми?!

Той ѝ го донесе за секунда. Беше като малко пале, стараещо се да угоди на господарката си.

— Ето го. Какво си сложила вътре?! Да няма тухли?

— Това е работата ми — тросна се тя и грабна куфарчето си от ръцете му.

— В него сигурно има работа за цял месец. Може ли да ти помогна? Нека да го нося вместо теб и да те изпратя.

— Да не мислиш, че ще те заведа до дома си?

— Аз без друго ще го открия. Трябва да го направя! Ще те проследя или...

— Дума да не става! — Саманта се ужаси от тази възможност.

— Добре де! Каж ми коя си и аз ще се държа прилично. Името ти е Саманта — това го знам. А останалото?

Саманта бе смаяна от факта, че този маниак имаше дързостта да бъде нагъл с нея, когато тя просто можеше да извика и веднага щяха да ѝ се притекат на помощ. Виждаше също, че той е готов да я проследи до дома ѝ, а това изобщо не ѝ се нравеше.

— Казвам се Саманта Уайът и работя за говорителя на долната камара в Конгреса.

Ейбъл я изгледа с присвити очи.

— Да не лъжеш?

— Би трябвало, но в момента нищо не ми идва наум.

— Харесвам честните жени. А сега... къде живееш?

— За толкова глупава ли ме вземаш, че да ти кажа?

— Обещавам, че няма да вися пред вратата ти.

— Обещаваш ли?! — изсмя се тя. — Добре, ако наистина си някой смахнат убиец или садист, то ти не си много убедителен. Живея в Джорджтаун и това е всичко, което ще научиш от мен.

— Но аз искам да знам...

— Нито дума повече! За разговор с луди хора има специални правила, а ти определено си такъв.

Ейбъл отново се усмихна.

— Навярно така изглеждам. Чувствам, че просто трябва да те опозная и толкова! Обикновено не съм такъв...

Изведнъж Ейбъл замлъкна. Стоеше и гледаше в празното пространство така, сякаш бе споходен от някаква съвсем неочаквана идея.

— Какво ти става? Да не би да искаш да ми кажеш, че напоследък не си на себе си? — обади се Саманта.

— Може би си права — отвърна Ейбъл с особен глас.

„Ох! Сега сигурно ще започнат да му се привиждат разни неща!“ Саманта започна безшумно да се отдалечава от него.

Той не я последва. Стоеше там намръщен и напълно объркан. Сетне извади нещо от джоба си и промълви:

— Боже мой! Магията действа...

Вече не й се струваше опасен, а само смутен. Дъждът се стичаше по якето му, мокреше косата и камъка в ръката му, но той сякаш не забелязваше. Беше изпаднал в някакъв транс.

Саманта реши, че сега е моментът да изчезне, ала нещо я задържаше.

— Лошо ли ти е? — Той не отговори. — Надявам се, че не съм те наранила, когато те съборих на земята... Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна Ейбъл, макар и не много уверено.

Саманта се прокашля. Съвестно й беше да остави този безпомощен психопат.

— Ако не се чувстваш добре, мога да извикам такси да те откара — предложи тя.

Той поклати бавно глава.

— Колата ми е наблизо. Добре съм... наистина.

Ейбъл я погледна, а дъждовните капки се стичаха от носа му. Беше жалка картинка.

— Знаеш ли... Ти си много красива — прошепна той.

Саманта отвори уста, за да каже нещо, ала не можа. Нямахше готов отговор за това.

— Мога да стоя тук цяла нощ и да те гледам.

„Този човек е луд!“ Тя знаеше, че косата ѝ виси до раменете на мокри кичури, по глезените ѝ имаше кал, роклята ѝ беше мокра и залепнала за тялото, но пламъчето в очите му почти я накара да повярва в думите му.

— Лека нощ, Саманта — рече Ейбъл и ѝ се усмихна. Тя се обърна и забърза по алеята покрай Белия дом.

Макар че не ѝ каза сбогом, Саманта бе искрено благодарна на Ейбъл Флечър затова, че той си остана там, където беше. Тя се обърна само веднъж и му махна с ръка, но той не ѝ отвърна. Само стоеше там, сякаш се бе сраснал със земята.

— Ама че особняк — рече си полугласно Саманта и забърза към Лафайет Парк.

Когато се качи на автобуса и се отправи към Джорджтаун, тя се настани на една от празните седалки до прозореца. Обикновено използваше това време, за да нахвърли някои бележки за работата, която ѝ предстоеше на следващия ден. Сега обаче само седеше и гледаше втренчено в празното пространство пред себе си. Чудеше се защо този определено особен мъж, Ейбъл Флечър, се бе спрял на нея? Имаше толкова много жени наоколо... много по-млади и привлекателни. Защо бе избрал нея?

Така се беше замислила, че за малко да пропусне спирката си. Слезе на „Пий стрийт“ и се отправи към тухлената къща между дърветата, в която живееше със съквартирантката си — Карли. Истинското ѝ име беше Карамел, но тя го пазеше в тайна от другите. Когато Саманта влезе в хола, Карли говореше с някого по телефона. Тя затисна с ръка слушалката и възкликна смаяно:

— Ти да не си участвала в състезание по борба в кал?!

— Не, не съм го искала. Просто случайно попаднах на един луд.

— Да не те е бил?! — ужаси се Карли.

— Няма такава нещо. Паднах... Това е всичко. А и вината си беше само моя.

Макар че... Изведнъж съвсем отчетливо Саманта си спомни, че всъщност непознатият умишлено беше застанал на пътя ѝ, когато тя тичаше към изходната позиция. Отърсвайки се от спомена си, тя се обърна към Карли и попита:

— С кого говориш?

— С майка ми. Ще остане за два дни във Вашингтон. Ще ме води из магазините да ми избира нещата за сватбата. Кани те на вечеря. Мисля, че пак ти е избрала някой ухажор.

— Защо всички си мислят, че имам нужда от сватосване?

— Ами сигурно, защото се движиш в компанията на женен конгресмен, който се отнася към тебе като към своя дъщеря.

Саманта направи отегчена физиономия.

— Кажу ми на майка си, че ценя поканата ѝ, но довечера съм на прием в Канадското посолство. Организиран е заради депутатите, опитващи се да повлияят на бизнеса със зърно.

Карли въздъхна, но не изглеждаше изненадана.

— Няма да стане, мамо. Сам е заета довечера. Ще пече хляб с някакви канадци.

Саманта се усмихна и забърза нагоре по стълбите. Стаята ѝ бе на горния етаж. Карли бе превъзходна съквартирантка — готвеше отлично и живееше в къщата само през работните дни. Всяка събота и неделя отиваше при родителите си в провинцията. Не плащаше голям наем, но пък спасяваше Саманта от самотата ѝ. От своя страна Саманта не се радваше много на предстоящата сватба на Карли. Не че Карли нямаше право на свое лично щастие, но Саманта знаеше, че никога няма да намери друга такава превъзходна съквартирантка.

Стаята на Саманта бе в задната част на къщата. Не беше най-голямата, но имаше големи прозорци и балкон. Когато се прибираще в покоите си, тя винаги се чувстваше така, сякаш влизаше в кътче от рая.

С претоварената си програма, с безброй служебни и обществени ангажименти Саманта можеше да се отпусне и да си почине единствено тук.

Офисът ѝ беше така строго обзаведен и делово организиран, че в него всичко вървеше като по часовник. В стаята ѝ обаче цареше съвсем различна атмосфера. Беше обзаведена с предмети, които не си схождаха един с друг, но създаваха специално настроение у Саманта, а това бе най-важното за нея. Мебелите бяха стари, сякаш от времето на

баба ѝ, облечени в калъфи от басма. Имаше и различни други неща, които Саманта беше купувала по време на пътуванията си — картички и снимки, музейни плакати, рекламиращи някой експонат, който особено ѝ бе харесал... изобщо най-различни дрънкулки и дреболии. Тук бе тихо, уютно, успокояващо — като мехлем за душата. Стените бяха боядисани в жълто и засилваха усещането за слънчева светлина.

Котката ѝ, Прасковна, дебела и пухкава котарана, която Саманта беше взела от приюта за бездомни животни през една самотна коледна вечер, бе седнала на перваза на прозореца. Това беше любимото ѝ място. Оттук можеше добре да наблюдава акробатичните номера на катеричките, скачащи от клон на клон.

Саманта погали Прасковна по ушите, отвори високия прозорец и се наведе навън. Пое дълбоко въздух и усети аромата на дъжд и цъфнали дървета. Вечерният бриз донесе мелодичното подрънкване на звънчетата, които беше купила в Китай по време на командировката си преди няколко години.

Въздъхна, усещайки в себе си странно безпокойство. Беше съвсем необичайно за нея... още повече, че през деня беше свършила доста работа. За първи път не изпитваше желание да води сериозни разговори с конгресмени и политици... И за всичко бе виновен онзи тип, Флечър! Само за няколко минути така бе успял да ѝ опъне нервите, че сега ѝ бе трудно да се съсредоточи.

Саманта измърмори ядосана нещо и започна да се съблича. Роклята ѝ наистина беше доста изцапана! Трябваше да я занесе на химическо чистене утре сутринта... Погледът ѝ случайно попадна върху огледалото и тя видя собственото си отражение.

На приглушената светлина кожата ѝ бе като седефена. Косата ѝ бе разбъркана и... хм, да, изглеждаше доста секси. Видът ѝ я стресна. Саманта смяташе, че всякакви вълнения, свързани с пола, вече са зад гърба ѝ. На тридесет и осем години тя си казваше, че никога няма да се поддаде на онези дребни унижения, които неизменно придружаваха всяка интимна връзка. Беше по-лесно да се грижи за националната сигурност, отколкото за собствените си чувства. Мъжете не можеха да ѝ се опрат в политиката.

Но тази вечер дори тя самата забеляза, че от огледалото я гледа сякаш друго лице.

„Мога да стоя тук и да те гледам цяла нощ“... Нали това ѝ беше казал той? А гласно изрече:

— Може би трябваше да го доведе вкъщи все пак...

Саманта буквално подскочи от изненада. Нима тя произнесе тези думи?! За какви глупости мислеше?! Беше си загубила ума напълно заради някакъв непознат! Още по-лошо дори... заради някакъв психопат!

Саманта взе окачения на вратата халат. Точно тогава телефонът долу иззвъня. След миг се чу и гласът на Карли:

— Сам! На телефона!

Като уви косата си с хавлиена кърпа, Саманта вдигна слушалката на безжичния телефон, оставен до леглото ѝ. Сигурно беше говорителят Глендънинг. Искаше да провери дали всичко е наред преди приема.

— Да? — рече Саманта, опитвайки се гласът ѝ да звучи делово.

— Саманта?

Не беше говорителят. Сърцето ѝ пропусна удар. Когато тя не отговори, непознатият отново се обади.

— Аз съм... Ейбъл Флечър.

Саманта нервно сграбчи предницата на халата си.

— Какво си въобразяваш?! Откъде си взел телефонния ми номер?!

— От указателя... Слушай, не се бой. Не те преследвам или нещо подобно...

— А какво точно правиш?!

— Ами просто исках отново да чуя гласа ти... Той е толкова необикновен.

Саманта едва не се задави. Тя знаеше, че обажданията от непознати хора са опасно нещо, а фактът, че от другата страна на линията в момента беше луд човек, правеше положението още по-сериозно.

— Значи, сега знаеш и адреса ми?

— Ъхъ — отвърна той и Саманта ясно си представи как Флечър прокара пръст надолу, по страницата на указателя, за да се убеди повторно, че адресът наистина е вписан.

— Адресът ти също е в указателя... Хубав квартал. Но не за това се обаждам. Няма да чукам на вратата ти.

— И сигурно си се скрил в някоя телефонна кабина на петдесет метра от къщата ми?

— Не съм такъв човек! Честно ти казвам, у дома съм си! — възнегодува той.

— Не ти вярвам!

— Но...

— Затварям ти!

— Не, чакай! — извика Флечър.

— Не говоря с непознати по телефона, а с мъже, които ме следят, изобщо не искам да имам някакви отношения!

— Не съм те следил! — изрече задъхано Ейбъл. — Наистина съм си вкъщи... Не затваряй! Ще пусна миячната си машина, за да се убедиш, че не те лъжа.

В слушалката се чу шум от вода, плискаща се в миячна машина за кухненски съдове. Долавяше се и потракването на някаква, изпаднала от гнездото си, лъжица. Двете неща някак не се връзваха — психопат-убиец и тракаща лъжица.

— Чуваш ли ме? — обади се отново Флечър.

— Какво искаш от мен, Флечър? — попита Саманта, все още с подозрение в гласа.

— Не искам да се боиш.

— Но аз не се боя! Аз съм ядосана. Не обичам да ме заплашват.

— Не те заплашвам, а просто...

— Просто какво?

— Зная, че звучи налудничаво, но повярвай ми, аз съм съвсем разумен човек в повечето случаи. Обаче... хм, случи ми се нещо много странно. Ако ти кажа, ще си помислиш, че ми хлопа дъската.

— Но аз знам, че ти хлопа дъската!

— Моля те! Ти... не усети ли нещо необикновено, когато се срещнахме?

— Усетих коляното ти между...

— Нямам предвид това! Нещо друго... Нещо неуловимо и все пак...

— Виж какво, Флечър, тази вечер имам наистина важна среща и нямам време, така че...

— С някой друг мъж ли?

— Какво?!

— Срещата ти... с друг мъж ли е?

— Не е твоя работа!

— Трябва да знам! Нали не си омъжена? — попита Флечър някак отчаяно.

— Не... Обаче приятелят ми е доста едър и силен! — излъга набързо Саманта.

Флечър помълча миг-два, после рече:

— Ти не казваш истината... Но е нормално, предполагам. Защо трябва да ми вярваш?

— Ето точно тук си съвсем прав!

— Но ти все пак говориш с мене. Значи си заинтригувана — каза доволно Флечър.

Саманта стисна зъби. Дори и да беше заинтригувана, нямаше никакво намерение да признава това.

— Просто съм учтива с теб.

— Чудя се, винаги ли си толкова учтива?! — попита я с меден глас Флечър.

Саманта веднага схвана скрития смисъл във въпроса му и ядно отвърна:

— Не толкова учтива, че да слушам глупави подмятания по телефона. Виж, Флечър...

— Зная, зная! Ти бързаш! И сигурно няма да можем да се видим по-късно... след срещата ти, например? Защо да не изпием по една бира някъде?

— Категорично не!

— Защо не?

— Защо не ли?! Ама...

Саманта заекна. Просто не намираше думи!

— Ти... ти не смяташ ли, че се държиш смахнато? — каза най-накрая тя.

— Знам — въздъхна Флечър, съкрушен, — но повярвай ми, това не е обичайното ми поведение!

— Тоест, ти нямаш навик да преследваш жени? Така ли?

— Обикновено е точно обратно.

— Моля?!

— Обикновено жените тичат подир мен. Смятат ме за добър улов. Не съм лош на външен вид, всички знаят, че съм отличен

специалист в работата си...

— При това си и скромнен, както забелязвам...

— Искам само да ти обясня, че при други обстоятелства не бих тичал след тебе, но...

— Тогава защо се обаждаш?

— Не можех иначе! От мига, в който те видях, аз не съм в състояние да мисля за друго! Ти си красива, умна и много сексапилна! Твоето тяло ме кара да...

— По-полека! — предупреди го Саманта.

— Говоря сериозно! Ти си най-желаната жена, която някога съм виждал!

— Не ставай смешен, Флечър!

— Не ми ли вярваш?

— Отдавна не съм млада и глупава. Зная коя съм и какво представлявам.

— А именно?

— Главата ми е на мястото си, Флечър.

— Прелестна глава при това! — възкликна Ейбъл, който отлично разбираше, че се държи като влюбен до уши ученик.

Търпението на Саманта започваше да се изчерпва.

— Слушай, защо не запазиш ласкателствата си за жени, които харесват такива неща? Този град е пълен с глупави млади момичета и...

— Не искам глупави млади момичета! Искам теб!!!

— Но...

— Луд съм по теб, Саманта!

— Защо?

— Кой може да каже защо? Е, ти би могла да се държиш малко по-свободно, разбира се, но...

— По свободно ли?!

— Ами да! Държиш се като някоя фръцла, но това няма да ти помогне. Ние бързо ще изгладим всички тия неща...

— Ние значи? Виж ти!

— Ъхъ. Побъркан съм по теб, Саманта, и ако не ми вярваш, ще трябва да ти го докажа.

— Не, не, не! Изобщо не е нужно! — бързо изрече тя.

— Нужно е и още как! Само почакай! Ще ти докажа, че ти си най-сексапилната жена на света, Саманта!

С тези думи Ейбъл затвори телефона, оставайки я с разтуптяно сърце и със сигнала „свободно“, който звучеше в телефонната слушалка.

ТРЕТА ГЛАВА

Късно същата вечер Ейбъл стоеше в апартамента си и замислено съзерцаваше камъка в ръката си.

— Просто не е възможно — мърмореше той, като непрекъснато въртеше камъка между пръстите си. — Нима това нищо и никакво парченце ме кара да се държа като пълен глупак?!

Беше виждал и по-странни неща, разбира се. Работата за музея му бе дала възможност да се запознае с редица чудати предмети, които средният гражданин на планета не бе и сънувал дори. Смяташе, че е видял всичко на този свят. Обаче това тук... направо го плашеше!

Нима, ако не се намираше под влиянието на някой зъл островен вуду, щеше да се държи по този начин?! Кой нормален мъж би се побъркал така по една жена и то само за няколко секунди?!

— Не вярвам в любов от пръв поглед... Не! Това е детинщина! Сигурно камъкът ме подлудява... — избърбори на себе си Ейбъл.

Наистина беше луд! Не можеше да избие Саманта Уайът от главата си. Съкрушен, той си легна с хубава книга в ръце, надявайки се да забрави за Саманта, ала вместо да чете, Ейбъл изведнъж се втренчи в камъка и промълви:

— Мислех, че магията ще влияе и на двама ни... А тя си мисли, че съм избягал от лудницата! Но защо не се съблече и не се хвърли в краката ми?

Ейбъл изгаси лампата, тупна един-два пъти възглавницата си и ядосано изпухтя. Единствената му мисъл беше Саманта Уайът — красивата, съблазнителната, недосегаемата...

Недосегаема, но не за дълго... Първото нещо, което щеше да направи на сутринта, ще бъде да й изпрати цветя. Жена като нея би трябвало да ги харесва.

В събота сутринта Саманта се събуди от настойчивото звънене на момчето от цветарския магазин. Когато му отвори вратата, то

тръсна в ръцете ѝ кутия с рози и с кисела физиономия, без да обръща внимание на протестите ѝ, се качи обратно в камионетката си.

Саманта бе озадачена. Рожденият ѝ ден беше минал отдавна. Тя отвори картичката върху кутията и прочете на глас:

— Розите са червени, а очите ти — зелени. Аз съм в леглото си и ти си моята... О, боже мой!

Саманта забеляза подписа и хвърли картичката на земята.

— За каква ме взема този грубиян?! — възкликна тя и рязко повдигна капака на кутията. Вътре имаше дванадесет чудесни рози.

— Ама, че евтин номер! Значи той наистина ме мисли за глупачка, щом смята, че ще ми завърти главата с такъв плосък трик?!

Понечи да хвърли цветята, но се разколеба. Тюхка се близо половин час, през което време вдъхваше опияняващия, изтънчен аромат на розовите пъпки. Все пак Саманта имаше особена слабост към розите и най-накрая ги отнесе в кухнята и ги подреди във вазата. Помърмори още малко за това колко жалки са типовете, които си позволяват такива номера, и не след дълго се успокои.

През последните четири години Саманта бе прекарвала всяка събота с говорителя Глендънинг в неговия офис... Вечните спорове, теории и комбинации... Всичко бе както всеки друг път. Говорителят я накара да премине през иглени уши и горящи обръчи. Привечер Саманта се почувства като пребита и щом се прибра къщи, веднага си легна. Колко приятно миришеха розите! Само една стигаше, за да я потопи в дълбок и безпаметен сън.

Ейбъл Флечър не ѝ се обади, за да я безпокои и както се унасяше, Саманта се запита дали това не е затишие пред буря...

В неделя сутринта, свежа и отпочинала, Саманта облече дългата си ленена пола в розови цветове и памучен жакет в яркорозово. Когато ходеше на работа, тя предпочиташе други нюанси. Смяташе, че розовото е доста фриволно за работа. Облечена в цветовете на захарния памук, Саманта изглеждаше доста женствена и точно като за градинско тържество. Всяка втора неделя от месеца тя по правило посещаваше градинските увеселения, които се организираха в дома на господин и госпожа Глендънинг. Саманта обу ниски обувки, за да може да поиграе крокет на поляната около къщата. Сложи на главата си и широкопола сламена шапка, за да предпази лицето си от появата на лунички.

Месечните градински увеселения бяха за нея приятно задължение. Тя спря едно такси и не след дълго се озова пред елегантната къща на семейство Глендънинг. Тръгна нагоре по алеята, оградена от двете страни с цветя, и с удоволствие вдъхна аромата им. Говорителят Глендънинг знаеше как да организира тържества... или по-скоро Марджори Глендънинг знаеше как. Тя се бе погрижила предварително и за най-малките подробности, за да може говорителят да ръководи тържеството, величествен и победоносен като самия Цезар. Тези тържества се бяха превърнали във Вашингтонска институция и всички с нетърпение бързаха да получат покани.

Градинските увеселения винаги протичаха спокойно. През зимните месеци храната се сервираше по съвсем обикновен начин в кухнята на Глендънингови, а от време на време и самата Марджори слагаше престилка и готвеше особено, когато почетен гост биваше някой чужд дипломат или високопоставена политическа фигура. Понякога канеха и известни музиканти, но не за да свирят, а просто за да се забавляват.

През топлите месеци в широкия заден двор опъваха огромен брезентов навес на жълти и бели ивици. Приготвяха студен бюфет и разполагаха всички лакомства върху една дълга маса с ленена покривка, украсена с цветя от градината на говорителя. Известни лица от политическия живот във Вашингтон често играеха федербал на тези увеселения заедно с начеващи конгресмени; известни журналисти нападаха конкурентите си, похапвайки от прочутите палачинки на госпожа Глендънинг; случваше се и по някой американски президент да посрбба разхладителен коктейл; водачите на най-великите нации в света често играеха крокет върху игрището на семейство Глендънинг.

Обаче и говорителят, и Саманта знаеха, че за тях тези тържества не бяха само забавление. Те бяха част от съвместната им работа. Все пак и двамата се стараеха да изглеждат и да се държат като останалите гости.

— Толкова се радвам да те видя, Саманта! — възкликна говорителят така, сякаш не бяха прекарали заедно цялата събота.

Гласът му бе басов, а той самият беше едър ирландец с малко месесто, но иначе мъжествено лице, увенчано със снежнобяла коса.

Саманта прие целувката по бузата, знаейки, че тази емоционална изява ставаше единствено и само тук, при това в присъствието на

сърдечно усмихнатата Марджори.

— Здравейте, сър. Добро утро, Марджори! Тази година лалетата ви са станали превъзходни!

— Ще отделя няколко луковички и за теб, скъпа Саманта. Време е вече и ти да си имаш хоби.

Саманта се усмихна.

— Но за лалетата ще ми трябват и вашите напътствия.

— Аз сама ще ти ги донеса и ще ти покажа всичко, което е нужно да знаеш — рече Марджори, взе ръцете ѝ в своите и я целуна и по двете бузи.

— Но няма да ми се сърдите, ако съм несръчна! — засмя се Саманта.

— Не си несръчна, скъпа. Аз никога не греша в преценките си. В теб има силен майчин инстинкт, Саманта... Просто трябва да му отдадеш нужното внимание.

— Майчиният ѝ инстинкт няма нужда от внимание, скъпа моя. Саманта сама ще разбере, когато му дойде времето. Разходи се, Саманта, и хапни нещо. Поканих и онзи млад мъж... репортера от „Поуст“. Смятам, че той иска да те види.

Саманта тръгна през тълпата, за да търси Робърт Шъруд. Той беше седнал в един от шезлонгите и похапваше бекон с яйца. Двата английски сетера на говорителя го гледаха в очите с надежда, легнали в краката му... или по-скоро до единия му крак, защото другият бе в гипсова превръзка.

— Карах ски и си счупих крака — обясни той на Саманта.

— Така ли?!

— Не. Всъщност паднах от стълбите, когато играех на гоненица с моето тригодишно синче... Да ти кажа право, страхувах се да ти призная — додаде простодушно Шъруд.

Саманта се сепна.

— Страхуваш се от мен?!

— Ами да! Драконовата лейди на говорителя Глендънинг е известна в цял свят... ъъ... хм, впрочем това не е моя работа. Ще започваме ли?

Саманта се намръщи, седна до Робърт, но реши да не обръща внимание на думите му. Тя знаеше, че на увеселението от нея се очакваше да „подшушне“ някои важни неща на един от присъстващите

журналисти. За тази цел говорителят беше избрал Робърт Шъруд. Глендънинг възнамеряваше да осуети увеличаването на военния бюджет и публикуването на „дочута“ история беше първата стъпка в плана му за набиране на свои поддръжници. Робърт извади бележника си и надраска няколко неща, докато говореше със Саманта.

— Благодаря ти, Уайът — рече той, когато приключиха.

— Само не споменавай името ми.

— Естествено, че няма! Без друго нямам право да публикувам тази информация, тоест не така, както ти ми я предаде. Ти си стара кримка.

Обикновено Саманта смяташе такива изрази за комплименти, но сега се подразни.

— Моля те, засега нека да не използваме думата „стара“ — каза тя.

Робърт се разсмя и помоли за извинение. После се наведе и даде остатъците от бекона на прехласнатите в него кучета. Те лакомо ги изгълтаха и въодушевено се метнаха отгоре му. Започнаха да го ближат по лицето, а той безпомощно размаха ръце и завика с всичка сила:

— Помощ! Помощ!

Саманта се опита да го освободи, но без успех. Изведнъж зад нея се чу строг глас, който заповяда на кучетата да мируват и изненаданите животни се подчиниха. Саманта, също изненадана, бързо се обърна.

— Ти! — възкликна тя.

Беше Ейбъл Флечър — висок, загорял от слънцето, изглеждащ доста небрежен в памучните си кафяво-зелени панталони и неизменното кожено яке. Поне беше се избръснал. Това бе постижение, разбира се, ала не му помагаше много и той продължаваше да прилича на пират.

Флечър се усмихна хладно и рече:

— Добро утро, Саманта. Ще ме представиш ли на твоя приятел?

Ейбъл съзря изненада върху красивото ѝ лице и кръвта кипна в жилите му, стомахът му се сви, а сърцето му едва не се пръсна от тревога. Тя бе по-красива, отколкото той си мислеше... Елегантна, изискана жена, с очи като смарагди и с глас, който можеше да накара и най-коравият мъж да се разтрепери! Глезените ѝ бяха тънки и изящни; хълбоците ѝ, съблазнително заоблени, личаха дори под дългата пола. Пухкавият розов жакет обвиваше плътно тялото ѝ и все пак беше

напълно приличен. Тя бе олицетворение на съвършената английска лейди, но Ейбъл знаеше, че под тази хладна фасада се крие пламенна личност. Просто ѝ трябваше подходящ партньор, който да ѝ покаже насладата от привличането между мъжа и жената. Той едва не я сграби в прегръдките си.

Беше я наблюдавал как говори с човека в гипса. Гледката направо го подлуди. Идеше му да прекоси с два скока вътрешния двор и да удуши този омразен журналист. Никой от простосмъртните нямаше право да я докосва или да се радва на усмивката ѝ!

Журналистът мъжествено се пребори с гипса и криво-ляво се изправи. Без да подозира, че е обект на дива омраза, той сърдечно протегна ръка.

— Здравейте! Аз съм Робърт Шъруд от „Поуст“.

Ейбъл пое десницата на Робърт и се здрависа, припомняйки си, че поведението му би било съвсем непростимо, ако хвърлеше и без друго контузен човек на земята. Сухо и сдържано Ейбъл измърмори:

— Аз съм Ейбъл Флечър. Ще имате ли нещо против да отвлека Саманта за една игра на крокет?

Шъруд дружелюбно се усмихна.

— Моля ви, разбира се, че нямам! Обаче ви съветвам да не я подценявате... Казват, че госпожица Уайът била страхотно добра на крокет.

Ейбъл се усмихна едва-едва. Той вече беше хванал ръката ѝ и се взираше в красивото ѝ разярено лице.

— Говорителят знае ли, че спестяваш от тренировките си, като използваш неговото игрище, Саманта?

Робърт се изкиска.

— О, тя не е използвачка! Но просто за всеки случай бъдете предпазлив!

— Благодаря, за съвета — рече Ейбъл и поведе Саманта, отдалечавайки я от Робърт Шъруд. Тя се опъна малко в началото, но той майсторски я побутна към другия край на платното.

— К-как смееш?! — заекна вбесена Саманта.

— Не викай! Хората ще си помислят, че те отвличам.

— А ти не ме ли отвличаш?!

— Мисля по въпроса... Кой беше този? Приятел ли ти е?

Тя бе зашеметяваща — зелените ѝ очи хвърляха мълнии, устните ѝ потреперваха в краищата, цялото ѝ тяло бе стегнато в обръча на гнева. Косата ѝ бе пригладена и изкусно сплетена отзад на тила. Ейбъл изпитваше лудо желание да зарови пръсти и да я разпусне. Както полата, така и жакетът имаха безброй копчета... които трябваше да се разкопчават едно по едно. Сякаш отгатвайки мислите му, Саманта се дръпна и рече строго:

— С Робърт сме в делови отношения. Не беше нужно да се държиш като... като някакъв ревнив варварин!

— Но аз наистина те ревнувам! С него ли беше в петък вечерта? И вчера също?!

Саманта успя да отскубне ръката си.

— А ти какво правиш тук?! Това е частно парти!

— Бях поканен.

Тя го изгледа гневно.

— Без номера, Флечър! Аз лично изготвих списъка с имената на гостите.

— Е, значи не си забелязала името ми. Сигурно е добавено покъсно.

— Какво означава това? Ти официално ли си поканен или не?

— Разбира се, че официално! Госпожа Глендънинг ме покани.

— Госпожа Глендънинг?! Как ли пък не?!

— Тя е член на управителния съвет на музея. Попитах я дали мога да дойда.

Саманта го изгледа, втрещена.

— И тя ти позволи?! Просто ей така?!

— Когато поискам, съм много убедителен — усмихна се Ейбъл.

Саманта кипеше от яд. Флечър виждаше това, но се надяваше, че след време тя ще се успокои.

Беше намислил нещо и възнамеряваше да го осъществи. Заради камъка той желаше тази жена до умопомрачение... никого не бе искал така, както нея. А Ейбъл никога не пренебрегваше желанията си.

Двата английски сетера стояха от двете страни на Флечър и само чакаха командата му. Само с една дума той ги бе направил свои роби. Тази способност Ейбъл имаше по рождение и добре знаеше, че гледката на двете кучета, легнали послушно в краката му, вбесяваше Саманта.

Тя ги изглежда кръвнишки и им кресна, като размаха шапката си:
— Махайте се! Чибя!

Кучетата не помръднаха.

— Виждаш ли колко съм магнетичен? — каза Ейбъл и се ухили.

— Виждам, че си магнетичен за животните, обаче аз...

— И ти ще свикнеш. Днес си много апетитна, Саманта. Нямаш представа колко ми се иска да те целуна.

Обхваната от паника, тя заотстъпва назад, докато най-накрая опря гръб в едно дърво.

— Господин Флечър, от сега нататък аз няма да ти позволя да ме манипулираш! Разбираш ли?! Нито ще ме дърпаш, нито ще ме целуваш, нито ще ме стискаш така! За малко да ми счупиш ръката...

— Напълно си права. Държах се безобразно и би трябвало да се срамувам, обаче не се срамувам! Виж, всички ни гледат и започват да се чудят за какво спорим... Хайде да играем крокет, за да не безпокоим гостите на говорителя.

Саманта бързо се огледа и разбра веднага, че Флечър е прав. Хората обръщаха глави към тях, но Ейбъл забеляза, че никой не ѝ се притичва на помощ. По-скоро някои се усмихваха на Саманта.

— Мислят си, че сме любовници — прошепна Ейбъл в ухото ѝ.

Тя рязко се обърна към него и също прошепна:

— Не съм ти никаква любовница! И нямам такива намерения! За бога, та аз дори не те харесвам! Кой си ти?!

Саманта бе опияняваща. Под хладната ѝ външност на изискана дама прозираше страстта. Завладян от нейната близост Ейбъл промълви:

— Никога, не съм виждал толкова красиви очи като твоите. А отблясъците в косите ти ме карат да...

— Престани! — извика Саманта съкрушена, отдалечавайки се от него.

— Не мога! Ти си най-прекрасната жена, която някога съм виждал — отвърна Ейбъл и я последва.

— Но ние дори не се познаваме! Аз не зная нищо за теб! Ти си луд!

Той хвана ръката ѝ, като този път гледаше да е много нежен и внимателен. Най-важното сега беше да я убеди, че е напълно свестен и различен мъж.

— Добре, добре... Докато играем, ще ти разкажа всичко за себе си. Не съм престъпник... Честно!

Саманта рязко дръпна ръката си.

— Безпокои ме повече фактът, че си по-скоро секс-маниак!

— Нима това е толкова лошо? — усмихна се Ейбъл Флечър.

Саманта широко разтвори очи.

— Махай се оттук! — извика възмутено тя.

— Не мога! Омагьосан съм... Искам да те следвам навсякъде... Чак до края на света. Моля те, играй крокет с мен, Саманта! С тези хора наоколо нищо не може да ти се случи.

Флечър се наведе да вземе един от стиковите за крокет и застана на едното си коляно. Лицето ѝ поруменя.

— За бога, стани! — прошепна тя.

Полугласната им караница привлече вниманието на гостите, което много смути Саманта. Тя бързо прецени ситуацията. Ако го оставеше да стои коленичил така и му обърнеше гръб, щеше да се наложи да дава хиляди обяснения. Ето защо Саманта се насили да се усмихне, ала очите ѝ бяха все тъй студени и гневни.

— Ще играя с теб, но при едно условие — да ми кажеш кой точно си ти и как си се вмъкнал на това парти! — процеди през зъби тя.

— Не съм се вмъквал — уточни Ейбъл и се изправи на крака. — Вчера цял ден се опитвах да науча нещо за теб. Моят шеф ми спомена за това парти. Предложи ми поканата си... Да, той е доста щедър човек. И аз я взех. Поне така изтълкувах положението. Беше оставил поканата на видно място върху бюрото си и то така, че да може всеки да я вземе! Нали разбираш?

— Ти си откраднал...

— Както и да е, обадох се на госпожа Глендънинг, за да съм сигурен, че няма да има нищо против, ако аз дойда вместо шефа си. Тя беше очарована.

— Разбирам защо си предпочел да говориш с нея по телефона. Сигурна съм, че само ако те беше видяла, Марджори веднага щеше да промени решението си.

— Защо?! Какво ми е на външният вид?

Саманта изгледа с презрение якето и панталоните му.

— Та ти изобщо не си облечен като за парти! Всички те гледат!

— Щом и ти ме гледаш, аз съм щастлив.

— Виж какво...

— Не обичам да ходя с ризи и вратовръзки, Саманта. Но това няма значение. Готова ли си за промяна?

Тя не му отговори, а вместо това вирна високомерно брадичка, сложи шапката си, бавно и педантично завърза панделката и със строг и леден тон заобяснява правилата на играта.

Ейбъл не я слушаше. Беше изпаднал в транс, наслаждавайки се на гласа ѝ, на гневно святкащите ѝ очи, на грацията и лекотата, с които удари топката. Той жадно поглъщаше с очи заоблените ѝ хълбоци. Обожаваше свободата и грацията в движенията ѝ, начина, по който се съсредоточаваше... Забеляза колко изкусно беше начервила устните си и колко добре отиваше червилото на цвета на жакета ѝ. Жадуваше да размаже червилото ѝ, да зарови пръсти в изрядно пригладената ѝ коса.

Саманта за втори път удари топката, но този път тя се спря на доста неудобно място и това много я ядоса. Как му се искаше да целуне малката бръчица, появила се между изящните ѝ вежди. Ейбъл едва се удържа да не я целуне. Вместо това каза:

— Предлагам да се споразумеем приятелски за изхода на играта.

— Не се главозамайвай от първия ми неуспешен удар. Много съм добра на крокет — предупреди го Саманта.

— Тогава няма да имаш нищо против да се обзаложим, нали?

Тя премига и изведнъж доби предизвикателно невинен вид — самата Скарлет О'Хара! В този момент Ейбъл се попита дали всъщност Саманта не е хладнокръвна любителка на хазарта, печелеща редовно на покер.

— Нямам достатъчно пари в себе си. Взела съм толкова, колкото да се върна вкъщи с такси — отвърна тя.

Ейбъл Флечър се усмихна, подозирайки, че Саманта просто блъфира.

— Е, нека не бъдем толкова закоравели, драга ми госпожице Уайът! Непременно ли трябва да заложим пари? Може да е нещо по-спортсменско.

Саманта го изгледа подозрително.

— Колко спортсменско?

Ейбъл удари топката и отговори:

— Предполагам, че и дума не може да става за целувки.

— Не може!

Какво ще кажеш за една вечеря. Знам един ресторант, където приготвят чудесни хамбургери.

— Невъзможно! Имам заседание.

— Хайде сега, Саманта! Нима Драконовата лейди на говорителя Глендънинг наистина работи толкова много?!

Саманта рязко се изправи.

— Кой ме нарича с това отвратително име?! — възмути се тя.

— Всички! Ти тероризираш и целия Тайдъл Бейсин! Даваш ли си сметка, че тероризираш цял Вашингтон?

— Просто си върша работата — отговори заядливо тя. — Както и да е, аз не съм заплаха за никого. Ти, например, изглеждаш доста спокоен.

— Защото знам какво се крие зад педантичното ти и префърцунено поведение, Саманта...

Лицето ѝ веднага се скова в ледена гримаса.

— Ще ти бъда много благодарна, ако запазиш преценките си за себе си, Флечър. Ако съм си спечелила славата на строга и неотстъпчива жена, то аз се гордея с нея и смятам да я поддържам такава още дълго време:

— Но само работа, без никаква игра...

Саманта удари топката и тя успешно премина през следващата вратичка.

— О, играя! При това понякога съм доста добра! — отвърна Саманта с ослепителна усмивка.

— И други игри ли играеш така добре? — попита Ейбъл, доволен, че гневът и страхът ѝ бяха изчезнали.

— Не ме предизвиквай, Флечър, освен ако не си готов да загубиш — предупреди го незлобиво тя.

Нямаше време за отговор. Изведнъж наблизо се чу басовият глас на говорителя Глендънинг.

— Саманта, запознай ме с приятеля си!

— Не ми е приятел. Той е онзи луд човек, за когото ви разказвах вчера, сър. Господин Ейбъл Флечър — отвърна невъзмутимо тя.

— Флечър! Да не би да преследвате нашата хубавица, Саманта? — избоботи говорителят, енергично стисна ръката на Ейбъл и гръмогласно се разсмя.

— Опитвам се, сър.

— А тя благодари ли ти за розите?

— Не, сър, но предполагам, че ги е хвърлила.

— Е, млада госпожице?

Саманта се смути, но бързо се съвзе.

— Не съм ги хвърлила. Благодаря за цветята, господин Флечър.

Чудесни са — отвърна прилежно Саманта.

Пламъчето в погледа ѝ обаче му показва, че тя беше разбрала хитрината му. Ейбъл се закле в себе си повече да не подценява нейната интелигентност, като внимава повече в бъдеще?

— Красиви рози за красива дама — успя да каже той.

Говорителят избухна в гръмогласен смях.

— Нищо няма да постигнеш, ако само се въртиш като котарак около нея, Флечър! Виж сега! Чух, че си човек на действието. Вземи нещата в свои ръце!

— Разчитайте на това, сър — отвърна Ейбъл.

Говорителят се усмихна и рече:

— Добре. Да знаеш, че всички сме за тебе, момчето ми. Време е Саманта да престане да се мъкне с разни мухльовци.

Ейбъл се засмя, като видя ужасеното изражение на Саманта.

— Благодаря ви, сър. Очарован съм от одобрението ви.

— Марджори ми каза, че работиш в музей — продължи да разпитва говорителя с басовия си глас.

— По-точно в музея по самолетостроене и космическа техника. Аз съм щатен уредник на музея.

— О?! Какво означава това?

— Пътувам и издирвам стари катастрофирани самолети. Изравям ги, после ги докарвам в нашата реставрационна лаборатория в Сютленд, Мериленд, като ръководя реставрирането.

— Значи си и пилот?

— Разбира се.

— Ами тогава може би ще излекуваш госпожица Уайът от страха ѝ.

Ейбъл изгледа Саманта с весело учудване. Тя не обичаше да излагат на показ тази нейна слабост и побърза да каже:

— Сър, не е необходимо...

Но Глендънинг махна с ръка, прекъсвайки протестите ѝ.

— Саманта е отлична служителка във всяко отношение, освен в едно-единствено — трябва да я качваме на самолет със самосвал. Иначе е първа класа! Чувам, че и теб те бива в работата, Флечър. Твоят шеф казва, че си най-добрият...

Ейбъл се помъчи да изглежда скромно и отвърна:

— Колегите ми твърдят, че най-после съм успял да си намеря работа, чрез която да мога да събирам най-големите играчки на света.

Говорителят отново гръмогласно се разсмя на шегата му.

— Вероятно ще имаш възможност да ме разведеш из музея някой ден. Обичам да разглеждам играчки.

— За мен ще е чест, сър.

Говорителят се обърна към Саманта.

— Е, скъпа моя, смятам, че няма защо да се страхуваш от Ейбъл. Той има препоръки от най-високо място, както чувам от Марджори. Тя го е проверила от всички страни. Сравнително почтен мъж, макар и малко нестандартен. А и аз го харесвам. В него има... — Тук говорителят замълча, търсейки дума, която да е достатъчно прилична за пред дама и изтърси: — В него има хъс!

— Но някак това не ме кара да се чувствам по-добре — отвърна спокойно Саманта.

Глендънинг се засмя и заговори за друго. През това време Ейбъл реши, че говорителят е политик от старата класа, посветил живота си на служба за добруването на човечеството, който се наслаждаваше на всеки миг от своята работа. Беше широко кроен човек, общителен и експанзивен, но също така забелязваше и най-малките подробности.

Ейбъл подозираше, че зад привидно неангажирания разговор говорителят всъщност го разпитваше и преценяваше, а това означаваше загриженост за доброто на Саманта. Флечър се почувства като бъдещ зет, разпитван от бащата на годеницата, но въпреки това бе разсеян. Единственото съществуване, за което можеше да мисли, бе красавицата Саманта.

Глендънинг усети настроението му и в очите му лумна закачливо пламъче. Той потупа Ейбъл по рамото и рече:

— Е, моето момче, скоро ще ти се обадя, за да ме разведеш из музея. Няма да забравя, така да знаеш...

Ейбъл бе сигурен, че говорителят никога не забравя обещанията си.

— Ще ви очаквам, сър.

— Саманта, не пренебрегвай този млад мъж! Той може да обърне живота ти с главата надолу — рече назидателно Глендънинг, обръщайки се към Саманта.

— Но аз предпочитам живота ми да е с главата нагоре — отвърна тя.

— Животът без изненади е скучен — не се стърпя Ейбъл.

— Скучен понякога означава приятен — отвърна рязко Саманта и му хвърли такъв поглед, че би могла да разтопи цял айсберг.

— Как може интелигентна жена като тебе да смята, че сексът е скучен?! — запита я през смях говорителят.

Вместо нея отговори Ейбъл.

— Може би тя го прави не както трябва.

Глендънинг се смя, докато очите му се насълзиха. Сетне свирна на кучетата си и се отдалечи, оставяйки Саманта и Ейбъл сами.

— Как смееш да ме унижаваш така?! — просъска яростно тя.

— Да те унижавам ли?! Саманта, шефът ти те познава много по-добре, отколкото си мислиш. Нищо от онова, което казах, не го изненада.

— Но аз трябва да пазя репутацията си!

— Репутацията ти, ако питаш мен, е адски досадна. Обаче можем да джазираме малко нещата... Хайде да продължим играта!

Ейбъл забеляза, че тълпата беше започнала да редее. Гостите се разотиваха. Трябваше само да я отвлича с разговори и скоро, без тя да се усети, щяха да останат сами.

— Глендънинг изглежда много привързан към теб — каза той.

— Стари приятели сме. Баща ми беше негов партньор-юрист дълго преди Глендънинг да бъде избран за говорител на долната камара на Конгреса. Когато завърших колежа, започнах работа в офиса му като машинописка.

— И оттогава си работила все при него?

— Да, цели шестнадесет години. Не бих могла да мечтая за по-вълнуваща работа.

— Повечето хора намират вълненията си извън сферата на своята работа.

— Но не и аз.

Ейбъл вътрешно признаваше, че и той самият много харесва своята работа, ала за съжаление в момента можеше да мисли само за външно уверената, но очевидно стеснителна и съблазнителна жена, която стоеше до него.

— Значи ти работиш по двадесет и четири часа в денонощието?
— попита той с небрежен тон.

— Разбира се, че не! Имам и други интереси.

— Какви например?

— Ама не трябваше ли ти да ми разказваш за себе си, докато играем?

Ейбъл се облегна на стика си и попита:

— Какво искаш да знаеш?

За миг той помисли, че Саманта ще се откаже да го пита каквото и да било, но тя го изгледа с присвити очи, сякаш го преценяваше и каза:

— Предполагам, че се мислиш за първичния, силен и неотразим мъж, нали?

— Ами, да! — усмихна се Ейбъл.

— И изобщо не подозираш, че си изостанал с цели десет години.

— Какво имаш предвид?

— Суровите мъже с облекло на пътешественици отдавна не са на мода, Флечър. Обикновената жена в наши дни харесва съвсем други неща.

— Но ти не си обикновена жена, нали?

Саманта невъзмутимо удари топката си и тя безпрепятствено премина през следващата вратичка.

— Не, не съм. За мъжете съм научила всичко, което ми е необходимо да знам, господин Флечър. Може да не изглежда така, но и аз, както всички други жени, съм имала връзки с мъже. И нищо от онова, което ще кажеш или направиш, не може да ме накара да нагазя в тези опасни води.

Докато Саманта наблюдаваше съсредоточено топката си, Ейбъл побутна своята с крак в по-удобна позиция и попита с невинен глас:

— Защо? Какво толкова лошо ти се е случило?

— Нищо лошо, но сега отдавам първостепенно значение на други неща, за разлика от повечето жени. Днешното ми добро

положение не се дължи на това, че съм гъделичкала суетата на някой мъж, позволявайки му той да ми дава тон в живота.

— Някои хора наричат такива жени с доста грубовати имена.

Без да обръща внимание на забележката му, Саманта махна няколко стръка трева, полепнали по стика ѝ и невъзмутимо отвърна:

— В началото спомена думата „игри“. Е, аз вече не участвам в такива глуповати игрички. Не позволявам на никой мъж да спечели, за да го накарам да ме харесва. Играя, за да победея.

— Нямаше да съм тук, ако не търсех честно съревнование.

— Бедата е там, че в тази надпревара, в която се мъчиш да ме въвлечеш, жените никога не печелят.

— Никога ли?!

— Почти никога.

— Значи избягваш риска, като не се оставяш да бъдеш в положението на уязвимата страна?

— Именно.

— Искаш ти да управляваш всичко, нали? Дори в любовта?!

— Аз нямам любовен живот — каза Саманта, но веднага съжали за думите си. — Представи си, Флечър, разбрала съм, че в любовта хората напълно оглупяват!

— Но глупостта означава и свобода — засмя се той. Отново бе негов ред. Ейбъл пресметна добре удара си. Прицели се, удари топката си и тя се чукна в нейната, която на свой ред се търкулна, скривайки се под близкия храст.

Усмивката на Саманта изведнъж угасна:

— Ах, ти, мошеник такъв!

— Ударът беше чист!

— Не беше! Как така твоята топка се озова там?!

Доволен, че тя не беше видяла маневрата му, Ейбъл си позволи да я подразни:

— Трябваше да внимаваш в играта, Саманта!

— Внимавах! А ти си измамник!

Ейбъл бе готов по-скоро да го пекат на шиш, отколкото да се остави да го победи жена, и то в такава игра като крокета. Затова и излъга. Обаче направи истински спектакъл, като се престори на обиден.

— Значи ти ме обвиняваш в измама?!

— Точно в твоя стил е. Само такъв като тебе би извършил нещо подло от този род!

— Ти просто беше разсеяна! Какво ти е, Саманта?

— Виж какво...

— Виждам! Виждам една красива жена, която така дълбоко е затънала в работата си, че вече дори не забелязва какво пропуска.

— Ако смяташ да ми говориш, че ти си моето „спасение“, може да си спестиш труда — рече подигравателно тя.

Ейбъл се ухили.

— Защо? Защо да не съм аз, Саманта. И на двама ни ще бъде страшно хубаво.

Тя поклати глава и съвсем леко се усмихна.

— О, не! Благодаря. Не ми трябва такава беля на главата! Приличаш на пират и се държиш като луд...

— Нима е лудост да изпратиш цветя на жена?!

— Мотивът ти, Флечър, беше да обслужиш собствените си интереси. Ако наистина ме познаваше, нямаше да използваш такъв прозрачен трик.

Гостите бяха влезли в къщата и двамата бяха сами под клоните на дърветата! Той се приближи към нея и я погали по ръкава на пухкавия жакет.

— Познавам те! Зная за тебе всичко, което ми е нужно, Саманта. Намирам те за извънредно съблазнителна, въпреки опитите ти да го скриеш.

— Нищо не скривам! — тросна се тя.

— Скриваш сексапилността си под тези прилични и префърцунени дрешки. Време е да приемеш факта, че си изпуснала главното — едно момиче по бикини изглежда много по-секси, но жена като тебе, с това внимателно подбрано и педантично облекло, с тези прилични обноски... Ти си подлудяващо еротична!

— Значи ти ме възприемаш просто като едно предизвикателство?!

— Не, ти си жената на моите мечти!

Саманта се изсмя на думите му.

— Сега вече твоята игра ми е ясна! Избрал си точно мен, защото ти е приятно да половуваш малко. Известно е, че аз не съм лесна

плячка, нали? Решил си, че това изживяване си струва труда, но дълбоко в себе си знаеш, че аз няма да се дам да ме хванеш.

— Какво искаш да кажеш, доктор Фройд?

— Мъжете от твоя тип харесват точно жени като мене. Преследваш ме само, защото смяташ, че такива жени не се оставят да бъдат хванати. За тези няколко седмици, които предвиждаш, ти си сигурен, че няма да ти говоря за женитби, деца и други подобни, защото и без друго животът ми е достатъчно запълнен. Така че ти си въвн от опасност и познатият женски капан е далече от теб. Е, трябва да знаеш, че нямам време да си играя на мишка и котка точно сега и ти можеш спокойно...

Ейбъл я прекъсна.

— Грещиш, Саманта! Изобщо не си ме разбрала! Аз имам намерение да ти говоря точно за това... за женитба, за сватба...

— Какво искаш да кажеш?

— Голяма сватба и дълъг меден месец, много деца и тъй нататък... както си му е редът.

Тя съвсем се смути и дори леко се уплаши.

— Какви ги приказваш?!

— Аз съм човекът, за когото ще се омъжиш, Саманта Уайът.

Търпението ѝ се изчерпи.

— Ама, че си нахален! — възкликна тя.

— И още как! При това аз съм мъжът, който ще направи животът ти цялостен и завършен.

Той я придърпа към себе си ѝ единствената преграда между тях беше стикът за крокет.

— Чакай! — извика Саманта и опря ръце в гърдите му, но беше твърде късно. Флечър хвърли стика и сграбчи с една ръка тънката ѝ талия. Сетне чевръсто развърза панделката под брадичката ѝ и хвърли сламената шапка на земята. В следващия миг той плътно я притисна до себе си. Усети гърдите ѝ, учестения ритъм на сърцето ѝ. В очите ѝ се четяха най-противоречиви чувства и сред тях прозираше... готовност. Саманта се опита да се отскубне от ръцете му, но не много охотно. Освен това не го направи веднага. Трябваша ѝ миг-два, за да осъзнае случилото се. Сигурно и тя усещаше пулса му и подутината от нарасналата му възбуда. Саманта разтвори широко очи — ясни и яркозелени на светлината на слънцето.

— Това е лудост! — рече тя, разтреперана.

— И ти го усещаш, нали? — прошепна възбудено Ейбъл.

— Но аз не те познавам!

— Обаче въпреки това искаш да ме целунеш.

Саманта се бореше със самата себе си, със собствената си воля...

— Господин Флечър...

— Името ми е Ейбъл. Кажи го!

— Ейбъл... Аз... — прошепна тя.

— Искаш да те целуна, нали?

— О, дявол да го вземе! По дяволите всичко! Хайде да свършваме с това! — възкликна тя и затвори очи.

— Да свършваме ли?!

Саманта отново отвори прекрасните си очи.

— Да го направим! Хайде, давай и нека забравим всичко това!

Ейбъл Флечър се разсмя.

— Моя красива Саманта, тази целувка ти никога няма да можеш да забравиш.

Той искаше да я целува дълго, но планът му напълно се провали. Още щом докосна топлите ѝ и покорни устни, той алчно ги притисна към своите. Усети с езика си влагата и топлината им отвътре. Бяха сладки и с дъх на мед. Ейбъл не можа да се сдържи и изстена. Той я целуваше и докосваше, докато най-накрая цялото ѝ тяло трепна, разтопи се в ръцете му и оживя... Тя не се отдръпна, но потрепери и дъхът ѝ се учести. Ейбъл искаше да я погълне, да бъде в нея, да бъде част от нея... Отскубна се и жадно пое въздух, опитвайки се да дойде на себе си.

— Спри! Това е абсурдно! — каза Саманта с треперещ глас.

— Не, чудесно е!

Той отново намери устните ѝ, но този път в главата му нахлуха еротични представи за тях двамата. Искаше да я докосне навсякъде, искаше и тя да го докосва и да го докара до полуда... Саманта трептеше, оживяваше в ръцете му и в същото време бе така уязвима. Владееща се и все пак дръзка и безразсъдна. Ейбъл усещаше, че тя трепери, но знаеше, че е от възбуда, а не от страх.

— Искам да те заведа вкъщи и да се любим в моето легло, Саманта. Искам да си загубиш ума по мен!

Тя срещна устните му за трети път и не оказа никаква съпротива. Ейбъл я целува дълго, настойчиво и страстно, изучавайки я, докосвайки я с език, с пръсти, с длани... Изследваше всяка малка подробност от нейната чувственост, като в същото време се стараяше да запази собственото си самообладание. Ейбъл плъзна ръка по гърба ѝ и в следващия миг усети как я повдига и притиска към себе си. Още малко и щеше да започне да разкопчава жакета и полата ѝ, за да я повали на тревата. Посегна към горното копче на жакета ѝ, но тя го спря. Лицето ѝ бе поруменяло, прическата ѝ вече не беше така безупречна.

— Чакай! Аз сигурно съм си загубила ума!

— Обаче усещането е вълшебно, нали? Мога да те накарам да се чувстваш още по-добре, Саманта.

Тя се отскубна от ръцете му и в гласа ѝ прозвуча категоричност.

— Стига вече! Някой ще ни види и...

— В двора няма никой. Ела с мен у дома, Саманта! — настоя Ейбъл Флечър.

Саманта се обърна към него и с неохота го погледна в очите.

— Не! Няма да зарежа всичко заради един следобед на сексуална наслада с мъж, когато едва...

— Боже мой! Нека не започваме отново!

Тя се засмя... малко занесено може би, но все пак беше смях.

— Но аз наистина изобщо не те познавам. О, във въздуха сигурно има нещо, което подлудява и двамата ни. Съжалявам, че ти позволих да ме целунеш и че отвърнах на целувката ти, но...

— Ще отречеш ли сега, че между тебе и мене има силно сексуално привличане?

— В този град при такива случаи казваме „без коментар“. Моля те, Флечър, искам да уважиш желанията ми по този въпрос.

— И какви са твоите желания? Само преди миг си мислех, че искаш това, което искам и аз. Ти беше готова и ме желаше! Усетих го много добре! Хайде, рискувай!

— Не поемам такива рискове! Пусни ме, моля те!

Ейбъл освободи ръката ѝ и каза:

— Добре, но не съм свършил с теб. Ти също не си. Тази нощ ще ме сънуваш.

И тогава дойде изненадата за него.

— Сънувах те снощи — усмихна се криво Саманта.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След градинското увеселение в дома на семейство Глендънинг Саманта изведнъж стана извънредно несръчна. Удари си крака с вратата на таксито, изпусна в кухнята цяла бутилка с минерална вода и вместо почистващ лосион изстиска върху лицето си паста за зъби.

— Обикновено съм образец на самообладание, спокойствие и разум! Защо изведнъж станах такъв олигофрен? — прошепна на себе си тя, когато в понеделник сутринта, изля чая си върху бюрото в офиса.

Имаше само един отговор на този въпрос, ала Саманта с ужас го отбягваше.

— Какво става с тебе? — попита я говорителят в таксито, на път за един вашингтонски хотел, в който депутатите от организацията за опазване на околната среда даваха прием.

Таксито така препускаше и подскачаше по улицата, сякаш беше подгонено от тълпа демонстранти. С безкрайно отегчение шофьорът равнодушно наблюдаваше как стрелката на скоростомера отскача нагоре. Както винаги Саманта ужасено се бе вкопчила в седалката, а Глендънинг гледаше невъзмутимо пред себе си. И торнадо да се беше развихрило, нямаше да му трепне окото.

— Ти си на километри далеч оттук! Оплаквам ти се, че храната, която поднасят на тези приеми е отвратителна, а ти гледаш мечтателно някъде!

Саманта се сепна.

— Извинете, сър. За какво говорехме?

— Говорехме за това, че храната на такива приеми е като от водорасли!

— Но тя сигурно наистина е от водорасли, сър.

— Ами онези оранжеви парчета?

— Най-добре е да не питате. Може да са полезни за здравето.

Говорителят Глендънинг потрепери при тази мисъл. Саманта се усмихна. Тя го обичаше като баща. Говорителят се бе издигнал до

сегашното си положение чрез усилен труд и разумна политика. Имаше много поддръжници и разчиташе на подкрепата им, както и те — на неговата. Беше човек на честта и Саманта изпитваше дълбоко уважение към него.

— Службата за правителството е чест, Саманта — беше ѝ казал на времето той.

Тогава тя му повярва... И продължаваше да вярва в това. Работата ѝ за говорителя бе удовлетворяваща в много отношения. Плащаха ѝ много добре разбира се, но издигайки се до сегашната си служба, тя бе усетила, че се превръща в едно от много важните болтчета от огромната правителствена машина. Ала най-важното за нея бе усещането, че е направила нещо за народа си. За един ден само Саманта можеше да се погрижи за пациенти болни от СПИН, за възрастни хора или за бездомни деца.

Имаше моменти обаче, когато ѝ се искаше шефът ѝ да не е толкова наблюдателен.

— Мислиш си за младия Флечър, нали?

Саманта едва успя да запази самообладание.

— Кой Флечър?

Глендънинг се разсмя.

— Видях ви вчера да се целувате в задния двор. Впрочем, техниката ти е добра. Повдигната на пръсти, цялата отдадена на него — също както във филмите.

Лицето ѝ пламна. Саманта се почувства ужасно засрамена.

— Смятах, че воайорството е забранено със закон, сър.

Говорителят се изкиска.

— Е, не ви гледах дълго. Заедно ли прекарахте следобеда?

— Аз?! С такъв като него!!!

— Защо не?

— Господин Глендънинг, човек като Ейбъл Флечър навярно се храни само със сандвичи и то все на крак. Той не е мъжът на моите мечти.

— Тогава нещо не е наред с мечтите ти, детето ми. Все пак с него ли беше целия следобед?

— Не, разбира се! Имах си работа — излъга Саманта.

Тя едва успя да се измъкне от градинското увеселение с ненакърнено достойнство. Ейбъл Флечър беше упорит мъж и Саманта

с мъка успя да го убеди да не я придружава до дома ѝ.

— Ами снощи? Спа ли с него? — не се отказваше да я разпитва Глендънинг.

— Разбира се, че не! — извика възмутено Саманта.

— Хм, а изпрати ли ти още цветя? — попита невъзмутимо говорителят.

— Не... Тази сутрин беше кошница с храна за пикник.

— Какво?!

— Изпрати ми кошница с лакомства за пикник! Черен хайвер, вино и... всичко необходимо за едно съвършено прелъстяване. Поне това пишеше в бележката му.

Саманта все още не можеше да повярва, че човек като Ейбъл може толкова упорито да се опитва да стане близък с нея. Тя опита всички възможни начини да го обезкуражи, но нищо не помота. За нея това бе съвсем ново изживяване — мъж, който не приемаше нейното „не“ за отказ.

— Ама е упорит чешит, нали?

— Смятам, че просто е смахнат! Наистина!!! Нищо не може да го спре! Какво го кара да се държи така?!

— Подценяваш се, мила. Ти си прелест за очите — рече Глендънинг и бащински се усмихна.

Саманта се намръщи.

— Да, казва, че ме харесва, но не може да е само това. Аз не съм Грейс Кели или някоя друга холивудска хубавица!

— Нарича се полово влечение, скъпа! Нима не си чувала?

— Не е само полово влечение, ако изобщо човек вярва в тези неща. Той... той се държи така, сякаш вече се познаваме... като че ли сме свързани по някакъв начин. Честно ви казвам, държи се като човек, обсебен от някаква мания! Това направо... хм, направо ме плаши!

— Плаши ли те?! Или те вълнува?

— Какво искате да кажете?

Глендънинг въздъхна.

— Мила Саманта, ние сме заедно от толкова години и никога не съм ти се бъркал в живота, но... Е, просто искам да бъдеш щастлива.

— Но аз съм щастлива, сър!

— Не говоря за обикновеното щастие. Имам предвид безумно влюбена и щастлива. Нека да ти разкажа нещо. Като бях млад, изобщо

не мислех за женитба. Смятах, че жените са просто необходимо украшение по коктейли, приеми, празненства... Тогава срещнах Марджори. Смятах, че е прекрасна и тъй нататък, но не аз, а тя реши, че ние сме един за друг и ме преследва дотогава, докато не капитулирах. И добре, че не се отказа. Може да звучи банално, но сега животът ми е пълен — имам най-хубавата работа в цялата страна, най-умните и красиви деца и жена, която не се страхува да ми казва понякога, че се държа като надуто магаре. Когато гледам прелестното ѝ лице върху възглавницата нощем, се питам какво щях да правя без нея и... хм, не се срамувам да призная, че в гърлото ми засяда буца при тази мисъл.

— Какво всъщност ми казвате, сър?

— Че може би този Флечър е точно това, което ти е нужно — човек, с по-силна воля от твоята, решен да направи от теб истинска жена.

— Моля ви, не ме обиждайте, сър! Аз отдавна съм жена.

Глендънинг я потупа бащински по ръката и каза:

— Права си, извинявай! Просто той навярно би бил идеалният мъж за тебе — повече мускули, по-малко мозък...

— Той не е безмозъчен!

Саманта изведнъж прехапа устни. Тя защитаваше човек, на който изобщо не вярваше...

— Все си мисля, че той има нещо друго наум... — въздъхна тя.

— Освен секс?

Саманта отново се изчерви.

— Да.

— Значи подозираш нещо, а? — рече Глендънинг и въпросително повдигна едната си вежда.

— Вие сте ме учили на това да не бъркам любовта с политиката.

— Саманта, не всеки мъж, който ти прави комплимент, иска да се възползва от положението ти.

— Но тази сутрин, прочетох проектозакона за финансиране на музеите. Скоро предстои разглеждането му.

— Смяташ, че Флечър иска да те предразположи?

— Случвало се е и преди. А Флечър е като... като, хм...

— Много е напорист, а?

— Като тигър в любовния си период.

— И какво лошо има в това? Ти си голяма жена. Време е и ти да получиш едно хубаво и здраво... тъъ... ухажване. Аз бих заложил на Флечър.

Сетне говорителят стана изведнъж напълно сериозен и придаде на гласа си обичайната официалност.

— Но, разбира се, в днешно време човек не бива да изпада в крайности. Ти си чувала за безопасен секс, нали? Важното е да вземеш мерки, за да се предпазиш. Няма нищо срамно в това една млада жена да носи презерватив в чантичката си. Чувам дори, че някои дами носят по няколко и то с различни размери, за да...

— Моля ви, сър! Нека да сменим темата. Аз няма да спя с Ейбъл Флечър!

— Хм... А той вярва ли на това?

Саманта преглътна и отвърна:

— Мисля, че не.

— Ах! — въздъхна говорителят и се усмихна, но сякаш на себе си.

Останалата част от пътуването премина в мълчание.

Коктейлът на еколозите беше отвратителен. Саманта посрббваше от чашата си минерална вода, дъвчеше някакви сухари и говореше с хора, с които редовно се срещаше, но не харесваше. По едно време успя да се отдели встрани и да се отдаде на мислите си. Какво ли би казал Ейбъл Флечър за това събиране? Той сигурно би нахлул през прозореца, увиснал на някой лиан, би сграбчил любимата си жена и би я отнесъл със себе си по същия начин. При тази мисъл Саманта се усмихна. Реши обаче, че щом се върне къщи ще изгони Ейбъл Флечър от мислите си завинаги, като се залови да чете докладите от Конгреса.

Но не стана така. Флечър седеше пред стъпалата на жилището ѝ и я чакаше.

— Здравсти! Помниш ли ме? — рече ѝ той, когато тя се приближи.

— Как мога да те забравя?

Още щом го видя, сърцето на Саманта се разтуптя и тя отново си спомни целувката му, която я държа будна цяла нощ.

Вместо коженото яке беше си сложил чифт избелели спортни гащета и памучно горнище, опънато по раменете и гърдите му.

Той улови погледа ѝ и попита:

— Май пак не съм облечен, както трябва, а?

— Просто се чудех какво е станало с якето ти...

— Най-накрая успях да си разопаковам багажа и занесох всичко на химическо чистене. Цялото яке вонеше на джунгла.

— Така ли миришела джунглата?!

Ейбъл се засмя, без ни най-малко да се обижда.

— Ако толкова ти харесва това яке, ще се обадя в химическото чистене, за да побързат.

— Не, не е нужно! Ти обеща да не се промъкваш тук!

— Не се промъквам. Просто стоя пред вратата ти посред бял ден!

— Флечър, какво, по дяволите, правиш тук?

— Последния път се обръщяхме един към друг с малките си имена...

— Последния път си спомням, че бях достатъчно ясна...

— О, да, беше ясна! Аз просто не те слушам. Освен това сега очите ти ми казват друго... Липсваше ми, Саманта — допълни накрая той и се наведе към нея.

Целуна я леко по устните още преди тя да успее да се отдръпне. От него се разнесе аромат на чиста, свежа плът и мъжка сила. Косата му бе леко чуплива. Би било истинско блаженство да я докосне. А тялото му... тесен таз, дълги стройни крака, чудесни широки рамене! Той беше великолепен, неотразим, мъжествен! Да, Ейбъл Флечър бе съвършен образец на мъжката анатомия.

И сякаш разчитайки мислите й, той снижи глас и прошепна:

— Защо да не се разходим някъде?

— Разходката е твърде кротко занимание за такъв като тебе.

— Нещо друго ли имаш предвид?

В очите му заигра дяволито пламъче.

— Защо да не потичаме малко? — рече Саманта.

— Да потичаме ли?! — сепна се Ейбъл.

— Защо не? Ти тъкмо си облечен подходящо. Разбира се, ако се боиш, може би ще е по-добре да...

— Ти да не би още да ми се сърдиш, защото те победих на крокет?

— Не си ме победил. Ти просто играеш нечестно. Във всеки случай бягането е спорт, в който няма как да се лъже.

Ейбъл се усмихна закачливо.

— Все ще измисля нещо. Жена като тебе често ли излиза на спортно ходене?

— Не на спортно ходене, а за бягане — поправи го Саманта.

Ейбъл сви рамене.

— Добре, съгласен съм! Но ако останеш много назад...

Саманта се разсмя и го мушна закачливо с пръст в ребрата.

— Чака те изненада, самохвалко!

— Надявам се — рече той и похотливо се усмихна.

Ейбъл я огледа от глава до пети — беше облечена в тъмнолилаво сако, къса черна пола, черни чорапи и обувки с висок ток. Саманта се смути от начина, по който той прехласнато гледаше краката ѝ, и тутакси съжали, че полата ѝ е толкова къса.

— Ако те поканя да влезеш за малко, трябва ли да си подготвя парализиращия спрей?

Тъничък кичур коса се бе измъкнал от плитката на тила ѝ и докосваше раменете ѝ. Ейбъл нежно го взе между пръстите си.

— Нека кажем, че няма да ти правя нищо, което ти няма да харесаш.

— И сигурно трябва да съм ти благодарна за това?

Усмивката му бе определено дяволита.

— Искаш ли да те занеса на ръце догоре, както Рет Бътлър понася Скарлет О'Хара в „Отнесени от вихъра“?

Откъде знаеше той, че тази ѝ е любимата сцена? Саманта реагира мигновено. Тя усети, че ако покаже и най-малка слабост или колебание, той щеше да я вмъкне в леглото за по-малко от десет секунди.

— Хайде, да не би още да се страхуваш? Боиш се да останеш насаме с мен, нали? — мъркаше самодоволно Ейбъл Флечър.

— Разбира се, че не. И сама мога да се пазя. Влез, докато се преоблека.

Саманта не би го поканила, ако не бе абсолютно сигурна, че Карли също е в къщата. Беше видяла колата ѝ, паркирана наблизко.

— Тази къща твоя ли е? — попита Ейбъл заинтригуван.

— Не съм собственица. Тоест, още не. Принадлежи на една жена, която отиде посланик в Индия.

— Доста добре ще бъде, ако можеш да я купиш.

Саманта хвърли ключовете и чантата си върху масичката в антрето и се обърна към Ейбъл.

— Тя може би няма да се върне във Вашингтон, дори след като ѝ изтече мандатът? Надявам се дотогава да спестя достатъчно пари, за да мога да я купя.

— Ти си истински тайфун, Саманта, но аз все пак си мислех, че също си и пестелива.

— Финансовата ми характеристика, ако искаш да знаеш, е съвсем противоположна на това, което предполагаш.

— Значи поемаш рискове все пак?

— За пари ли говориш? Или за нещо друго?

— Да кажем, че за живота изобщо. Искам да знам дали хазартът ти е по сърце.

— Само когато знам какъв е процентът на риска. Обичам да проуча положението, преди да рискувам.

По устните му отново плъзна дяволита усмивка.

— И колко трае това проучване?

— Когато му дойде времето, ще ти кажа — отвърна Саманта с престорено нахален тон.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите и тя се силеше да изглежда спокойна. Поведе Ейбъл по коридора и го покани да седне в обширния, но уютен хол с две канапета в бяло, две ниски маси, три пана, окачени по стените, и няколко скъпи китайски лампи.

— Можеш да почакаш тук. Сипи си нещо за пиене в кухнята, ако искаш. Ето, оттук се минава. Ако видиш някого там, това е съквартирантката ми, Карли Мофът.

— Тя няма ли да се уплаши, ако непознат мъж нахълта в кухнята?

— Независимо от онова, което си мислиш за мен, ти не си първият мъж, когото вода тук без предупреждение. Освен това тя сигурно е в градината. Сади някакви семена.

— Къде отиваш?

— Горе, за да се преоблека. Няма да се бавя. Пийни нещо.

Не след дълго Ейбъл отиде в кухнята, отвори хладилника и си извади бутилка бира. Тъкмо я бе надигнал, когато Саманта влезе и той едва не се задави при вида ѝ.

Сдържаността и хладната ѝ деловитост бяха изчезнали напълно. Беше облечена в черен лъскав клин, прилепнал плътно по дългите ѝ стройни и съблазнителни бедра. Изглеждаше невероятно и може би с десет години по-млада! Под фланелката и памучното ѝ горнище с дълги ръкави прозираха връхчетата на малките ѝ гърди и извивката на тънката ѝ талия. Дъхът на Ейбъл секна от желание да я сграбчи в прегръдките си. Саманта бе в отлична форма.

— Виждам, че се чувстваш като у дома си. Успя ли да се запознаеш с Карли?

— Още не — изхриптя той.

— С Карли живеем заедно от няколко години. Разбираме се добре, защото тя не работи в Конгреса и когато се върна вкъщи, на часа се отърсвам от служебните си грижи.

Криво-ляво Ейбъл възвърна самообладанието си и успя да попита:

— Какво работи съквартирантката ти?

— Помощник-редактор е на кулинарната страница в „Поуст“.

Ейбъл посочи с бирата към рафтовете и каза:

— Това обяснява скъпите кухненски съдове.

— Те със сигурност са си нейни. Тя е специалистката. Приготвя отлични ястия, а аз мия съдовете. Боя се, че нямам талант за кухнята.

— Някои жени имат талант за други стаи... Аз лично обичам да готвя. Когато живеех в Париж, особено много се пристрастих към откритите базари на хранителни продукти.

— Ти си живял в Париж?! — ахна Саманта, хванала с една ръка връзките за маратонките си.

Време беше да ѝ разкаже за някои от хубавите страни на пъстрото си минало.

— Тъхъ. Там съм учил. Сега пак ходя от време на време.

— На гости или по работа?

— И двете. Имам много приятели във Франция.

Вглеждайки се в лицето му, за да разбере може би някои от другите му тайни, Саманта измърмори:

— Ти май не си ми говорил много за себе си.

— Не си ми дала възможност досега.

— След като потичаме, искам всичко да ми разкажеш — рече тя и се изправи, завързала вече маратонките си.

Ейбъл с мъка се удържа да не я прегърне. Как му се искаше да се сгушат върху някое от канапетата. Никак не му се тичаше точно сега.

— Защо не пропуснем бягането и не поговорим сега? — рече той с копнеж.

— Защото предпочитам да се изтощиш, преди да останем сами заедно. Така по-лесно ще се оправя с тебе. Ще се разгреем ли малко навън?

— Ти водиш — подкани я Ейбъл и се усмихна.

Той се опита да повтори някои от движенията на Саманта, с които тя се разгриваше преди бягане, Ейбъл също загряваше преди да играе тенис например, но нейните упражнения бяха по-сложни. Едва по-късно започна истинският ад. Тя го преведе през целия Джорджтаун, неуморна и свежа. Движеше се така леко, сякаш краката ѝ не докосваха земята. След първите няколко километра Ейбъл се уплаши, че може да повърне или да му се пръсне сърцето. Фланелката и горницето залепнаха за гърба му, дори чорапите му плувнаха в пот.

— Каж ми, когато искаш да намалиш темпото! Аз мога да тичам така цяла вечност — подвикна му по едно време Саманта.

— Добре съм — излъга с пресипнал от умората глас той, трескаво мислейки как би могъл да я победи в нейната игра.

Изведнъж Ейбъл стъпи накриво и залитна. Саманта се обърна тъкмо навреме и го видя как се хваща за едно дърво.

Тя се втурна към него.

— Добре ли си?

— Разбира се!

— Стига ли за днес, Ейбъл? — попита Саманта и се усмихна.

— Само ако... ако на теб ти стига — рече задъхано той.

— Е, аз се проветрих малко... Хайде да се връщаме.

Как посмя да се състезава с нея?! Нима може човек да се състезава с хрътка?

Слава богу, бяха вече близо до дома ѝ. Ала когато стигнаха пред входа ѝ, Ейбъл не издържа и се строполи на стълбите. Вече не го бе грижа какво може да си помисли Саманта.

— Карли, бързо! Чаша вода! Един мъж умира тук! — извика Саманта.

Миг по-късно тя повдигна главата му и поднесе до устните му чаша вода.

— Пийни малко, Ейбъл! Ще се почувстваш по-добре.

— Нищо ми няма... Наистина. О, здравейте... — измърмори задъхано той.

Дребната руса жена, която се показва на вратата, скръсти ръце, изгледа го и се разсмя при опита му да изглежда добре.

— Има едно нещо, което научих от Саманта. Никой не може да се надбягва с нея. Тя е участвала в състезания по маратон.

— Знам! Току-що участва в един... или може би в два — рече Ейбъл, останал без дъх.

— Не сме ходили много надалече. Но може да е било пет или шест километра. Защо нищо не ми каза? Карли това е Ейбъл Флечър. Ейбъл запознай се със съквартирантката ми — Карли Мофът.

Ейбъл немощно махна с ръка.

— Простете, че не мога да се изправя.

Карли и Саманта се спогледаха и се усмигнаха. След секунда Карли се втурна нагоре по стълбите и извика:

— Има нужда от портокалов сок за възстановяване на течността в организма. Дръж се, Ейбъл! Знам точно как се лекува такова изтощение. Саманта и друг път е водила мъже дори в по-тежко състояние от твоето.

— Те живи ли са? — успя да избъбри Ейбъл.

— Повечето от тях — да.

Саманта седна на стъпалата до него и рече:

— Честно казано, Ейбъл, не можах да си дам сметка, че си толкова уморен.

— Не съм... Аз просто... Просто последната стръмнина ме довърши.

Саманта го потупа окуражително по рамото.

— Добре се справи до онзи момент! Наистина беше страхотен!

— Престани! Говориш ми така, сякаш съм импотентен! — простена той.

Саманта се разсмя, а звънкият ѝ смях го накара да се почувства по-добре.

Карли се върна с две чаши портокалов сок и две хавлиени кърпи, намигна на Саманта и отново изчезна. Саманта подсуши лицето си, а с другата кърпа започна да попива потта от челото на Ейбъл.

— Пий на малки глътки, за да не ти стане лошо — предупреди го тя.

Ейбъл отпи още веднъж и се почувства по-добре. Саманта изглеждаше скандално свежа и бодра. Мускулите на изящните ѝ дълги бедра потръпваха под лъскавия клин. Беше великолепна.

— Колко често бягаш така?

— Два-три пъти седмично. Зависи от времето. Вече не съм във форма. Преди бягах всеки ден.

Ейбъл въздъхна, взе кърпата от ръцете ѝ и започна сам да се подсушава.

— Вече съм стар за това — призна откровено той.

— Глупости!

— Не, един приятел ми каза, че остарявам. Може би е прав.

— Съмнявам се, че ти някога ще остарееш. Това е въпрос на манталитет... — усмихна му се Саманта.

— Страхотна си, лейди. Наистина съм впечатлен. Не само, че припкаш като газела, но и изглеждаш превъзходно след това.

Саманта го гледа миг-два и постепенно усмивката ѝ стана още по-широка. Ейбъл виждаше, че тя прави преценка на всичко дотук. Претегляше шансовете. Хладнокръвната играчка на покер оценяваше какви са възможностите.

— Знаеш ли, един по-обикновен мъж би се отказал...

— Не обичам да се предавам.

— Особено когато гордостта ти е поставена на карта.

Саманта звънко се разсмя, а Ейбъл затаи дъх.

— Ако имах мъничко сила, бих те целунал точно сега — каза ѝ той.

— Ти може да си изтощен, но аз имам все още сила.

Саманта се наведе и го целуна леко по устните. Несъзнателно той вдигна ръка, за да я задържи. Сърцето му затуптя. Тя не се отдръпна. Само разтвори устните си и допря език до неговия. Точно тогава мигът свърши. Саманта се отдръпна, седна и го погледна с изумрудените си, загадъчни очи.

— Какво беше това? — попита пресипнало Ейбъл.

— Не знам точно. Може би любопитство... Или награда за спортменското ти поведение.

Ейбъл лъчезарно се усмихна.

— Ама аз наистина много спортсменски се държах, Саманта... Направо адски спортсменски, не мислиш ли?

Той притегли главата ѝ към себе си, докосна с език устните ѝ. Саманта не се възпротиви, а напълно се отдаде на целувката. Тя бе дълга, насищаща, възбуждаща... И не само за него. Когато най-накрая се отделиха един от друг, Саманта бе задъхана и потръпна от възбуда. Когато тя отвори лъчистите си зелени очи, Ейбъл предложи:

— Защо да не се придвижим в някоя друга част на къщата?

— Точно сега ти не можеш да ходиш.

— Не ме познаваш. Въпреки възрастта си, аз се възстановявам много бързо — отвърна той, облегна се на лакът и изпъна краката си до нейните.

— Искане ми се да те опозная. Понякога не изглеждаш такъв...

— Простак ли?

— Нещо такова. Говорителят явно е научил някои работи за тебе, които му дават основание да ти вярва.

— Какво искаш да знаеш?

— С какво се занимаваш, какъв е произходът ти, кои са приятелите ти...

Ейбъл нямаше какво да губи и ѝ разказа всичко. В момент на пълно откровение дори ѝ спомена за Елизабет.

— Беше ли влюбен в нея?

— Да... но явно не е било достатъчно. Тя мразеше факта, че трябва да се съревновава с работата ми. Накрая работата надделя.

— Ти не се ли ожени за нея?

— Не. Тя искаше да има семейство, куче и огромна кола. Знаеше, че аз няма да се задоволя с благополучието на еснафа.

Саманта помълча миг-два, сякаш осмисляше току-що казаното от него. После неочаквано предложи:

— Остани за вечеря.

Ейбъл се засмя.

— Какво? Как така изведнъж се промени към мен?

— Не съм се променяла напълно. Все още смятам, че си особен.

— Но магнетичният ми чар върши чудеса с теб.

Саманта се усмихна малко кисело.

— Навярно си прав... Както и да е, можеш да останеш още малко. Сигурна съм, че Карли приготвя много вкусна вечеря. Защо не

се изкъпеш? Все ще ти намеря нещо за обличане...

— В колата имам чисти дрехи.

— Дошъл си подготвен, значи? — рече Саманта и въпросително повдигна едната си вежда.

— Напълно! — отвърна възторжено Ейбъл.

ПЕТА ГЛАВА

Не след дълго и двамата се озоваха в кухнята. Ейбъл беше чист и свеж и в нови дрехи, Саманта също — току-що изкъпала се, в памучен спортен джемпър. Ейбъл държеше Прасковна в ръце, галеше я между ушите и разговаряше оживено с Карли. Прасковна кротко мъркаше.

— Бързала си, като си се обличала. Закопчала си се накриво — каза ѝ Ейбъл.

Саманта застана пред него неподвижно, докато той оправяше, копчетата ѝ. Усети докосването на дългите му силни пръсти и дъхът ѝ секна. Изразът на лицето му съвсем не беше ангелски. Като свърши с копчетата, Ейбъл прокара пръст по бузата ѝ и рече:

— Ето, отново си свършена!

— Ейбъл и аз си побъбрихме малко. Той вече е по-добре. Ейбъл, защо не слезеш в мазето за една бутилка вино? — обади се Карли.

— Това претекст ли е, за да се отървете за малко от мен?

— Да, защото искаме да си поговорим за теб. Така че бъди добро момче и бягай за вино.

Когато двете останаха сами, Карли каза:

— Сам, той определено е необикновен. Може би малко по-първичен в някои неща, отколкото ти би могла да понесеш...

— Той е истинска заплаха — отвърна Саманта и свали чашите от полицата.

— Гледа на тебе така, сякаш си направена от мед.

— Зная!

— Положението е доста сериозно... — поклати глава Карли и хитро се усмихна. — Ейбъл е като необуздан жребец, да не говорим за това, че е интелигентен и има божествено тяло. Този път здраво си загазила.

— И това не е всичко!

— Мога ли да помогна с нещо?

— Просто бъди нащрек. Предполагам, че ще се опита да те омае, за да остана с впечатление, че е като всеки друг мъж, тоест напълно

безобиден...

— Може да е всичко друго, но не е безобиден. Ти си жена с късмет!

Тримата се заловиха да приготвят вечерята, като в същото време весело бърбеха помежду си. Размахала черпак в едната си ръка, Карли заобяснява как веднъж заляла с глазура главния готвач в един първокласен хотел. Саманта, заразена от нейната веселост, също призна, че приготвя най-хубавите шоколадови курабии, които някога са вкусвали.

— О, значи и ти умееш да приготвяш това-онова? — рече закачливо Ейбъл.

— Не я слушай! Тя по-скоро би обсъждала законодателството с цяла сюррия харвардски юристи, отколкото да свари едно яйце! — възкликна Карли.

— Зная къде съм най-добра. А освен това повече обичам шоколадови курабийки, отколкото варени яйца.

По време на вечерята Саманта скришом наблюдаваше Ейбъл. Беше облякъл синьо поло и джинси. Дрехите не бяха елегантни, но подчертаваха неговата мъжественост. Той бе мъж в истинския смисъл на думата — от главата до петите... Силен, вълнуващ, леко надменен и с право... Беше обиколил света и бе попадал в опасни ситуации, измъквайки се невредим благодарение на гъвкавия си ум. Косата му още бе влажна и сресана назад, подчертавайки по този начин носа му. Личеше, че на времето е бил чупен. Саманта се замисли. Сигурно Ейбъл би могъл да убие някого само с юмрук, но той също можеше да мие и чинии, без специално да го молят за това. Вярно, че беше малко несръчен, което пък показваше, че не е съвсем домошар, но го правеше охотно и с удоволствие. Отгоре на всичко успяваше и да я разсмее.

— Знаеш ли, че ако смесиш вермут и джин при стайна температура, протича ядрена реакция? Случи ми се веднъж в един мексикански хотел — каза Ейбъл, заровил ръце до лакти в сапунената пяна.

— Не мърдайте! Искам да направя снимка, преди да разрежем тортата! — извика в този момент Карли.

— На нас ли?! Какво ще кажеш за тази поза? — извика Ейбъл, сграбчи Саманта през кръста и застана в поза на Кари Грант, очакващ целувка от своята партньорка.

— Не, глупчо! Искам да снимам тортата.

Ейбъл примига, озадачен.

— Карли има една папка. Прикачва рецептите си към снимките, показващи крайния продукт. Това е част от работата ѝ — обясни Саманта.

Карли защрака с фотоапарата, но този път не се ограничи да снима само тортата. Направи няколко снимки на Ейбъл и Саманта. После Ейбъл взе апарата и направи няколко снимки на Карли с тортата. Накрая я снима как яде и как плюе ужасена. Беше объркала нещо рецептата. И тримата се запревиваха от смях. Точно тогава Саманта скришом пхна в джоба си снимката на Ейбъл.

След като всички съдове бяха измити, Карли ги остави в кухнята, като каза:

— Трябва да запиша някои неща по тази рецепта, така че искам да бъда сама.

Ейбъл погледна часовника си.

— Аз и без друго трябва да тръгвам. Благодаря ти, Карли. Беше страхотна.

Ейбъл се наведе и бързо целуна Карли по бузата, а тя се изчерви като домати. Саманта хвана Ейбъл за ръка и го поведе към всекидневната. Когато двамата останаха сами, тя му каза:

— Успя да омаеш съквартирантката ми.

Ейбъл веднага се спря и сграбчи Саманта в прегръдките си.

— А при тебе как напредвам? — усмихна се доволно той.

Тя опря ръце на гърдите му и отговори:

— Засега ще запазя мнението си за себе си.

Ейбъл зарови лице в косите ѝ и сладострастно прошепна:

— Какво ще кажеш да хапнем нещо за десерт, докато взимаш решението си? Защо да не завършим вечерта с нещо сладко?

— На четири преки оттук има магазин за сладолед.

— Не мога да ходя чак дотам. Не и след като пробягах с теб толкова километри.

— Не ми изглеждаш много пострадал.

Той притисна тялото ѝ към своето и усети меките му извивки. Колко хубаво му беше... колко безкрайно хубаво от това, че Саманта най-сетне се остави на неговата воля. Тя въздъхна и се усмихна.

Ейбъл продължаваше здраво да я притиска към себе си с лявата си ръка, а с дясната — махна шнолата, която придържаше косата ѝ отзад на опашка, оставяйки я да падне на земята.

— Нали не се страхуваш вече от мен? — прошепна ѝ той с глас, дрезгав от възбуда.

Саманта се засмя, но когато отговори, гласът ѝ потрепери.

— О, боя се и още как!

Той се взря в очите ѝ, сякаш искаше да прочете в тях истината.

— Така ли?!

— Не става въпрос, че ще ме убиеш, но...

— Никога няма да те нараня!

— Физически не, зная — рече Саманта, смутена от погледа му. Очите му бяха по-черни и от най-черната нощ.

— Аха — промълви той и я целуна нежно по бузата.

— Ейбъл... — започна Саманта.

— Обожавам те, когато произнасяш името ми — рече пресипнало той и плъзна устни надолу по шията ѝ.

Сърцето на Саманта се преобърна. С всяка своя фибра усещаше как телата им плътно прилепват едно към друго. Тя се прокашля и каза:

— Аз съм жена, на която не ѝ трябва мъж за една вечер и не си падам по моментните увлечения.

Той повдигна с пръст брадичката ѝ и попита:

— Медал за добро поведение ли искаш?

— Трябва да мисля за служебната си репутация.

Ейбъл я погали под брадичката, сякаш Саманта бе малко котенце.

— Какво общо има тя с мен?

— Слушай какво ще ти кажа! Когато някой така упорито започне да ме преследва, аз ставам подозрителна.

— Подозрителна за какво?

— Имам влиятелно положение и често ми искат услуги. Доста мъже ме ухахват, но когато някой е така напорист, както си ти, аз зная, че той търси политическа кариера.

— Политика. Това е последното нещо, което би ми дошло наум... Носиш ли сутиен? Тази мисъл ме подлудява цялата вечер.

— Ейбъл, чуй ме! Говоря сериозно. Трябва да съм сигурна, че не ме манипулираш за собствените ти интереси.

— Интересите ми са чисто романтични.

— Днес проучих някои неща. Не след дълго в Конгреса ще се обсъжда проектозаконът за... финансирането на музеите. Очакваме натиск от музея по самолетостроене и космическа техника.

Усмивката върху лицето на Ейбъл изведнъж изстина.

— Мислиш, че имам нещо общо с това ли?

— Логично е. Всъщност няма да ми е за първи път. Почти винаги го очаквам, когато се запознавам с някого.

— Не ми говори така! Нямам нищо общо с тези работи. Ако поне малко ме познаваше, щеше да разбереш, че в службата ми никога не биха ме използвали за такива евтини машинации.

— Добре. Както кажеш, но не очаквай от мен...

— Ти изобщо не ми вярваш, нали?

— Ами не много.

— Тази вечер се държах съвсем прилично, макар че ми беше ужасно трудно. Все пак бях истински джентълмен...

— Може би беше прекалено изряден.

— По дяволите, Саманта!

— Не очаквай да се хвърля на врата ти, щом щракнеш с пръсти.

Аз не съм глупачка...

— А аз нямам търпение! Не и когато става въпрос за тебе...

— Тогава да си кажем сбогом още сега.

— Не мога, Саманта.

— Аз мога.

— Не, не можеш. Разбирам какви мисли минават през хубавата ти глава и смятам, че искаш да спрем до тук и да се заловим с нещо много по-интересно.

— Ейбъл... — започна тя и извърна глава.

Той намери устните ѝ и жадно я целуна, вкусвайки с езика си влажната им вътрешност. Саманта простена и без да мисли повече сложи ръце върху силните му рамене. Сетне плъзна длани нагоре и обхвана врата му.

Ейбъл непрекъснато шепнеше името ѝ с натежал от страстта глас. После внезапно обхвана едната ѝ гърда и разбра, че тя не носеше сутиен. С дланта си усети набъбналото ѝ връхче. Тялото на Саманта

откликваше на всяко негово докосване, чак до онова съкровено кътче между бедрата ѝ.

— Харесва ти, нали? — шептеше страстно Ейбъл, галейки заоблената ѝ гръд.

— Да.

— А това?

Той започна да разкопчава дрехата ѝ, като все още я целуваше по устните, скулите, слепоочията... Саманта не го спря. Нямаше сили. Сетне Ейбъл пхна ръка в пазвата ѝ и обхвана гърдата ѝ на голо.

— Това също, но то не означава, че... — промълви Саманта.

— Чакай! — рече изведнъж Ейбъл.

Той разкопча и последните две копчета и смъкна джемпера ѝ на земята. Луната огря голите ѝ гърди. Ейбъл я изпиваше с очи, погледът му изгаряше кожата ѝ. Искаше му се да я погълне. Възбудата му премина в нея и краката ѝ омекнаха. Бавно, много бавно Ейбъл започна да гали зърната на гърдите ѝ, докато страстта на Саманта не прерасна в сладка нега. Той се взираше в очите ѝ като омагьосан и шепнеше:

— Харесва ми да те гледам, когато си така възбудена... Очите ти са красиви, а устата ти...

Ейбъл я целуна по устните и от гърдите му се изтръгна стон на наслада. Саманта се опита да се отдръпне. Тя поклати глава и промълви:

— Чакай... Трябва да спрем дотук.

— Защо? И двамата се привличаме!

— Половото влечение не е достатъчно. Ейбъл, ти и аз сме съвсем различни характери.

— Не си ли чувала, че противоположностите се привличат?

— Но не за дълго. Ако търсиш краткотрайната връзка и секс за развлечение, защо не си намериш някое момиче, което...

— Не искам никоя друга жена! Искам теб!

— Защо? Защо точно мен, Ейбъл? От всички жени във Вашингтон защо избра точно мен?

Миг-два той се поколеба. Явно се бореше със себе си. Чудеше се дали да ѝ разкрие тайната, или не.

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш.

Саманта отново облече горницето на джемпера си и рече:

— Защо да не ти повярвам?

— Ами защото... защото... О, по дяволите, Саманта! Не можеш ли просто да се наслаждаваш на това, което съдбата е избрала за нас?

— Съдбата ли? Не, не! Аз не мога така... Не и докато не съм сигурна в теб.

— Казвам ти, нямам нищо общо с проектозакона за финансиране на музеите. Ако на някого е хрумнала блестящата идея да те съблазнява, не мислиш ли, че би ти избрал далеч по-хубав любовник от мен? — извика Ейбъл и я хвана за раменете.

— Е, и ти не си лош — рече Саманта и се усмихна.

Тези нейни думи го сепнаха за миг.

— Ти да не ме занасяш? — попита той и широко се усмихна.

— Ами не съм кой знае колко опитна в тези преценки. Вярно, имала съм и други мъже в живота си, но...

— Замълчи.

Ейбъл потърси устните ѝ, за да предотврати по-нататъшни разговори по този въпрос. Целувката му трая цяла минута. Най-накрая каза с едва съдържано вълнение в гласа:

— Не искам да чувам за други мъже. Никога! Разбираш ли? Сега аз съм единственият ти мъж, Саманта. Не го забравяй.

Отново я целуна дълбоко и страстно, а Саманта сякаш изпадна в несвяст. След това обаче Ейбъл си тръгна, без да каже нито дума. Саманта застана до вратата и се загледа след него, докато той се изгуби в тъмнината. Тя извади снимката му от джоба си, погледна я и се усмихна.

Час и половина по-късно Ейбъл влезе в музея. Знаеше, че няма да може да заспи и затова реши да поработи. Експонатите, събирани тук, обикновено го караха да ги съзерцава с часове и да им се наслаждава, ала тази вечер той мислеше само за едно.

Щом влезе в сутерена, Ейбъл забеляза под една от вратите тънка ивица светлина и нахълта в кабината, без да чука.

Оливър подскочи от стола си и извика:

— Човече! Ти сърце имаш ли?!

— Имам сърце. И точно в това е проблемът ми — изръмжа раздражено Ейбъл.

— Къде беше? Надявам се, че работиш върху доклада си. Шефът започна да мисли, че си избягал обратно на остров Кими Лау. Къде се губиш?

— Въртя любов с една жена, дявол да го вземе!

Оливър се ухили.

— Виж ти! Когато човек говори такива работи, обикновено изглежда щастлив.

— Но аз съм щастлив. Поне така смятам... Не зная какво ми става! Само за нея мисля...

— Чудесно! Коя е? Как изглежда?

— Тя е пламенна, съблазнителна, красива и е... по дяволите! Тя е най-впечатляващата женска особа в моя живот! И всичко е заради проклетия камък! — додаде накрая Ейбъл, извади камъка от джоба си и го постави на бюрото пред Оливър. Той премига озадачено и възкликна.

— Камъкът ли?

— Да, той ме подлудява и ме омагьоса така, че да се влюбя в нея!

Оливър го изгледа втрещен.

— Я не ме занасяй!

— Изобщо не те занасям.

— Ти каза ли й?

— За камъка ли? Не. Да не съм луд! Ти би ли повярвал на такава история, ако беше на нейното място?

— Аз не вярвам, но не става въпрос за мене, а за тебе. Ейбъл, сериозно ли говориш?! Някакъв пиян племенен вожд ти дава евтин сувенир и ти мислиш, че той притежава магическа сила!

— А какво друго може да е?! Никога не съм бил такъв. Чувствам, че ще умра, когато не съм с нея.

— Може би просто си се влюбил в нея по най-обикновен начин.

— Обикновен начин ли?! Така ли се чувстват нормалните хора, когато се влюбят? Ами, че светът скоро ще престане да се размножава, ако всички влюбени оглупяват до такава степен!

Оливър сви рамене и отвърна:

— Виждал съм съвсем разумни хора напълно да се смахват, когато попаднат на подходящата жена.

— Хм, точно сега и аз съм съвсем побъркан. Ние трябва да направим нещо с този камък, Оливър...

— Ние ли?! — възкликна със съмнение Оливър.

— Да. Ще направим така, че магията да се обърне... или да изчезне.

— Има ли някакво значение?

— Кое?

— Ами... ако магията изчезне, смяташ ли, че вече няма да си влюбен до уши в тази жена? Сигурен ли си, че точно това искаш?

Ейбъл се намръщи. Оливър имаше право. Животът без Саманта не би имал никаква стойност за него. Той сграбчи камъка и яростно се втрени в него. Така му се искаше никога да не го бе виждал. Проклетите фигури сякаш му се присмиваха. От гърдите му се изтръгна болезнен вопъл.

— Виж, защо просто не признаеш пред себе си, че си влюбен в нея? Поискай ръката ѝ, оженете се и се заловете да направите няколко деца. Това ще сложи край на всичките ти тревоги — посъветва го Оливър.

— Може би тревогите ми едва сега започват... Ами ако магията постепенно изчезне?

— Смяташ ли?

— Възможно е. Аз нямам власт над това, Оливър. Казвам ти, напълно съм подвластен на проклетия камък! Ами ако един ден се събудя и разбера, че съм обвързан с една съвсем чужда за мене жена? Тогава какво?

— Ейбъл, смятам, че това, което преживяваш сега, се е случвало на всички хора в твоето положение. Ти си влюбен, но състоянието ти те плаши до смърт.

— Прав си — въздъхна Ейбъл.

ШЕСТА ГЛАВА

На сутринта след вечерята с Ейбъл Саманта не можа да се съсредоточи изцяло върху работата си. Старателно набелязаната ѝ за вторник програма също стана на пух и прах, поради проливните дъждове, опустошили нивите на фермерите от района на говорителя. Те непрекъснато звъняха и искаха помощ от федералните власти. Саманта сама се зае с тази задача, за да може да изгони Ейбъл Флечър от мислите си и за да свърши работата, както трябва. В края на деня фермерите вече бяха получили желаната помощ, а Саманта бе забравила напълно за Флечър.

Или поне така си мислеше...

— Добре ли си, Саманта? — попита я говорителят, когато тя мина покрай отворената врата на кабинета му.

Саманта се върна една-две крачки назад и отговори:

— Разбира се! Защо ме питате?

Гъстите, рунтави вежди на говорителя енергично се размърдаха, докато той я оглеждаше развеселен.

— Ами, скъпа, не бях чувал още за тази нова мода, на която ти явно си привърженичка.

— Каква нова мода?

— Да се носят саката, обърнати наопаки. Това е някакъв нов стил, нали? Или може би си замислена нещо напоследък?

Саманта бързо смъкна сакото си и го облече с лицето навън.

— Просто съм се объркала. Всеки може да сгреши — обърна се тя към шефа си, който започваше да се тресе от едва сподавян смях.

— Разбира се, разбира се — успя да каже той и гръмогласно се закикоти.

Смутена, Саманта бързо напусна офиса. Когато заслиза по външното стълбище обаче, тя изведнъж съзря Ейбъл Флечър, облегал се на незаконно паркираната си кола. Отново бе с коженото си яке и изглеждаше така, сякаш току-що бе избягал от някоя пещера. Минувачите внимателното заобикаляха.

— Саманта!

Той взе наведнъж няколко стъпала с лекотата и грацията на изгладнял кръвожаден звяр.

— Хайде! — рече безапелационно той и свойски обхвана лакътя ѝ с длан.

— Какво правиш? — възпротиви се разтревожена Саманта.

— Отвличам те. След час ще решиш дали ти харесва, или не. Чувам, че такъв сорт мечти са широко разпространени сред жените — рече Ейбъл и с лекота я издърпа до най-долното стъпало.

— Какво разбираш ти от женски мечти?

— Достатъчно, за да знам как да се възползвам от тях. Каква е твоята любима мечта? — попита я той и отвори вратата на колата си.

— Имаш предвид нещо като печалба от тотото ли?

Ейбъл лъчезарно се усмихна.

— Не. Говоря за мечтите ти в леглото — онова, за което мечтаеш, преди да заспиш.

— За мечтите ми напоследък ли става въпрос или за времето преди твоето появяване? — попита тя, леко засегната.

— Мечтала ли си някога да бъдеш отвличена от мъжа, който те мисли за негова бленувана фиксидея?

— Това ли правиш в момента? Отвличаш ме, така ли?

— Страхуваш ли се?

— А трябва ли?

— Хайде, Саманта, винаги си била благоразумна. Рискувай поне веднъж...

— Добре, Флечър, имаш един час от моето време — засмя се тя.

— Дадено! Ще дойдеш ли с мен, моля те?

— Боже господи! За първи път те чувам да използваш тази дума!

— „Моля“ ли? Само моментно размекване е. Ще ми мине. Влизай в кола.

— Слушам, сър.

Двамата влязоха в колата — стара, но иначе чиста и добре поддържана — и поеха надолу по улицата.

— Къде отиваме? — попита не след дълго Саманта.

— В моята бърлога.

Когато пристигнаха, Ейбъл даде на заден ход в алеята между двата музея и паркира колата си точно на мястото, отбелязано с

неговото име.

— Щом си имаш собствен паркинг, ти би могъл да имаш и всяка жена във Вашингтон! — възкликна Саманта.

— Но аз не искам всяка жена — отвърна той и излезе от колата.

Флечър не заключи автомобила си. Просто заобиколи, застана откъм страната на Саманта и ѝ отвори вратата. Поведе я по алеята и след малко двамата се озоваха пред страничния вход на музея. Той извади връзка ключове.

— Ейбъл, в музея няма никой! Сигурен ли си, че имаш право на това?

— Всички ме мразят, когато използвам страничния вход. Трябва винаги да се обаждам на гишето за пропуски, но това е само губене на време... Ето, готово — каза той, отвори вратата и я задърпа надолу по коридора.

— Ще ми кажеш ли какво правим тук? — протестираше задъхано Саманта.

— Водя те в светая светих, за да докажа, че съм надежден или че не съм... както би могло да се окаже в крайна сметка.

Двамата влязоха в една просторна зала, застлана с килим, където беше и приемната. Там ги посрещна една от секретарките, явно довършваща някаква спешна задача на пишещата си машина.

— Доктор Флечър! Какво правите, за бога?! — възкликна жената и встрещено ги изгледа над очилата си.

— Доктор ли? — повтори смаяно Саманта.

— Не ни обръщай внимание, Силви... Просто трябва да си поговорим с големия бос.

— Но той ми каза никого да не пускам! Строго ми нареди...

Ейбъл нахълта в кабинета на големия шеф, влачейки Саманта след себе си.

— Хенри, трябва ми твоята помощ.

Дребният човечец седнал зад тежкото махагоново бюро подскочи уплашено, а скелетът, който държеше в ръце, падна на пода и се разби на парчета.

— Флечър! Виж какво направи! — изкрещя големият бос.

— Какво беше? Още един котешки скелет за твоята колекция?! Кога ще се откажеш от това отвратително хоби?!

Дребното плешиво човече изскочи иззад бюрото, разтреперано от ярост.

— Това не е още един котешки скелет, а костите на покойната Клементайн — котката на майка ми! Обещах, че ще бъда готов да ѝ го поднеса за осми март.

— Майка ти е също толкова неуравновесена, колкото си и ти.

— Неуравновесена ли?! Виж ти кой се изказва по този въпрос! Флечър, още на часа би трябвало да те уволня! Но ако те изхвърля в този момент, аз... хм, аз никога няма да получа твоя прословут доклад. И мога ли да попитам какво е станало с него? Как очакваш този музей да работи успешно, след като ти...

— Ще получиш доклада веднага щом намеря някой, който да ми го напише. А сега замълчи за малко и слушай. Много е важно. Искам да те запозная с едно лице. Това е Саманта Уайът. Тя работи за говорителя Глендънинг. Саманта, запознай се с Хенри Босуел.

— Здравейте — рече Саманта, опитвайки се да овладее дишането си.

— Приятно ми е, госпожице Уайът. Какво става тук?

— Ако можех да зная — отвърна смутено Саманта.

— Седнете всички! — изкомандва Флечър, седна в едно от креслата, опря краката си в бюрото на Босуел и продължи. — Хенри, госпожица Уайът е с впечатлението, че аз се домогвам до нея, за да издействам повече пари за нашия музей.

— Пари за музея ли? Че ти кога си се интересувал от музейната политика, Флечър?! — попита Босуел смаяно и се облегна назад.

— Именно. Сега кажи ѝ, че нямам нищо общо с тази работа.

— Флечър, кой нормален човек — извинете ме, госпожице Уайът! — би си въобразил, че тебе изобщо те е грижа за това откъде идват нашите пари? Ти просто гледаш да ги харчиш и то така, сякаш музеят няма да доживее до следващия ден!

Ейбъл изведнъж се обиди.

— Не съм прахосник! Винаги внимавам с парите! Винаги спя на палатка. Никога не съм ти представял сметки от скъпи хотели или самолетни билети първа класа!

— Ами онази сметка за масажистката в турската баня?

— Беше грешка. Просто ѝ дадох друга кредитна карта, но после оправих нещата... Хенри, помогни ми!

— След всичките неприятности, които си ми създал, защо смяташ, че искам да ти помагам?

— Защото тайно се възхищаваш от работата ми.

Босуел въздъхна с дълбоко прискърбие и заговори с тържествено официален тон.

— Госпожице Уайът, не мога да си представя защо интелигентна жена като вас ще се интересува от дейността на човек като Флечър, но ви уверявам, че той не участва в никакъв музеен бизнес, освен в изпълнението на онези задачи, в които само той е специалист. Флечър е нашият експерт по самолетите, тяхното откриване и възстановяване за музея. Иначе е напълно безполезен.

— Виждаш ли?! Те ме смятат за безполезен! — извика тържествуващо Ейбъл.

Но Босуел продължи разгорещено:

— Всъщност Флечър е таралеж в гащите! На него не може да се разчита и изобщо не разбира от дума...

— Достатъчно, Хенри. Тя те разбра — рече Ейбъл.

— Безразсъден, дързък...

— Добре, добре! — прекъсна го Флечър.

— Накратко казано, аз не му позволявам да участва в операции, които биха застрашили дейността на музея. Той е отличен пример за разярен слон в стъкларски магазин — обобщавайки Хенри Босуел.

— И аз съм го забелязала — съгласи се Саманта.

— Безпокои ли ви Флечър, госпожице Уайът? Защото ако е така, бихме могли да се обадим в полицията, за да го арестуват. Може би в затвора той най-после ще успее да напише прословутия си доклад.

— Мисля, че не е необходимо да се обаждаме в полицията засега. Господин Босуел, чудя се дали не бих могла да се запозная с някои ваши планове относно финансирането на музея...

Лицето на Босуел засия и той радостно възкликна:

— Колко мило от ваша страна! Да, разбира се, че имам някъде копие от нашето виждане за финансирането на музея, залегнало в проектозакона. Нека само да попитам Силви... Тя знае всичко тук.

Босуел в миг изчезна от кабинета, оставяйки Саманта и Ейбъл сами.

— Защо ти е притрябвал този доклад? — попита той, намусен.

— Искам да почета по този въпрос и да се запозная с нещата — отвърна Саманта и се изправи.

— Кога?

— Е, няма да взема да чета сега. Ще го направя довечера.

— От това се страхувах. Надявах се, че ще можем да вечеряме при мен.

Саманта се разсмя.

— Да не би да имаш намерение да ми сготвиш нещо за вечеря?

Той взе ръката ѝ в своята и вплете пръстите си в нейните.

— По дяволите, не. Щях да поръчам пица от близкия ресторант. Знаеш ли, че някои хора смятат пицата за средство, което силно възбужда половото желание?

— Кои хора? — попита тя с подозрение в гласа.

— Ами хората от моя род... Е, какво ще кажеш?

— Сигурно ще мога да похапна пица, докато чета докладите, нали?

— Саманта... — започна възмутено Ейбъл, но точно в този момент влезе Хенри Босуел с цял плик, пълен с книжа.

Саманта му благодари, взе плика и се остави на Ейбъл, който отново я повлече по коридора.

Босуел извика след тях:

— И този доклад го искам спешно, Флечър!

— Бюрократ — измърмори под носа си Ейбъл.

— Ако той не си вършеше своята работа и ти не би могъл да вършиш своята. Ти се сърдиш, просто защото той те нарича с разни епитети — сгълча го Саманта.

— Но аз заслужавам повечето епитети — засмя се Ейбъл.

Домът на Ейбъл бе една малка каменна къща в стария квартал Александрия. Както повечето къщи, тя също имаше табелка отпред, съобщаваща историческата ѝ стойност. Имаше зелени дървени капаци и олющена от дъждовете външна врата.

В задната част се виждаше гаражът, но Ейбъл не вкара колата там. През прозореца се виждаше крилото на самолет.

— Самолетите са мое хоби, откакто се помня. Музеят не пожела да вземе този тук и затова сам го реставрирам. В края на следващата година вече ще бъде годен за летене — рече Ейбъл.

Когато влязоха в кухнята, Саманта забеляза, че не бе особено чисто. Масата беше затрупана с писма, списания и навити на руло вестници.

— Този път отсъствах доста време и не съм преглеждал пощата — обясни той и махна с ръка към писмата и вестниците, изпадали на пода.

От кухнята Ейбъл я въведе в просторна и слънчева всекидневна. Тук имаше най-различни по вид предмети: удобен диван, кожено кресло, но също и счупена самолетна перка, капител от антична колона, който Ейбъл явно използваше като странична, масичка, увеличена фотография на балерина в подскок... Снимката беше с автограф. Подът бе застлан с персийски килим, а цветовете му блестяха като скъпоценни камъни.

Ейбъл настани Саманта на дивана и каза:

— Така... Можеш да четеш ето тук. Навярно ще успееш да свършиш, докато дойде пицата.

— Може ли да пийна нещо?

— О, разбира се! Искаш ли бира?

Саманта се усмихна и рече:

— Когато човек е в Рим...

Ейбъл поклати показалеца си така, сякаш бе осенен от някаква извънредно забавна мисъл.

— Ей сега ще дойда — прекъсна я той.

След малко се върна с две бутилки бира и две чаши. Саманта, съблякла сакото си и бутнала обувките си под масата, съсредоточено четеше материала, който ѝ беше дал Босуел. В него името на Ейбъл се споменаваше два пъти. Той не се занимаваше с финансирането на музея, но за сметка на това пък харчеше много. Беше пътувал до Турция, Южна Африка, Китай и някакъв остров в южната част на Тихи океан и носеше скъпи експонати на музеите из страната. Беше истински Индиана Джоунс.

Пристигна и пицата, но Саманта беше твърде погълната от четенето. Тя задъвка разсеяно, без да може да откъсне очи от страниците. Когато прочете и последния ред, остави папката и видя Ейбъл, седнал в краката ѝ. Беше се навел над някакъв бележник и облизваше пръстите си от пицата. Той се наведе над разпилените по

пода документи, без да осъзнава, че Саманта го наблюдаваше с интерес.

Тя остави последните късчета пица в кутията и също облиза пръстите си.

— Какво правиш?

Ейбъл сепнато я изгледа.

— Нищо важно — отвърна той.

— Доклада ти за Босуел ли?

Ейбъл смутено се усмихна.

— Нали няма да му кажеш, че сам го пиша?

— Гроб съм. Четох за теб. Знаеш ли, че Босуел съвсем не те мрази така, както твърди? Ти си в списъка на най-ефективните членове на екипа... Като изключим едно-две мъмренета. Ще ми разкажеш ли за масажистката в Турция?

Той се разсмя, бутна документите настрана и обхвана с длан стъпалото ѝ.

— Не, но ще ти покажа какво научих от нея.

От радиото се носеше някаква особена приятна джазова мелодия, която я караше да се отпусне, а Ейбъл доказа, че наистина доста бе научил от масажистката в Турция. Саманта въздъхна и блажено се облегна назад върху дивана, докато той разтриваше различни места от стъпалата ѝ.

— Сега, когато си напълно във властта ми, защо не ми разкажеш за проектозакона, отнасящ се до финансирането на музея?

— Една от подкомисиите изработва законовите процедури. Ще трябва да решат каква сума трябва да бъде отпускана за музеите. През следващия месец ще чуем и изказвания по този въпрос, но преди това повечето важни въпроси ще бъдат решени.

— А какво е твоето мнение за важните въпроси?

Саманта се усмихна занесено.

— Очакваш да се концентрирам, докато ме масажираш ли? Божествено е, Ейбъл — въздъхна блажено тя.

Ейбъл се засмя.

— Искам да чуя мнението ти.

— За финансирането на музеите с парите от събраните данъци ли? Против съм. Охх!

— Само отпускам мускулите ти! Обясни ми защо си против.

— Говорителят и аз сме на едно и също мнение относно харченето на пари от правителствения бюджет. Никак не одобряваме влагането на средства в проекти, които не обслужват пряко интересите на народа.

— Нима музеите не допринасят за доброто на народа?

— Разбира се, че допринасят, но изразходват парите от частния сектор, а точно те идват най-трудно. Приходите от данъците трябва да се дават за храна и подслон на гладни и бездомни хора. Защо да харчим средства и да показваме на хората колко чудесни са космическите програми, ако не можем да се погрижим за болните?

— Но вие не можете да решите проблемите на всички гладни и бедни хора в света!

— Не, но можем да се опитаме.

— Умовете и душите на хората също имат нужда от храна, не мислиш ли?

— Да, разбира се. Нали за това е образованието?

— Музеите образуват много хора, Саманта! Стотици деца минават през нашия музей всеки ден... В него те научават много неща за миналото и аз се надявам, че тези техни знания ще им послужат, за да променят бъдещето.

— Добре. Съгласна съм, че не можем изобщо да спрем финансирането. Просто смятам, че не е редно правителството да финансира най-невероятни музейни сбирки от чудновати насекоми например...

— Нямаш представа колко полезни могат да бъдат тези невероятни музейни сбирки понякога. Полицията в един град успя да разреши един заплетен случай на масови убийства и то благодарение на музейната информация, съхранявана години наред в някаква папка. Колко много хора бяха спасени по този начин!

— Но това е изолиран случай.

— Не съвсем. Нашите служби класират множество важни въпроси и данни всеки ден. Някои наистина се отнасят за ситуации, опасни за човешкия живот.

— Знаеш ли, че ти си доста добър агитатор? — усмихна му се тя. Ейбъл се намръщи и се изправи.

— Не съм и мислил да те агитирам. Тъкмо обратното. Опитвах се да ти докажа, че нямам нищо общо с проектозакона за

финансирането... Влюбен съм в теб, Саманта!

Сърцето ѝ замря.

— Ейбъл, аз... — започна тя.

— Не издържам... Зная, че те пришпорвам. По дяволите, никога не ме е бивало в тези неща! Никога не ми се бе случвало досега...

— Много добре личи, Ейбъл — засмя се смутена Саманта.

Той леко я погали по главата.

— Бил съм по широкия свят, Саманта, и съм видял почти всичко. Но това... хм, тази е първата магия, в която наистина вярвам.

— Виж ти, какъв романтик си бил!

— Чувствам се като тираджия, поканен на бала на Пепеляшка, но просто не мога да стоя настрана от теб. Омагьосан съм, Саманта!

— Нима е толкова лошо?

— Никога не съм губил самообладание така... Ужасно е. И в същото време — опияняващо.

— Аз също се чувствам леко замаяна...

Ейбъл я целуна по устните страстно и дълго.

— Искаш светът да те мисли за внимателна, добра и умна, но аз чувствам една различна жена в теб — прошепна в ухото ѝ той.

— Аз също забелязвам някои черти в теб, които започват да ми харесват.

— Значи не съм чак такъв простак?

— Не непрекъснато. Дори намирам, че си доста интелигентен.

— Не казвай на другите, моля те.

— И двамата си имаме свои тайни и не сме чак толкова различни, както си мислех в началото. Чудя се кое ни събра? — рече унесено Саманта.

— Една магия... Не можеш да си представиш колко съм радостен, че най-после действа и върху теб.

— Така е. Определено действа и върху мен — отвърна. Саманта и затвори очи, докато Ейбъл покриваше шията ѝ с целувки.

Целувките им станаха по-дълбоки и по-страстни. Тя се задъха от възбуждане, опипвайки с наслада мъжествените му гърди.

— Знаеш ли, че едва се съдържам да не те грабна и да не те отнеса горе?

— Не, недей.

— Няма...

— Ти си добър човек, Ейбъл. Доста се стараяш да изглеждаш лош, но си... хм, така или иначе, аз ти вярвам.

Ейбъл я изгледа изпитателно.

— Сега знам, че ще ме помолиш да те изпратя до дома ти... Нали? — попита той.

Саманта се усмихна замислена.

— Да. Зная как се чувстваш, но аз просто не съм готова, Ейбъл.

Той отново се взря в лицето ѝ и съвсем сериозно каза:

— Искам да правя любов с теб точно тук, на пода.

— Но аз не мога още...

— Все някой ден ще можеш.

— Ти пръв ще разбереш.

— Добре, отново ще бъда кавалер — рече Ейбъл и се изправи.

Докато пътуваха към Джорджтаун, и двамата мълчаха. Ейбъл безмълвно се вираше в пътя пред себе си. Саманта бе благодарна за това, че той уважи желанието ѝ. Тишината ѝ действаше успокояващо... Макар че... Разумно ли бе все пак да му отказва? Толкова жени влизаха в интимен контакт с мъже, без да имат някакво определено становище за бъдещето. Дори говорителят Глендънинг чувстваше, че Саманта е в сигурни ръце с Ейбъл Флечър.

— Човек трябва да рискува понякога — каза тя на глас.

— Какво?! — възкликна Ейбъл, невярващ на ушите си.

— Не ми обръщай внимание. Просто спорех със себе си — рече смутено Саманта.

— И коя страна печели спора?

— Още не мога да кажа.

Когато влязоха в къщата ѝ, първото нещо, което Саманта видя, беше залепената на парапета на стълбите бележка, оставена от Карли.

„Заминавам малко по-рано този път. Трябва да се приготвям за сватбата. Ще се видим в понеделник.

Карли“

Ейбъл се намръщи.

— Значи ще бъдеш сама?

— Така излиза. Карли ще се омъжва през лятото и пригответенията ѝ отнемат много време.

— Има ли наблизно някой, когото можеш да повикаш, за да не си сама?

— Ейбъл, това е моят дом и аз нямам нужда от бавачка.

— Но...

— Никакво „но“. Голяма жена съм и мога сама да се грижа за себе си.

— Все пак ще огледам наоколо.

— За какво? За криеци се в гардероба престъпници? За бога...

— Моля те! Нямам намерение да те загубя сега, след като постигнах известен напредък.

Ейбъл обходи цялата къща и не след дълго отново застана до нея.

— Чисто е. Ще ти се обадя след един час, за да се уверя, че всичко е наред — обяви той.

— Благодаря ти за грижите — рече механично тя, но изведнъж се сепна. Та Ейбъл наистина бе загрижен за нейната сигурност!

— Мога ли да те целуна за довиждане? — прекъсна мислите ѝ той.

Трябваше да му откаже, ала не го направи. Не можа. Вместо това Саманта посегна и свали очилата, с които бе чел записките по доклада си и които още бяха на носа му. Постави ги до телефона и се отпусна в обятията му. Телата им се долепиха. Той дрезгаво зашепна името ѝ, сетне жадно притисна устните си в нейните.

Саманта усети туптящото сърце и топлината му сякаш се вля в нея.

— О, Ейбъл... Май не трябваше... — въздъхна тя.

— Трябва — промълви той.

— Трябва да спрем дотук.

— Само кажи.

— Думите засядат в гърлото ми. Ти ги кажи вместо мен...

— Забравете, лейди. Ако зависеше от мен, отдавна да бяхме там... горе.

— Ще бъдеш внимателен, нали?

Изведнъж Ейбъл се вцепени.

— За какво говориш?

Саманта болезнено преглътна.

— Говорителят Глендънинг ми каза, че би било добре да имам връзка с теб, но ми изнесе цяла лекция за безопасния секс и аз...

Ейбъл се разсмя.

— Това ли е последната ти тревога? Защото, ако няма друго...

— Ейбъл!

Той я взе на ръце.

— Това ли искаш? Нима промени решението си? Отиваме ли в леглото ти?

Саманта трепереше, но успя да каже:

— Да.

— Сигурна ли си?

— Не мога цял живот да се страхувам от рискове.

— Но аз не съм риск, любов моя. Аз съм най-сигурният и безопасен мъж на земята...

Ейбъл я грабна и също като Рет Бътлър в „Отнесени от вихъра“ я понесе нагоре по стълбите. Внезапно Саманта се уплаши. Какво бе направила тя?! Бе събудила звяра в него!

Когато стигна леглото ѝ, той я пусна и Саманта усети пода под краката си.

— Спри ме... Моля те! Не искам този миг да свърши толкова бързо!

— Значи искаш аз да бъда гласът на разума?

— Нали досега беше?

— Напълно съм си загубила ума! И вината за това е твоя... Но, моля те, намали темпото. Ако ще бъда напълно откачена, нека поне да трае по-дълго!

Ейбъл, разкопча колана на джинсите си.

— Искам да те предупредя, Саманта. Това тук може да трае цяла нощ...

Саманта преглътна. Ейбъл я поглъщаше с очи...

— Ти ме плашиш.

— Мисля, че се плашиш от самата себе си.

Двамата застанаха пред старинното огледало в стаята и погледите им се срещнаха. Очите на Ейбъл бяха пълни с желание. В ухото ѝ той шепнеше:

— Как можеш да се страхуваш от мен? Та аз те обичам! Просто трябва да видиш колко много те обичам, Саманта.

С тези думи Ейбъл започна да я съблича. Очите ѝ се замъглиха от страст. Едно след друго той разкопча всичките ѝ копчета. Сваляше дрехите ѝ една по една. Следейки погледа ѝ в огледалото, Ейбъл внимателно откопча малката кукичка, придържаща сутиена ѝ отпред, поколеба се миг-два, а след това жадно обходи с ръце полуголото ѝ тяло. През тънката коприна на бикините си Саманта ясно усещаше подутината, издаваща възбудата му. Ала той нарочно удължаваше момента.

— Люби ме, Ейбъл! — простена тя.

— Искаш ли ме?

Гърлото ѝ бе пресъхнало от страстното ѝ желание и тя едва успя да прошепне:

— О, да!

Усмивката му изведнъж стана дяволита.

— Покажи ми!

Тя също се усмихна и сложи ръцете си върху неговите. Двамата заедно свалиха сутиена ѝ и Ейбъл сепнато ахна, когато видя малките ѝ заоблени гърди. Саманта бавно придърпа дланите му надолу по бедрата си, после обратно нагоре. Кожата ѝ бе гореща, връхчетата на гърдите ѝ — твърди от възбудата. Сякаш хипнотизирана, Саманта наблюдаваше собственото си отражение. Вцепенена, тя видя как неговите и нейните ръце гаят жената в огледалото и потръпна. Внезапно се притисна към дланите му, желаейки още и още...

— Прекрасна си, Саманта! Толкова отзивчива... Мога да те обладая в този миг! Усещаш ли колко съм готов за тебе?

Тя успя само да кимне. О, да! Разбира се, че го усещаше. До този момент беше с гръб към него, но изведнъж изпита пламенно желание да се обърне към него и да се притисне в тялото му, но той я спря.

— Чакай! Искам да те погледам. Искам да виждам очите ти!

Ейбъл отстъпи назад и свали останалата част от дрехите си. Саманта скръсти ръце пред голите си и натежали от възбуда гърди. След миг той отново застана зад нея и дръпна ръцете ѝ надолу. Искаше да вижда цялото ѝ тяло. Бавно и полека смъкна по бедрата ѝ най-интимната част от облеклото ѝ от най-фина коприна. От гърдите на Саманта се изтръгна тих сподавен стон.

— Ти също си готова, нали, любима? — прошепна в ухото ѝ Ейбъл.

— Да! — отвърна трепетно тя и му се усмихна.

— Разбираш ли колко много държа на теб и на онова, което се случва между нас?

— Мисля, че да. Толкова е странно... Всичко стана така неочаквано... Така бързо!

— Понякога бързите неща са хубави.

— Да побързаме тогава! Аз не мога да... О, Ейбъл!

Той разтвори бедрата ѝ с ръка и Саманта усети набъбналата му мъжественост.

— Отвори очи! — каза властно Ейбъл.

Тя с мъка се подчини. В огледалото погледите им се срещнаха. Той продължаваше да масажира връхчетата на гърдите ѝ, докато Саманта започна да се извива в ръцете му. Ейбъл я притисна здраво в обятията си и дрезгаво промълви:

— Искам те, Саманта! Искам всички ноци до края на дните си да прекарвам с теб ето така!

— Моля те, аз...

— Щом проникна в теб, аз никога няма да те напусна и ще бъда част от теб, докато умра.

— Направи го сега, Ейбъл!

— Ти ще бъдеш моя, Саманта! Ти си моята партньорка завинаги!
— прошепна Ейбъл, а гласът му трепереше от усилието да се владее.

Саманта нададе тих сладостен вик. Вътре в нея сякаш нещо избухна и се разля по цялото ѝ тяло. Никога преди не се бе чувствала толкова желана. Дълбокият му, дрезгав от възбуда глас, който я галеше, ударите на сърцето му... Всичко това означаваше за нея само едно — тя наистина бе негова. Тялото ѝ го усети, а умът ѝ бе потопен от мощната вълна на върховна наслада. Възторжен страстен химн зазвуча в ушите ѝ. Стаята се завъртя около нея. Ейбъл бързо я прихвана, вдигна я на ръце и прошепна:

— Моля те, любов моя, не припадай!

Когато я положи на леглото, ръцете ѝ обхванаха силните му рамене.

— Ах, ти, малка хитрушо! Значи все пак не си в несвяст?

— Само съм малко замаяна — отвърна тя и притисна главата му към гърдите си.

— Искам да видиш звездите — рече тихо Ейбъл и потърси устните ѝ.

— Тази нощ? Сега?

— Всяка нощ!

Той я целуна дълбоко и пламенно и потръпна от едва сдържана страст. Всяка частица от тялото му я желаше и бе готова за нея. Най-сетне Ейбъл разкъса със зъби края на пликчето от станиол, което беше взел със себе си. Саманта му помогна и когато всичко беше готово започна леко да го гали и докосва с пръсти, което още повече възбуди Ейбъл и той страстно притегли главата ѝ към себе си.

Докато го дразнеше и потъркваше нежно, собствената ѝ страст още повече се възпламени. Нейният трепет се сля с неговия. Ейбъл я зовеше, изричайки порой от сладострастни думи. Когато не бе в състояние да задържа повече страстта си, той бързо я обърна по гръб и проникна в нея, усещайки топлата ѝ влага. Без повече задръжки той избухна в нея. Беше така хубаво и отпусकाщо! Ейбъл нададе мощен и дрезгав вик на върховно удоволствие, а от него сърцето на Саманта сладостно и болезнено потръпна. Викът му бе ликуващ, див, необуздан и означаваше опиянение, освобождаване, наслада... Същото, което чувстваше и тя.

— Тук ми е мястото — каза ѝ той след малко.

„И аз така мисля“ — реши в себе си Саманта, но не можа да изрече думите. Беше останала без глас.

Сетне Ейбъл започна отново да се движи в нея и напипа онова най-съкровено, чувствително и нежно кътче, което изпращаше импулси на чувствена наслада по цялото ѝ тяло. От устните ѝ се разнесе сладостно мъркане. Това невероятно и опияняващо усещане нарастваше в нея с шеметна бързина. Скоро двамата се сляха — едно тяло, един дъх, един вик...

Саманта и Ейбъл извикаха с един глас, когато вълната на екстаза ги заля.

Но това не беше краят и всичко започна отначало. Обожаваща и обожавема, Саманта се засмя и, изпълнена с наслада и доволство, плътно обви с ръце силните му рамене.

СЕДМА ГЛАВА

Ейбъл се събуди по-рано. Той се притисна до нея с разтуптяно сърце. Какво се бе случило, по дяволите? Сексът беше чудесен, радостен, възхитителен! Какво направиха... Или по-скоро какво ли не направиха? Ядоха шоколад, къпаха се във ваната, любиха се... Един час по-късно Саманта се отпусна в ръцете му и потъна в дълбок и безпаметен сън.

В миговете на върховен екстаз и мощно чувствено удоволствие той се взираше настойчиво в ясните ѝ зелени очи, преливащи от любовна нега и обожание. За малко да каже думите... Думите, които щяха здраво да го изплашат.

„Преди няколко дни бях съвсем нормален! Какво ми става сега?“ — каза на себе си Ейбъл.

Една красива, завършена, чувствена и преливаща от страст жена се влюбваше в него и тази мисъл го хвърляше в паника.

Саманта се размърда и нежно се потърка в него. Гласът ѝ бе сънен.

— Ейбъл? — измърка тя.

— Да, тук съм — засмя се малко нервно той.

— Хубаво — отвърна Саманта и се сгуши в него. Може би тя бе твърде много жена за него...

Отвън, до вратата на спалнята, котката жално мяучеше.

— Прасковна иска да влезе. Не ѝ се стои самичка — рече Саманта.

— Не ѝ се стои сама или ревнува? Спомням си как я изритах навън снощи...

— Простила ти е, скъпи — отговори тя и сладостно въздъхна.

— Тъъ... Саманта?

— Ммм?

— Искам да знаеш...

— Че изминалата нощ беше чудесна?

— Д-да...

Изведнъж тя се надигна и се взря в лицето му.

— Не си много очарован...

— О, напротив! Снощи наистина беше чудесно!

— Но какво?

— Ами, нищо! Просто казвам самата истина. Мисля, че ние...

— Давай направо, Флечър! Какво има? Какво се опитваш да ми кажеш?

— Чувствата ми не са се променили, но все си мисля за онова, което каза снощи... Че не бива да прибързваме.

— Вече размисляш, така ли? Затова бърбориш за прибързване.

— Не бърборя. Опитвам се да... О, по дяволите! Не очаквах толкова силно чувство!

— Ти се страхуваш.

— Не.

— Не ли? А защо така пребледня изведнъж?

— Не съм пребледнял. От светлината в тази тъпа стая е...

— Моята стая не е тъпа!

— Извинявай, нямах предвид това — промълви Ейбъл и посегна да я хване за китката.

Саманта ловко отбягна ръката му и гневно го изгледа.

— А какво имаш предвид?

— Аз... аз... ами...

— Досега беше доста прям, но след като вече ме вкара в леглото, единственото нещо, което искаш, е да си отидеш, нали?

— Не. Просто не съм свикнал да се размеквам така и... Дай ми малко време.

— Просто те е страх.

— Добре, така да бъде. Страх ме е. Сега щастлива ли си?

Очите ѝ изпуснаха гневни светкавици.

— И кое е толкова страшно за теб? Аз ли?

— Не. Тоест да... Ние двамата и това, което се случи.

— Каква нелепа случайност, че изпитваш такива съмнения на сутринта, след като сме правили любов, а не преди това!

— Но аз съм влюбен в теб, дявол да го вземе! Просто всичко е една магия!

— И снощи каза същото! Само че тогава звучеше някак романтично, а сега е като някакво проклятие или нещо подобно.

— Горедолу е така.

— Какво?! — възкликна навъсена Саманта.

Ейбъл извади камъка от джоба си. Време беше да ѝ разкаже за него.

— Ето я причината за всичко.

— Какво е това? — попита замислено Саманта и взе камъка в ръка.

— Любовна муска. Крал Кимимунго ми го даде преди няколко дни и...

— Крал кой?

— Кимимунго. Хората му ми помогнаха да изровя самолета и аз им плащах за труда. В замяна той ми даде това.

— Камък?!

— Но не обикновен камък, а любовна муска!

— Любовна муска?! — повтори развеселена Саманта.

— Именно! Самият крал се е ползвал от магията ѝ и затова си има шестнадесет или осемнадесет жени, да не говорим за цялата сюррия деца, които...

— Нима той наистина е мислил, че имаш нужда от подобно нещо? — попита усмихната Саманта.

— Не... Просто искаше да ми благодари. Виж... Аз говоря сериозно.

Саманта се облегна назад върху дивана и с усмивка заразглежда малките фигури, изрисувани от двете страни на камъка.

— Смешен е, но много сладък. Колко забавно!

— Забавно ли?!

Саманта се изкикоти.

— Забавно е, че ти е дал такава муска... Кое ли го е накарало да помисли, че имаш нужда точно от тази муска?

— Не съм имал нужда!

— Е, трябва да признаеш, че си заклет ерген. Не, че ти липсва практика, но...

— Саманта, тук няма място за смях!

— О, Ейбъл, за миг си помислих, че ми казваш сбогом.

— Не мога. Камъкът няма да го позволи.

— Браво на него тогава. А ще ти даде ли той сили отново да правиш любов с мен? — попита тя и обви врата му с ръце.

— Нека първо да поговорим.
— Достатъчно говорихме.
— Саманта, ти не разбираш! Камъкът е причината да се държа така!
— Разбира се, скъпи. Докосни ме ето тук, моля те.
— Чуй ме, Саманта. Камъкът ме накара да се влюбя в тебе.
Тя се изправи, но остана седнала на дивана, все още с ръце около врата му.
— Какви ги приказваш?!
— Вярно е! Кралят ме предупреди, че първата жена, която докосна, ще си падне много по мен. Ние се сблъскахме на игрището, не помниш ли?
— Аз те съборих на земята — рече замислено Саманта и го погледна замислено.
— Точно така. И тогава магията се задейства...
— Чакай малко. Да не би да искаш да кажеш, че ако се бе сблъскал с вицепрезидента, щеше да се влюбиш в него?
— Не, магията се задейства само между мъж и жена.
Очите ѝ отново изпуснаха мълнии и тя гневно извика:
— Значи си избрал мен, само заради някаква островна дрънкулка?!
— Не е дрънкулка! Камъкът наистина действа! Иначе защо се влюбих толкова силно в теб?
— Защо наистина?! — възкликна тя, вече напълно вбесена.
— Саманта, ти не разбираш...
— О, аз ли не разбирам?! Просто си хванал малария в джунглата!
— Не съм!
— Знаех си аз, че е твърде хубаво, за да е вярно! Ти си прекалено страхлив и не си в състояние да признаеш пред себе си, че си влюбен!
— Глупости!
— Така ли?! Аз исках да не избързваме... Но ти бе толкова упорит и решителен. Повярвах ти и ти се отдадох с тяло и душа, а днес научавам, че сме заедно само заради някакъв си камък!
— Саманта...
— Не си в състояние да признаеш, че ни е дошло времето! И двамата бяхме прекалено заети за любов... докато не се намерихме

един друг. Можеше да се получи нещо хубаво между нас, но ти от инат няма да признаеш чувствата си...

— Аз ли съм инат?! Ами ти? Ти дори не признаваш, че ме харесваш!

— Разбира се, че те харесвам! Навярно бих могла и да те обикна...

— Но ти ме обичаш, нали?

— Не те обичам! — тросна се Саманта и тупна с крак.

— Напротив! Разбрах го по очите ти снощи... Та нали щом се събуди тази сутрин, първата ти дума беше моето име? Обичаш ме! Ние сме създадени един за друг!

— Защото някакъв си камък е предрекъл така? — рече Саманта и вдървено се изправи.

— Да.

— Тръгвай си, Ейбъл.

— Какво?!

— Чу ме добре. Обличай се и се махай! Ако не можеш сам да си дадеш сметка и да бъдеш отговорен за чувствата си, аз не те искам!

— Саманта... моля те, недей.

— Ти си голям мъж, Ейбъл. Въпреки че си играеш с големи играчки, чувствата ти би трябвало да са като на зрял човек. Не можеш да се преструваш, че те не съществуват.

Саманта му обърна гръб и с гордо вдигната глава влезе в банята, а Ейбъл грабна дрехите си, облече се набързо и се втурна навън.

Тя чу как външната врата се затръшна и на часа изскочи от банята, за да се убеди с очите си, че Ейбъл си е отишъл. Той дори не й бе казал сбогом.

— Такъв страхлив идиот! Прекосил е джунглите надлъж и нашир, а го е страх да признае, че ме обича!

След час Саманта се появи в офиса, облечена в най-шикозния си тоалет, решена да работи до изнемогване, за да забрави мъжа, преобърнал живота й.

— О, Саманта! Я колко сме шармантни тази сутрин! — удиви се Глендънинг още щом я зърна.

— Не шармантни, а ужасни! Кога за последен път сте давали този костюм за гладене? — попита заядливо тя.

— А ти кога за последен път си била целувана? Само преди няколко минути, предполагам... Изглеждаш така, сякаш цялата нощ си прекарала, отдадена на бурен секс.

— Нищо подобно!

Говорителят се разсмя.

— Не ме лъжи, момичето ми! На лицето ти е изписано. Младият Флечър успя най-после, нали?

— Зависи какво имате предвид. Ако искате да кажете, че най-сетне си е показал рогата, да! Прав сте! Да изгние в ада дано!

— Твоята кожа, Оливър! Ще ти откъсна тиквата!

Оливър подаде глава иззад микроскопа, подобаващо втрещен.

— Защо? Какво съм направил?

— Трябваше да ме разубедиш, а не да ме караш да използвам камъка! Ето на! Сега съм влюбен в нея и всичко се стовари върху главата ми.

Лицето на Оливър се сгърчи от ужас.

— Да не си й казал за магията?

— А как иначе? Да бъдем заедно цял живот и тя нищо да не знае?!

— И какво стана? Да не би да се е обадила в лудницата, за да те приберат?

— Изхвърли ме. Представяш ли си?!

— Че ти изненадан ли си?

Ейбъл не му обърна внимание, а започна да се разхожда напред-назад.

— Не мога да разбера! Снощи беше фантастично...

— Защо ми разказваш всичко това?

— Тя е прекрасна жена, Оливър! Да беше я видял в кабинета на Хенри!

— Ти си я водил в кабинета на доктор Босуел?!

— Да. Тя се държа чудесно... но ме смята за инфантилен.

— А ти инфантилен ли си?

— Разбира се, че не! Нормално е да се колебае човек. Все пак за цял живот е, а аз не зная колко ще трае магията. И точно тук ще ми помогнеш.

— Аз?! Но какво общо имам аз? — попита пребледнял Оливър.

— Ти си археолог и можеш да се поровиш за още информация. Искам да знам всичко за любовните муски на остров Кими Лау?

— Хм, ще ми трябват поне шест седмици...

— Не, не! Искам всичко до довечера!

Оливър се опита да възрази, но като видя изражението на Ейбъл, протестът изведнъж застина на устните му. Той се наведе напред и му прошепна доверително:

— Защо не отидеш на психотерапевт? Нужно ти е да знаеш повече за себе си, а не за някакви си там муски...

— Дявол да го вземе, Оливър! Трябва ми твоята помощ!

— Добре, добре! Дай ми камъка. Ще го сравня с други подобни експонати...

— Чудесно! — възкликна Ейбъл и бръкна в джоба си. Обаче камъкът го нямаше. Той бързо претърси всичките си джобове, ала от камъка нямаше и следа.

— Господи! Забравил съм го у Саманта!

— Искаш да кажеш, че ще трябва пак да я видиш и то както е ядосана сега?!

— Ще се оправя — отвърна му Ейбъл, но силно се съмняваше в думите си. Жена като Саманта се срещаше веднъж на сто години.

ОСМА ГЛАВА

Първото нещо, което Ейбъл направи, беше да се обади в офиса. Хладен и любезен женски глас му каза, че госпожица Уайът няма да бъде в офиса до късно следобед.

— Къде е? — попита направо Флетчър.

— Не съм упълномощена да кажа. Искате ли да ѝ оставите съобщение?

Ейбъл погледна часовника си.

— Да не е на обяд?

— Не съм упълномощена...

— Добре, добре... — прекъсна той служителката.

„Измисли нещо, Флетчър“ — каза си той наум, а на глас каза завалено:

— Аз съм сенатор Мммрлбргилоу... За днес имам среща с госпожица Уайът, но секретарката ми е пропуснала да запише мястото. Можете ли да ми кажете къде обядва госпожица Уайът? И побързайте, защото закъснявам!

— Моля, почакайте да проверя, сенаторе! А ето го! О, боже мой! Сигурно има някаква грешка. Госпожица Уайът обядва в клуб „Персефона“.

— Клуб „Персефона“ ли?

— Да, сър. Нали разбирате... в женския клуб на авеню „Пенсилвания“? Тя не би могла да ви определи среща там.

— И защо не?

— Ами клубът е женски и мъже не се допускат.

След по-малко от четвърт час Ейбъл застана пред входа на клуб „Персефона“, който се помещаваше в стара викторианска сграда. По външното стълбище се изкачваха две жени, сякаш двойнички на Маргарет Тачър.

Ейбъл сви рамене и ги последва, но слаб и елегантен младеж в смокинг го спря още във фойето.

— Съжалявам, господине, но клубът е за ограничен брой членове. Трябва да напуснете.

— Да напусна ли?! Момче, нали току-що ме повикахте да ви поправа крановете в тоалетните?

Младежът подозрително огледа облеклото му и попита:

— А къде са инструментите ви?

Ейбъл посочи с палец към вратата и рече простовато:

— Навън в камиона. Виж к'во, приятел, не се бързай с мен, ами дай да влизам и да оправям...

— Добре, добре. Сега ще се обадя на управителя. Вие стойте тук.

Младият служител се завтече към бюрото с телефона и вдигна слушалката, а Ейбъл на часа хукна нагоре по застланото със скъп персийски килим стълбище. След секунда настигна двете Маргарет Тачър, които бяха посрещнати от друг евнух в смокинг. Той поведе дамите към дебела стъклена врата, отвори я, въведе ги и когато се обърна, с ужас забеляза появата на Ейбъл Флетчър.

— Господине, сигурно има някаква грешка.

— Няма грешка. Искам веднага да се срещна с госпожица Уайът. Случаят е спешен.

— Не мога да ви пусна в трапезарията. Забранено е за мъже.

— Добре, тогава ти я доведи.

— Не може. Програмата току-що започна.

— Програма ли?! Каква програма?

— Прожекция на диапозитивите от женската община в Непал, господине.

— Женската какво? Само влез и я доведи дотук.

— Боя се, че е невъзможно, господине.

Някъде долу се чува гласове. Ейбъл усети, че идват подкрепления и се втурна нагоре, по стълбите. Тъкмо стъпи на горната площадка и отнякъде се показа жена. Тя го видя и изписка. Тук също имаше врата, а на нея се мъдреше надпис: „Съвет на директорите. Охранявана зона!“.

„Охранявана, но от кого?“ — помисли си Ейбъл, но не се чуди дълго, отвори вратата и влезе. Приемната вътре беше слабо осветена. Имаше голямо секретарско бюро, а по стените в предверието бяха окачени картини, изобразяващи възпълни жени в прозрачни и къси нощници. В дъното на помещението изведнъж се разнесе тихо и

зловещо ръмжене. Ейбъл замръзна на мястото си. На няколко метра пред него изскочиха два лъскави добермана и застанаха един зад друг.

— Добри кученца — изрече не много уверено Ейбъл и долепи гръб до стената.

Пристъпи напред, но кучетата наведоха глави, заръмжаха още по-зловещо и се приготвиха за скок. Той направи още една крачка и двата звяра неистово залаяха.

— Шшт! Тихо де! Да не искате да ме арестуват?! Лягай долу!

Кучетата не се подчиниха. Ейбъл внимателно бръкна в джоба си, търсейки нещо, с което да отвлече вниманието на двата огромни добермана.

— Седни! Седни! — опита той друга тактика.

За щастие едното куче седна, но другото остана нащрек.

— Брей, че си чешит! — скара му се Ейбъл.

Той извади носната си кърпа, върза я на възел и заговори на двата настървени песа.

— Така... Сега, момчета, аз ще хукна към ей онази врата, но искам вие да хапете не мен, а носната ми кърпа. Разбрахме ли се?

Ейбъл събра всичката си смелост и се хвърли към вратата, размахвайки кърпата зад себе си, докато тичаше. Едното куче я ухапа, но другото откъсна голямо парче от панталона му. Все пак успя да премине през вратата сам и да я затвори. Облегна се на нея и за миг затвори очи.

От другата страна двата песа неудържимо и яростно лаеха.

Нямаше време за губене. Ейбъл отново хукна, прекосявайки цял лабиринт от по-малки стаи, в които съхраняваха навярно материали и инструменти, необходими за поддръжката на сградата. Внезапно погледът му попадна върху някаква врата, на която пишеше „Трапезария“. Ейбъл се вмъкна вътре и изведнъж се озова сред непрогледна тъмнина. След минута обаче свикна с тъмнината и забеляза, че стои върху нещо, подобно на балкон. От някакъв микрофон долу се чуваше женски глас. Той се приближи до перилата на балкона, дръпна тежката плюшена завеса и едва тогава видя, че трапезарията беше точно под него. Беше просторна като бална зала. Показваха диапозитивите от Непал на дамите, насядали около кръгли маси. Само че на светлината от прожекторния апарат Ейбъл не можеше да различи Саманта измежду членките на клуба.

Внезапно зад него се чу шум и лай на кучета. Без много да му мисли той се прехвърли през парапета, премери разстоянието между себе си и полилея под него и когато двата добермана се хвърлиха към парапета, той скочи в трапезарията.

Саманта тъкмо съзерцаваше диапозитиви от една далечна и снежна страна, питайки се дали не може да отиде там с туристически кораб, когато внезапно спокойствието на клуб „Персефона“ бе нарушена от страхотна врява на горния етаж.

— Какво става там, за бога?!

Чуха се викове, лай на кучета... Жената от съседната маса нададе пронизителен писък. В следващия миг всички лампи на безценния кристален полилей светнаха, а на него, увиснал на едната си ръка, застрашително се полюшваше висок строен мъж.

— Не, не може да бъде! — прошепна Саманта и инстинктивно се изправи.

Обаче можеше... Изведнъж полилеят се стовари върху масата в средата на салона, която на часа стана на трески... а заедно с полилея в трапезарията се стовари и Ейбъл Флечър, зачервен като домати.

— Без паника, дами! Само рутинна проверка.

Разбира се, никой не повярва на това. Настъпи страхотна суматоха. От горния балкон някой извика:

— Хванете мъжа!

Както се бяха скупчили отгоре му, жените мигновено се дръпнаха назад, давайки възможност на Ейбъл Флечър да избяга. Но той не се възползва, а извика:

— Саманта!

Саманта пристъпи напред, погледна към служителя на горния балкон и извика:

— Марсел, мислих, че рутинната проверка е насрочена за следващата седмица!

Марсел се наведе над перилата на горния балкон и я изгледа втрещен.

— Какво?!

— Алармената ви система е безнадеждно остаряла, Марсел. Утре сутринта ще ви изпратя отчета си и сметката! — извика Ейбъл.

— Не насилвай късмета си! — измърмори му под нос тя, а високо каза, обръщайки се към жените наоколо: — Нали го знаете

какъв е Марсел? Трябва да го държим в готовност.

Тя избута Ейбъл през вратата и вече навън извика гневно:

— Какво правиш тук?!

— Дойдох, за да те видя.

— Но това е частен клуб! Не можеш просто да нахълтваш така и да се правиш на Тарзан!

— Беше грешка от моя страна, но нямах избор. Знаех, че ще ме арестуват, но трябваше да те видя.

— Все още могат да те арестуват...

Проклетникът Ейбъл Флечър се усмихна.

— Едва ли. Ти ме защити тук. Веднага скочи на крака. Любов моя! Уважавам жените, които мислят и действат бързо...

— Престани! Не се прави на рицар! Само съсипа безценния полилей...

— Знам, знам! Ще заплатя всички щети. Щях да вляза много полесно, ако се бях облякъл като някой от тези евнуси — сервитьорите... Откъде ги намирате тези типове? Харем ли имате или какво?

— Това са възпитани мъже, които уважават желанията на жените.

Ейбъл изведнъж стана сериозен.

— Уважавам те, Саманта! Господи, та аз те обичам!

— Не говори повече такива неща! — извика Саманта и запуши ушите си с ръце.

— Защо не? Това е истината. Наистина те обичам, Саманта.

— Не ти вярвам, Ейбъл. Не и след онова, което ми наговори тази сутрин.

— Зная, че ти е трудно да разбереш, но ако беше работила като мен цели двадесет години в тази област, щеше и ти да повярваш...

— Слушай, Ейбъл, смятам, че твърде дълго вече се правиш на луд.

— Не съм луд.

— Тогава си инфантилен и не можеш да поемеш отговорност за собствените си чувства! Човек невинаги може да се владее, Ейбъл. Един Господ знае, че аз не мога, но...

— Какво означава това?

— Кое?

— Това, че не можеш да се владееш. Означава ли то, че ме обичаш?

— Знаеш, че те обичам! Просто не мога... — извика тя смутена.

— Влюбваш ли се в мен, Саманта? Поне малко?

— А как иначе?! Понякога си толкова... смешен... което показва, че не си чак такъв дивак, на какъвто се правиш.

— Скъпа, зная, че ще успеем заедно. Толкова много те обичам...

— Не е истина!

— Истина е, разбира се!

— Не ти вярвам! Искам да се отървеш от камъка!

— Какво?! — възкликна Ейбъл, невярващ.

Саманта извади камъка от джоба си и му го подаде.

— Искам да го изхвърлиш или да го дадеш на някой свой приятел, или... Всъщност не ме интересува какво ще правиш с него, но аз няма да позволя връзката ми с теб да зависи от... от това тук.

— Но то е любовна муска.

— Това е само един нищо и никакъв камък, Ейбъл!

— Не е само камък, магия е!

— Развали магията!

Той взе камъка от ръката ѝ и едва тогава Саманта усети, че трепери. Тя видя как по лицето му пробягва съмнение и внезапно ѝ се прииска да грабне камъка обратно. Не я беше грижа защо Ейбъл я обича. Важна бе единствено любовта му. Ала един вътрешен глас я съветваше друго... гласът на хладния разум, на предпазливата жена, която пазеше сърцето си зад десет крепостни стени.

— Искам те повече от всичко друго на света, Саманта! — изрече дрезгаво Ейбъл и клепачите му нервно потрепнаха.

Сетне взе лицето ѝ между дланите си, целуна я леко и нежно по устните и след секунда вече го нямаше.

Няколко часа по-късно говорителят Глендънинг влетя в офиса и възкликна:

— Мили боже! Защо е толкова тъмно тук?!

Саманта бързо щракна електрическия ключ.

— Извинявайте... нещо ме боли глава — отвърна смутено тя.

— Това е лъжа! Казаха ми, че вече цял ден стоиш тук и не приемаш никакви телефонни разговори, защото работиш над някакъв доклад... Какъв доклад?!

— Доклад ли?! О... хм... ами...

— Ти не работиш над никакъв доклад, а просто седиш тук сама и си ближеш раните! — извика тържествуващо говорителят.

— Не е вярно!

— Така ли?! Аз пък мисля, че ти преди малко си сбъркала нещо... И само не ми казвай, че никога не правиш грешки!

— Не се случва често.

— Този път обаче... Има ли нещо общо с някой зашеметяващ млад мъж от музея по самолетостроене и космическа техника?

— Той не е зашеметяващ!

— Мила Саманта, нека да ти дам един съвет — рече говорителят и въздъхна.

— Но при условие, че мога и да не го приема.

— Разбира се. Ето какъв е моят съвет — не позволявай на гордостта да застава на пътя на твоето щастие.

— Гордост ли?! Нима това си мислите, че правя?!

— Твърде възможно е. Силните личности... като мен, като теб, като Флечър смятат, че трябва винаги да владеят всяко едно положение.

— Какво лошо има в това?

— Нищо... щом не се налага да набиеш някого, за да получиш онова, което искаш. Това важи както за политиката, така и за любовта. Но духа човешки не можеш да прекършиш... Можеш само да провалиш безброй много неща по този начин.

— Нима аз се опитвам да прекърша Ейбъл?

— Само ти знаеш отговора на този въпрос. Все пак, за да спечелиш, понякога трябва първо да дадеш. Така е и в политиката, нали?

— Мисля, че е невъзможно някой да прекърши Ейбъл Флечър.

— Тук съм съгласен с теб. Но ако се потрудиш повече, можеш да го издириш.

— Сър?

— Да, скъпа?

— Може ли да си взема половин ден почивка?

— Взemi колкото ти е нужно, Саманта. Все ще се оправим някак без тебе — изкикоти се говорителят и се изправи.

— Има нещо, което трябва да свърша.

— Действай!

Саманта влезе несигурно в музея по самолетостроене и космическа техника. В ръката си държеше листче с номера на кабинета на Ейбъл. Когато застана пред вратата му, спря за миг. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Изведнъж някой рязко отвори вратата отвътре и непознат глас извика:

— Слава богу, че се върна! За момент си помислих, че... О! Вие коя сте?

На вратата се показа млад мъж, вързал криво-ляво къдравата си коса на опашка, облечен в престилка, на която отпред пишеше: „Животът е голяма каша... предимно от мухлясали орехи и червиви сливи“. Младежът изгледа Саманта така, сякаш тя бе паднала от Марс и възкликна смаяно:

— Значи вие сте онази?

— Коя онази?

— Ами жената, по която Флечър е хлътнал.

— За да ми каже самият Флечър, че причината за хлътването е някакъв камък.

— Аз не вярвам в това. А вие?

— Мога ли да попитам вие кой сте?

— О, аз съм Оливър Ендрюс. Понякога работя с Ейбъл и затова ме намирате в неговия кабинет. Помоли ме да направя едни проучвания за него.

— Аха. Ейбъл тук ли е?

— Не.

— Оливър, аз трябва... трябва да говоря с Ейбъл. Можете ли да ми кажете къде мога да го намеря?

— Кими Лау!

— Кой?

— Не кой, а къде! Това е остров в Тихия океан и той замина за острова. Оттам е камъкът. Нали знаете за онзи глупав камък?

— Не е глупав! — възрази разгорещено Саманта и изведнъж усети, че тя всъщност се обявява в защита на камъка. — Защо е отишъл на острова? — попита вече с по-спокоен тон тя.

— За да развали магията.

— За да... какво?

— За да върне камъка. Но, повярвайте, този път няма да е лесно...

— Защо? Има ли някаква опасност за него? — попита Саманта с тревога в гласа.

— Купища от опасности... Първо трябва да доплува до вулкана.

— Вулкан?!

— Изгаснал е преди много години... После трябва да премине през изпитание за сила и издръжливост. Казах му, че е твърде стар за това, ама той — не!

— Чакайте! Значи Ейбъл наистина може да пострада?!

— И още как!

Саманта грабна Оливър за ръката и извика:

— Трябва да вземем такси и да го спрем преди да вземе самолета!

— Преди да вземе самолета ли?! Ами, че той сам си кара самолета. Единственият начин да го спрете е вие да вземете пътническия самолет до Кими Лау.

Саманта болезнено преглътна.

— Аз... да летя?!

— Освен ако не мислите да плувате до там, единственият начин е да си купите билет за самолета.

— По дяволите!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Саманта се обади в офиса, за да вземе няколко дни отпускат.

— Болна ли си? — попита секретарката.

— Тресе ме любовна треска.

В петък сутринта тя беше на летището, придружена от Оливър. Той я изгледа изпитателно и каза:

— Нещо ми се виждате доста бледа, госпожице Уайът. Сигурна ли сте, че точно сега ще можете да летите?

— Просто гледай дали ще се кача в самолета, Оливър. Не ме оставяй да се откажа.

— Дадено!

А на остров Кими Лау Ейбъл Флечър разказваше историята си на кралския преводач, когото бе кръстил Мики Руни.

— Добре! Ще те заведа до пещерата на Бога на любовта. Ама ще ти струва петдесетачка — рече най-накрая Мики.

— Петдесетачка!

— Е, добре де, нека са четиридесет. Само че в брой. Никакви кредитни карти.

Ейбъл бързо отброи четиридесет долара, подаде му ги и попита:

— Кога тръгваме?

— Може и сега.

Флечър погледна към океана и видя огромните вълни, разбиващи се с трясък в брега. Гледката беше достойна за пощенска картичка, но на Ейбъл му се повдигаше от нея.

— Няма ли друг начин да се стигне до пещерата? — попита той Мики.

— Освен ако можеш да прехвъркнеш дотам. Защо? Какво му е на моето кану?

— Не, няма нищо... — рече неуверено Ейбъл. В никакъв случай той нямаше да признае слабостта си.

— Е, какво? Тръгваме ли или не?

— Трябва. Животът ми зависи от това.

— Животът ти ли? Какви ги приказваш, бе човек?!

— Да, вече така мисля за нея.

— За нея ли?! Какво е станало?

— Ама и ти имаш вина. Ако твоето приятелче, кралят не ми беше дал тази кофти муска, сега щях да съм съвсем друг човек.

Мики владееше английски, но не дотолкова, че да разбира и жаргонни думи. Той изгледа Ейбъл озадачен, но щом зърна камъка, изля цял порой от думи в своя защита.

— Олеле! За любовните муски няма гаранция и пари не се връщат! Този камък не свърши ли работа? Ако искаш друг, дай десет долара и веднага ще ти намеря...

— Не искам друг бе, идиот такъв! Този ми стига... Ей, я чакай! Нали този камък е бил предаван от крал на крал поколения наред?

— Да бе, да! Много поколения! Много магия!

Без да се бави повече, Мики скочи в кануто и подаде ръка на Ейбъл, който стисна зъби и едва сподави вика си на ужас, когато малката лодка се разлюля под краката му.

Докато се носеха по вълните, Мики му разказа за пещерата.

— Много е красива, но и опасна. Казват, че човек, който върнел любовна муска, можел и да умре. Ако Богът на любовта се разлюти, може пак да избухне.

— Вулканът ли имаш предвид?

— Така приказват хората... Все пак внимавай. Ама ти ще се справиш... Щом си американец.

Не след дълго Мики акостира с кануто си на скалистия бряг. Скочи във водата и издърпа лодката върху скалите.

Ейбъл стъпи на твърдата земя и изведнъж се почувства като нов човек.

— Значи това е мястото, а?

— И още как! Пещерата е там долу... Наричат го гнездото на любовта. Понякога тук идват двойки за туй-онуй, нали разбираш? Казват, че тук се зачеват много хубави бебета. И ти можеш да идваш бе, човек! По петдесет долара за нощувка. Ще ти сложим и хладилник...

— Ей, големи търговци сте се извъдили! — възкликна Ейбъл.

Мики сви рамене.

— Човек трябва да използва възможностите си... Ще се върна по-късно да те взема.

— Колко по-късно?

— След час и половина.

Мики отплува с кануто си, за да гледа някакъв телевизионен сериал в колибата си, а Ейбъл заслиза по стъпалата в тъмната пещера. Вулканичната лава беше застинала така, че бе образувала огромна подземна пещера. Подът бе нагънат и с лек наклон надолу, където отворът се стесняваше до големината на стар модел „Фолксваген“. Някой от жителите на Кими Лау се бе сетил да закрепил дървени перила от страни, за да не би някой заплеснат турист да се строполи в дупката.

В един от ъглите на пещерата имаше малко езеро. Водата бе изумруденозелена, кристалночиста и блестеше така, сякаш езерото бе осветено отвътре. За тази вода туземците разказваха, че била лековита. Ейбъл коленичи и потопи пръсти в езерото. Водата беше топла и при това ставаше за пиене. Той се изкачи до върха на една от скалите, която приличаше на олтар, после запрати камъка към дъното на пещерата... Обаче нищо не се получи. Камъкът подскочи веднъж и падна върху един сталагмит.

— Дявол да го вземе! Какво да правя сега?! — възкликна полугласно Ейбъл.

Камъкът се мъдреше от другата страна на дървените перила и сякаш му се присмиваше. Трябваше да слезе обратно долу, да го вземе и отново да го хвърли.

Докато се спускаше надолу, се подхлъзна и едва не полетя в пропастта. Добра се до перилата, прехвърли се от другата страна и се насочи към сталагмита.

— Ето защо Оливър ме предупреди, че пещерата е опасна! — измърмори под нос Ейбъл.

Изведнъж се случи нещо много странно. Земята под краката му затрепери така, като че ли вулканът се събуждаше. Замириса на сяр, отнякъде долетя глух тътен, който отначало бе съвсем тих, но не след дълго се превърна в съвсем осезаем гърмеж.

Точно в този миг Ейбъл се подхлъзна и загуби равновесие. Размаха ръце, за да се задържи, но не успя и се строполи върху каменния под, опитвайки се да се хване за нещо. Уви, всичко бе

напразно и Ейбъл полетя към ревящата паст на пещерата. Той извика и изсипа цял порой ругатни, докато стремглаво се хлъзгаше надолу. Внезапно стъпалото му се удари в някаква издутина в скалата и той се закова на място.

— Браво, умнико! А сега какво? — рече на себе си Ейбъл.

Мики щеше да дойде след час или два, а дотогава той можеше да полети надолу към дупката или да бъде пометен от изригващия вулкан. Други възможности почти нямаше. Изведнъж над него се разнесе познат глас:

— Скъпи, какво правиш там долу?

Ейбъл трепна като ударен от гръм.

— Саманта? Саманта!

— В беда ли си?

Ейбъл се опита да изглежда спокоен и невъзмутим.

— Не, разбира се.

— Ейбъл, тук ми се вижда опасно.

— Детска играчка е. Почакай само да видиш какво ще направя за „бис“.

Тя се разсмя.

— О, Ейбъл! Ти си единственият мъж, който скача от полилей и се катери по вулкани!

„Вулкани!“

— Саманта, трябва веднага да се махнеш оттук!

— Но аз дойдох тук, за да те видя и да поговоря с теб.

— Вулканът! Не го ли чуваш?

— О, тътенът ли? Но това не е изригване!

— Какво?

Саманта спокойно измъкна някакъв туристически справочник от чантата си, прелисти една-две страници и рече:

— Чакай да видя къде беше... А, ето! Пещерата, наречена Гнездото на Бога на любовта, е също и гейзер на прясна вода, който изригва по време на прилива и...

— Стига! Нима искаш да кажеш, че това тук ще започне да бълва вода като...

Той не можа да довърши. Тътенът се превърна в оглушителен рев, чу се някакво гъргорене и изведнъж от дълбините изригна мощна

струя топла вода, която го намокри до кости. Ейбъл не смееше да мръдне, за да не бъде понесен от гейзера към дъното на пещерата.

Всичко трая само половин минута, но на него му се стори цяла вечност. Над него Саманта извика, очарована:

— О, колко главозамайващо беше! Ейбъл, мислех, че никога няма да мога да го призная, но твоята работа е много по-вълнуваща от моята!

Ейбъл стисна зъби и криво-ляво успя да запази невъзмутим тона си.

— Саманта, ти сигурно си дошла до тук сама, нали?

— Ами, да. Смятах, че ще е най-добре да бъдем сами...

— Скъпа, дали ще загубя много от мъжката си репутация, ако те помоля за малко помощ?

— О, с удоволствие ще ти помогна. Какво точно правиш всъщност?

— В момента искам да съм горе при теб.

— О, колко си романтичен!

— Имаш ли въже?

— Н-не... Защо?

— Саманта, имаш ли колан?

— Ами, да.

— Свали го.

Изглежда тя веднага бе схванала положението, защото само след секунди пред носа му се завъртя краят на колана ѝ.

— Завържи крака си за нещо здраво! Не искам да те повлека заедно с мене! — извика ѝ Ейбъл.

— Добре! Готова съм!

Той погледна нагоре и я видя — завързала крака си за перилата и наведена силно напред. Лицето ѝ бе зачервено, а косите ѝ бяха разбъркани... но беше красива. „Ама че смела жена“ — помисли си Ейбъл и се усмихна.

— За какво се смееш? Вижда ми се доста страшно — провикна се Саманта.

— Не и от моето положение. Страхотна си, Саманта!

Тя се засмя.

— Ела да ми го кажеш тук!

Ейбъл опита здравината на колана. Може би все пак Саманта бе жената, която щеше да го измъкне оттук.

— Сега ще започна да се катеря нагоре. Ако усетиш, че те повличам, викай!

— Добре съм.

Много внимателно Ейбъл се заизкачва нагоре, хванал се здраво за колана. По едно време кракът му се подхлъзна, Саманта ахна, но се задържа.

— Добро момиче. Остана съвсем малко... — окуражи я той.

Скоро след това, той протегна едната си ръка, Саманта я хвана и го издърпа при себе си. Двамата паднаха върху хлъзгавия под откъм безопасната страна на перилата и избухнаха в смях.

— Ти си една на един милион, мадам! Ще се омъжиш ли за мен?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Саманта се опита да запази самообладание, надигна се на лакът и рече:

— Ейбъл, трябва да поговорим.

— Ами, говори. Можеш да започнеш с това защо си тук?

— Не е ли очевидно? Защото исках да бъда с теб.

— Това е лъжа. Не дойде ли, за да ме спасиш?

— Ни най-малко!

— Моята мъжка гордост ще го понесе. Няма нужда да се държиш с мен така, сякаш съм от стъкло.

— Добре де... Наистина се разтревожих за теб. Оливър ми каза, че тук е опасно.

— Е, както виждаш, аз съм в пълна безопасност.

— Да, но...

— Никакво „но“! Стига сме говорили за мен. Не е било нужно да идваш чак дотук, за да провериш как съм със здравето. Можела си да се обадиш по телефона, а не да летиш. Не си падаш много по самолетите, нали?

Саманта преглътна.

— Не много, но исках да се убедя, че си добре. Вчера ти наговорих разни грубости...

— Какви грубости?

— Ами, че не искам повече да те виждам, докато не се отървеш от камъка.

— Разбирам защо се боиш от него — рече й Ейбъл.

— Но аз вече не се боя. Защо и как ме обичаш е без значение сега. Аз съм готова.

Ейбъл замръзна на мястото си и се взря в лицето й.

— Наистина ли?

Саманта безмълвно кимна, после добави:

— Когато се появи в клуб „Персефона“ също като Индиана Джоунс, трябваше да разбере колко много ме обичаш. А сега, щом

видях как рискуваш живота си...

— Обичам те, Саманта! С цялото си сърце!

Той я целуна по устните, нежно притискайки тялото ѝ до своето. Саманта мечтателно затвори очи. Когато отново ги отвори, Ейбъл се усмихваше.

— Дошла си чак дотук не само да ми спасиш кожата.

— Така е. Дойдох да ти кажа, че не ме е грижа за камъка.

— Имаш предвид...

— Че не ме интересува откъде идва магията, стига да остане там, където ѝ е мястото — в нашите сърца. Обичам те, Ейбъл.

Той започна лудо да я целува по лицето и врата.

— И вече не ме мислиш за луд?

— Това бъдещето ще покаже.

— Саманта, какво правиш...

Тя лесно разкопча ризата му.

— Тук съм, за да те предпазя от всякакви опасности. Да не искаш да протинеш? Всички на Кими Лау седят пред телевизора, за да гледат сериала. Имаме на разположение цял час.

— И какво предлагаш? Не мога да си представя, че... — Ейбъл не успя да довърши изречението си.

Саманта прокара ръце по мокрите му джинси, после ги свали до долу.

— Като си ходил толкова по света, правил ли си някога любов в езеро с топла вода? — попита го тя.

— За всяко нещо си има първи път.

— Е, нека го направим тогава — прошепна в ухото му Саманта.

Той свали дрехите ѝ една по една. Езерото с изумрудената искряща вода ги приканваше. Беше още топла и това допълнително разпалваше желанието им. Ейбъл влезе и протегна ръце към нея. Придърпа я във водата и двамата се понесоха, прегърнати. Ако земята се бе отворила в този момент, за да ги погълне нито той, нито тя щяха да забележат. Ейбъл знаеше, че с радост би се удавил в зелените дълбини на очите ѝ. Усмивката ѝ бе опияняваща.

— Правил ли си го някога преди? — попита го Саманта.

— Да, веднъж. С една много съблазнителна жена. А ти?

— Аз също веднъж и то с най-сексапилния мъж на земята. Правихме и други неща, за които никога не се бях сещала преди.

— Какви например? — ухили се дяволито Ейбъл.

— Например да размазваме шоколадов пудинг по телата си и да го ближем.

Той се разсмя.

— Какво друго никога не ти е хрумвало преди?

Саманта се освободи от прегръдките му и с плавни движения гъвкавото ѝ тяло се гмурна в топлата вода.

— Ето това. Готов ли си? — попита го тя.

— Готов и изпълнен с желание.

— С голямо желание, както забелязвам.

Тя го галеше с устни и с върховете на пръстите си. Ейбъл стенеше от удоволствие и се смееше. Движеше се, притиснат до нея, неспособен да устои на нейната изкусителност. Двамата заедно, залепени един за друг, пореха призрачнозелената вода и това ги възбуждаше повече от всякога. Ейбъл гледаше голите крака и ръце на Саманта — лъщящи от водата, косата ѝ — полепнала по раменете, устните ѝ — влажни и полуотворени и усещаше как светът около него се завърта в луд бяг. Тя го докосваше, галеше, възбуждаше... и малко преди Ейбъл да изпита върховното удоволствие, Саманта се отдръпваше само за да започне отново. С езика си непрестанно поддържаше възбудата му, а с пръстите го успокояваше.

Най-сетне Ейбъл я притисна до скалите. Със затворени очи, за да се наслади изцяло на мига, той намери с устни гърдите ѝ, а с езика си започна да обхожда връхчетата им. Саманта придържаше главата му над водата, а самата тя се бе извила назад като тетивата на лък. Ейбъл покри цялото ѝ тяло с целувки... Галеше я, докосваше я, гъделичкаше я само за да чуе отново този неин дълбок и звучен глас в кънтящата пещера. Той обхвана с длани малкото ѝ заоблено задниче и разтвори бедрата ѝ. Там намери най-съкровено кътче за своите милувки. Докосваше я с пръстите си, целуваше трапчинката на шията ѝ, където се усещаше лудият бяг на сърцето ѝ. Саманта се извиваше в ръцете му. Възбудата ѝ нарастваше неудържимо. Най-сетне тялото ѝ се изпъна, изви се подобно на дъга и тя изпита върховна наслада. Едва тогава той проникна в нея. Топлата вода галеше телата им, а Ейбъл се движеше, проникнал дълбоко в тялото на Саманта... отново и отново, отново и отново... Водата тихо се плискаше, смехът им ехтеше.

Тя се извърна, както бе в ръцете му, а лицето ѝ сияеше от удоволствие.

— Иска ми се да сме все така завинаги.

— Можем и ще го направим.

— Заради камъка ли?

— Аз го изхвърлих.

Саманта трепна в прегръдките му, после се взря в лицето му.

— Защо?

— Защото това беше важно за тебе, а и аз, хм... Аз вече нямах нужда от него.

Тя се замисли, сгуши се на гърдите му и двамата отново се отпуснаха в топлата вода.

— Ти наистина ли вярваш в магии, Ейбъл? — попита го Саманта.

— Вярвам в теб и мен. Ако това е магия, тогава значи съм глупак.

— А ако утре...

— Утрешният ден ще дойде, но всичко между нас ще бъде, както е сега и няма да се промени, освен ако ние не го искаме. Няма да се откажа от теб Саманта. Не мога!

И сякаш, за да я убеди, Ейбъл достигна до прага на болезнено сладостното удоволствие, потъвайки бавно в нея.

— Аз съм част от тебе, Саманта, и то завинаги — прошепна ѝ той, прониквайки в нея отново и отново...

И ако първия път любовта им бе бурна и задъхана, сега бе понежна, по-спокойна... и безкрайно по-еротична. Точно когато Ейбъл жадуваше да чуе гласа ѝ, Саманта надаваше вик. От устните ѝ се отронваше неговото име, когато тя се понасяше в един свят на фантазия и реалност. Ейбъл обожаваше лицето ѝ, когато Саманта се отдаваше така пламенно и цялостно на върховната наслада. Тя надаваше вик след вик и всеки път гласът ѝ ставаше все по-сипкав от желание и възбуда. Най-накрая нейният и неговият вик се сляха в едно. Телата им се съединиха, душите им се съединиха. Те бяха един дух, една плът...

— Любов моя — прошепна ѝ той след малко, — как се чувстваш? Да не се удавиш?

— Няма. Чувствам се отлично — изпълнена съм с доволство и покой. Едва ли ще имаме втора такава възможност.

— Мога да наема пещерата за медения ни месец.

— Ейбъл!

— Защо? Да не би да си против медения месец? Предлагам да се оженим. Ще изтърпиш ли съпруг като мен?

— Дори не знам какви общи вкусове имаме. Обичаш ли китайската кухня? Къде предпочиташ да летуваш — на море или на планина? За кого гласуваш — за демократите или за републиканците?

— За последен път гласувах, когато Никсън бе кандидат за... вицепрезидент.

— О, господи! Как мога да се омъжа за човек, който дори не гласува?!

— Ами аз как мога да се ожения за жена, която навярно никак не харесва парашутизма.

— Парашутизма ли?!

— Любимият ми спорт! Е, ще станеш ли моя съпруга?

— Да. Смятам, че е истинско предизвикателство да те опитоми човек.

— А ти обичаш предизвикателствата.

Двамата се целунаха, а после поиграха още малко във водата. Неусетно слънцето залезе и в пещерата настъпи пълен мрак. Не след дълго изгря луната. Ейбъл се облече и излезе навън, за да се уговори с лодкаря. Саманта също се облече, но когато се наведе да вземе обувките си, съзря малък лъщящ предмет на пода на пещерата. Взе го и на слабата лунна светлина се вгледа в него. Беше магическият камък.

— Какво прави това нещо тук?!

Тъкмо се канеше да го хвърли, когато някаква друга идея я осени. Саманта се усмихна тайнствено и прибра камъка в джоба си.

В единствения хотел на острова, в който беше отседнала Саманта, нямаше климатична инсталация и сервираха само оризена каша и бира след девет часа вечерта. Поради липса на други поромантични развлечения, Саманта покани Ейбъл в стаята си и двамата веднага се пъхнаха в леглото. Любиха се почти през цялата нощ.

На сутринта Ейбъл я склони да се върнат в цивилизования свят или да отидат на друг остров с повече удобства. Саманта се обади на говорителя.

— Къде си?! — възкликна той, щом чу гласа ѝ.

— Не казвам. Няма да позволя политиката да провали това мое пътуване.

— Саманта, тук има много работа! Трябваш ми!

— А аз имам нужда от малко отпуска.

— Сама ли си? — попита сърдито говорителят Глендънинг.

— Не съвсем — отвърна тя, но не можа да сдържи усмивката си.

— Какво?! Кой е с теб? Да не би юнакът Флечър?! Дявол да го вземе, знаех си, че има хъс в това момче!

— И много други неща... Довиждане, сър. Ще се върна някой ден.

Когато Саманта затвори телефона, Ейбъл се усмихна и я хвана за ръката.

— Искаш ли да се поразходим, преди да отидем на летището за твоя първи урок по щастливо летене?

— Чудесна идея!

Беше ярък слънчев ден. Във въздуха се усещаше полъхът на океанския бриз. Двамата вървяха по главната улица на остров Кими Лау — кална пътека с каруци от двете ѝ страни, пълни с плодове, миди и друга стока от острова, както и с различни предмети и сувенири, изработени от туземното население.

Изведнъж на пътя на Ейбъл се изпречи дребно човече, което стреснато го изгледа и извика:

— Бож' господи!

— Кой е този човек? — попита Саманта.

— Това е... крал Кимимунго — човекът, който ми даде вълшебния камък — отвърна Ейбъл и изгледа дребосъка с презрение.

Щом зърна Саманта, кралят хитро се усмихна и извика:

— Аха! Любовна муска подействала и донесла късмет на голям американец!

Ейбъл го изгледа кръвнишки.

— Да знаеш само колко си прав! Само че аз нямах нужда от него!

Саманта пристъпи напред и подаде ръката си:

— Ваше Височество, очарована съм да се запозная с вас.

Крал Кимимунго се ухили и стисна ръката на Саманта.

— Хареса ли любовна муска, хубавице? — попита я той.

— Трябва да кажа, че беше доста вълнуващо...

— Иска още? За повече късмет? Или за по-хубав мъж?

Саманта се разсмя.

— Не, благодаря. Имам си достатъчно и от двете.

Кимимунго отстъпи назад и откри каруцата си, пълна с всякакви дрънкулки.

— Има муски за всяко нещо, що е под небето! Харесаш нещо, давам го без пари. Аз подарява много муски. Добър бизнес.

Ейбъл се втренчи в каруцата и зацъка с език при вида на стотиците любовни муски, също като онази, която бе получил той самият.

Крал Кимимунго грабна един камък, сложи го в ръката на Саманта и рече:

— Ето! Взимай тоз, хубавице! Без пари! Много силна магия. Ще имаш дванадесет сина.

Саманта веднага пусна камъка като опарена.

— Не, не искам!

Кралят се засмя и сложи ръце върху раменете на Саманта и Ейбъл.

— Късно, късно! Магия става, щом пипне камък! Много щастливо семейство, нали така?

Ейбъл избухна в смях.

— Точно така! Много щастливо — съгласи се той.

Издание:

Нанси Мартин. Магията на островния камък

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Марияна Василева

ISBN: 954-110-368-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.